

VƯỢT SÓNG

Số 5 - tháng 10/1993

Cơ quan ngôn luận của hội người Việt tỵ nạn tại Na Uy

Thư mùa

VƯỢT SÓNG

Cơ Quan Ngôn Luận của Hội Người Việt Tỵ Nạn tại Na Uy

Chủ nhiệm: Đỗ Văn Thành
Chủ bút: Lâm Viết Trường
Tổng thư ký: Lâm Anh Dũng
Thủ quỹ: Lâm Tiến Dũng
Trình bày: Nguyễn thị Lệ Hằng

THỰC HIỆN :

Hà Quỳnh Uyên * Huỳnh Thanh Tú * Đỗ Xuân Thiều * Khánh Ti * Thy Hường * Trần minh Trí * Bác Học * Đức Hiệu * Đỗ Xuân Thi * Ung Đức Hỷ * Dương Qua * Đào Vũ Hoài * Cô Thanh Tâm * Trần Sĩ Lê * Đỗ văn Thạch * Nguyễn Thanh Hiệp * Nguyễn Thanh Hoàng * Ngô Thu Thiện * Chì Minh Thư

VƯỢT SÓNG là cơ quan thông tin, ngôn luận của Hội Người Việt Tỵ Nạn tại Na Uy, phát hành sáu lần mỗi năm, vào ngày 20 các tháng lẻ.

VƯỢT SÓNG rất ước mong nhận được bài vở và thư từ của bạn đọc xa gần. Xin ghi rõ tên thật và địa chỉ để tiện liên lạc. Tòa soạn không trả lời bằng thư riêng. Bài không đăng không hoàn lại bản thảo. Tòa soạn dành toàn quyền thu gọn và sửa đổi bài vở cho thích hợp nhưng vẫn giữ nguyên ý tác giả. Tòa soạn không chịu trách nhiệm về nội dung các bài cạy đăng.

Bài vở, thư từ xin gửi về địa chỉ :

VƯỢT SÓNG
Postboks 8376 Hammersborg
0129 OSLO

HỘI NGƯỜI VIỆT TỴ NẠN TẠI NA UY

ĐỊA CHỈ LIÊN LẠC BAN CHẤP HÀNH TRUNG ƯƠNG VÀ CÁC CHI HỘI

BAN CHẤP HÀNH TRUNG ƯƠNG &
CHI HỘI VÙNG ĐÔNG

ĐỖ VĂN THÀNH
Postboks 8376
HAMMERSBORG
0129 OSLO 1

CHI HỘI STAVANGER

HOÀNG THỊ KIM
Veritashammaren 15
4007 STAVANGER

CHI HỘI HEDMARK

MÃ KIÊN
Postboks 347
2380 BRUMUNDDAL

CHI HỘI VEST-AGDER

NGUYỄN VIỆT HOÀNG
Slettheivn. 5 9
4626 KRISTIANSAND

CHI HỘI ÅLESUND

LÊ KHẮC MINH SỸ
Fjelltunveien 55A
6000 ALESUND

CHI HỘI TRONDHEIM

PHAN PHƯỚC ĐOÀN
Kolstadflata 37D
7078 SAUPSTAD

CHI HỘI LILLEHAMMER

DIỆP MỸ VÂN
Masahaugen 80
2600 LILLEHAMMER

CHI HỘI KONGSVINGER

VŨ VĂN PHÁN
Granli
2210 KONGSVINGER

CHI HỘI SANDNES

NGUYỄN CÔNG HUỲNH
Sandvikkbakken 40
4300 SANDNES

GIÁ BIỂU VÀ THỂ THỨC ĐẶT MUA BÁO DÀI HẠN

• Giá báo dài hạn 1 năm (6 số) :

—Ở Na Uy & các nước Bắc Âu :200 N.kr.
—Các nước khác :220 NOK

• Điền vào phiếu đặt mua báo nơi trang cuối, gửi về địa chỉ tòa soạn.

• Tiền mua báo có thể trả bằng một trong những cách sau:

—Tại Na Uy:
Tòa soạn sẽ gửi kèm phiếu trả tiền (qua Postgiro) đến quý vị trong số báo đầu tiên.

—Ngoài Na Uy:
Gửi bưu phiếu (Post Giro/Mandat Postale) hoặc Money Order về:
VƯỢT SÓNG c/o Lâm Tiến Dũng
Postboks 8376 Hammersborg - 0129 OSLO

XIN LƯU Ý: Đừng gửi kèm tiền mặt trong thư!

GIÁ BIỂU VÀ THỂ THỨC ĐẶT ĐĂNG QUẢNG CÁO

• Giá biểu:

—1/1 trang 500 N.kr.
—1/2 trang 300 N.kr.
—1/4 trang 200 N.kr.
—trang bìa (nguyên trang) 1000 N.kr.
—Chia buồn, tin mừng, rao vặt có tính cách cá nhân:
+ 1/4 trang 100 N.kr.
+ Trên 1/4 trang, tính theo giá biểu quảng cáo.
—Nhắn tin tìm bạn, tìm thân nhân: miễn phí.

• Điền vào phiếu đặt quảng cáo nơi trang cuối, gửi về địa chỉ tòa soạn.

• Nếu nội dung quảng cáo ngắn gọn, quý vị có thể điền thẳng vào trong phiếu, tòa soạn sẽ đảm trách phần trình bày.

• Nếu nội dung cần có hình ảnh hoặc cách trình bày đặc biệt, xin quý vị liên lạc thẳng với tòa soạn để bàn thêm chi tiết.

• Tòa soạn sẽ gửi giấy tính tiền đến quý vị ngay sau khi nhận được phiếu đặt quảng cáo. Tòa soạn sẽ sắp xếp lên khuôn báo khi nào nhận được tiền.

JELTSIN GIẢI TÁN QUỐC HỘI CỘNG SẢN 3

NGƯỜI NA UY GỐC VIỆT KHÔNG MUỐN HỒI HƯƠNG 13

Một cán bộ cộng sản chỉ trích người Việt tỵ nạn tại Na Uy.

BÁO AFTENPOSTEN VIẾT VỀ NGƯỜI VIỆT TỴ NẠN . 16

Aftenposten bắt đầu thay đổi cách nhìn về Việt Nam!

MAI LAN TRÚC 27

Giới thiệu ba người phụ nữ Việt Nam.

NHỮNG MÓN ĂN THUẦN TÚY NA UY 32

Cách làm những món độc đáo như cừu hầm cải, cừu nướng nguyên đuôi.

TÔI HIỂU NGHĨA MỘT BÀI THƠ 35

Nguyễn Văn Cường bình thơ.

CÁI DÙ 37

Truyện ngắn của D.N. Văn Chương.

TỪ TRẠI TỴ NẠN 41

Tâm tình của những người từ trại Hồng Kông

SINH HOẠT CỦA HỘI CAO NIÊN 46

Báo chí Na Uy có ghi lại những điểm tốt về Hội Cao Niên.

GIẢI QUÂN VỢT NEDRE EIKER OPEN '93 48.

THƠ:

Gởi lại. Nguyễn Văn Cường 31

Vẫn nồng nàn hương. Dương Thị Huệ 31

Chưa trở mùa bông trắng. Trắng vào hồn em. 36

Thơ chảy hồn tôi nét tên em. Nguyễn Văn Cường 36

Mơ Ước. Nguyễn Tiến Hành 44

Yêu Thương. Hà Đình Lan 44

CÁC MỤC THƯỜNG XUYỀN

TIN TỨC THẾ GIỚI & NA UY 3

- Jeltsin giải tán quốc hội cộng sản.
- Do Thái và Palestine ký hòa ước.
- Kết quả bầu cử Quốc Hội Na Uy.
- Động đất lớn tại Ấn Độ.

TIN CỘNG ĐỒNG 13

- Người Na Uy gốc Việt không muốn hồi hương.
- Báo Aftenposten viết về người Việt tỵ nạn và tình hình Việt Nam.
- Giải quần vợt Nedre Eiker Open '93.
- Báo chí Na Uy chú ý tới Hội Cao niên

THIẾU NHI 21

- Người học trò và con chó đá
- Vui cười, trò chơi, các em sáng tác...

PHỤ NỮ 27

- Mai Lan Trúc - Đức Hiệu.
- Những món ăn hấp dẫn của Na Uy.

NHÓM TRẺ 43

- Chị Thanh Tâm trả lời.
- Na Uy cuối hè.

SỔ TAY THỤY ĐIỂN 49

VƯỢT SÓNG NHẮN TIN 50

VS 51

- Trung Cộng xô trò bịp bợm.
- E 55: Con đường tình dài nhất Âu châu.
- Thầy rượu.
- Màn bạc Hồng Kông

Cáo lỗi

- Vì lý do ngoài ý muốn, Vượt Sóng số 5/93 ra muộn mất một tháng. Thành thật cáo lỗi cùng độc giả và mong sự thông cảm. Số kế (6/93) sẽ ra vào dịp Giáng Sinh.
- Truyện dài "Một lần gặp gỡ" tạm ngừng kỳ này. Thành thật cáo lỗi cùng độc giả.

Lá thư tòa soạn

Hoa Kỳ đang từng bước cởi trói kinh tế cho Việt Cộng, cũng đồng nghĩa đang từng bước cứu vãn chính trị cho Việt Cộng. Trước những bằng chứng con số tù binh Mỹ bị bắt trong chiến tranh Việt Nam cao hơn con số mà Việt Cộng trao trả cho Hoa Kỳ theo hiệp định Ba Lê '73 quy ước, làm cả Hà Nội lẫn Hoa Thịnh Đốn rơi vào thế kẹt cứng mà người Mỹ gọi là "deadlock" (khóa chết). Việt Cộng chắc chắn còn giữ tù binh Mỹ, sau hiệp định Ba Lê. Chính người Mỹ cũng nhìn thấy điều này. Việt Cộng "đại thắng mùa xuân '75" bất ngờ. Họ không hề biết họ có thể thắng sớm được như vậy, nên con số tù binh Mỹ, mà họ dấu lại (để làm con tin trong trường hợp Mỹ trở lại) không còn cách nào khác là phải thủ tiêu hoặc tiếp tục cầm tù trong rừng sâu nước độc. Và những tù binh Mỹ không thể nào còn sống được trong điều kiện khổ sai tàn bạo của Việt Cộng đến ngày nay. Hoa Kỳ cũng nhìn thấy điểm này. Họ muốn quên đi "chiến tranh Việt Nam", nhất là tư bản Mỹ. Chính phủ Mỹ nào cũng vậy, lệ thuộc vào tư bản rất nhiều. Clinton không ngoại lệ, nhưng thế của ông chưa hơn, vì thân nhân của hơn 2500 người mất tích tại Việt Nam cũng quan trọng không thua gì tư bản Mỹ. Một bên là danh dự (những người Mỹ mất tích) và một bên là kinh tế, mà cụ thể là quyền lợi tư bản của Hoa Kỳ.

Hoa Kỳ là đương kim cường quốc về quân sự lẫn chính trị và kinh tế. Cử nhìn trận "Bão Sa Mạc" sẽ thấy Hoa Kỳ đã thắng trận đó trọn vẹn như thế nào. Trận chiến đã kết thúc hơn hai năm rồi, mà người Mỹ "vẫn còn đang thắng liên tục mỗi ngày"! Cả khối Á Rập cứ bơm dầu mua vũ khí tới tấp của Mỹ để phòng Saddam, người mà Hoa Kỳ muốn giết lúc nào mà không được, nhưng họ không thêm giết! Người Mỹ thật ra mọi mưu tính

cho mọi vấn đề đều có đơn vị tiêu chuẩn là đô la! Họ chừa Saddam cũng là vì đô la. Trở lại vấn đề Việt Nam, họ muốn nhào vào Việt Nam rồi nhưng muốn vào phải công nhận Việt Cộng và nếu công nhận Việt Cộng một cái rụp thì tốn tiền nhiều kinh khủng. Không lẽ công nhận suông, không quà cáp gì cả. Mỹ đang kẹt tiền, kinh tế đang còn lủng củng, nhưng không muốn mất quyền lợi tại Việt Nam, nên cởi trói từng phần, một giải pháp rẻ và "hợp" nhất cho họ. Thế nên, Mỹ vào Việt Nam chỉ là chuyện thời gian mà thôi và thời gian không xa.

Mỹ cởi trói vừa đủ để Việt Cộng vói được tiền của Quỹ Tiền Tệ Quốc Tế (IMF International Monetary Fund). Điều mà Việt Cộng có thể tự hào là họ đã tạo một chiến thắng lớn nhất sau ngày cưỡng chiếm VNCH 30-04-75. Từ vói được tiền của IMF, Việt cộng sẽ vói được thêm nhiều khoản nợ khác từ các ngân hàng Tây Âu. Với "tài" điều khiển kinh tế trong suốt mấy chục năm qua, ai cũng biết số nợ vay được phần lớn sẽ chui vào hầu bao của các cán bộ cao cấp, số còn lại ít ỏi sẽ tiêu ma vào những công trình vô nghĩa vô lợi như khuếch trương chốn ăn chơi cho tư bản người Hoa trong vùng, người Âu và Mỹ. Chỉ tội cho người Việt Nam, sẽ lâm THÊM cảnh trả nợ sau này. Căn nhà Việt Nam không những tan nát về đạo đức luân thường, về tài sản quốc gia, về thiên nhiên, về môi sinh sau khi Cộng Sản bùng ra, mà còn nợ nần chồng chất cao ngất trời. Một viễn ảnh Ba Tây hay Phi Luật Tân hay Mễ Tây Cơ* đang chờ Việt Nam trong tương lai.

(* Những nước bị lâm nợ tư bản, mà trên lý thuyết vô phương hoàn trả. Phần lớn lợi tức quốc gia chỉ dùng để trả lãi, không đủ để trả đến vốn. Nói cách khác nợ vĩnh cửu!)

TIN TỨC

Jeltsin giải tán quốc hội cộng sản.

Vào tối thứ ba 20.09 (giờ địa phương), tổng thống Jeltsin bất ngờ tuyên bố trên truyền hình Nga quốc hội Nga bị giải tán. Và quyết định này có giá trị tức thời. Phương Tây hoàn toàn ủng hộ việc làm này của Jeltsin. Tổng thống Hoa Kỳ, ông Clinton trong cuộc họp báo ngắn ngủi tại Hoa Thịnh Đốn cho biết, ông rất thông hiểu nguyên nhân cũng như tán đồng quyết định của tổng thống Jeltsin. Tình hình an ninh tại Mạc Tư Khoa không gì căng thẳng vào tuần đầu tiên. Nhưng không phải là không nguy hiểm, vì phe ủng hộ cộng sản, xuống đường biểu tình rầm rộ. Và vào cuối tuần đã có vài vụ nổ súng với cảnh sát gây thiệt hại nhân mạng. Chủ tịch quốc hội Nga, ông Ruslan Khasbulatov và người đối lập hàng đầu là (cựu) phó tổng thống Aleksander Rutskoj, người này bị Jeltsin cách chức cách nay không lâu, đã kêu gọi tổng đình công, bất tuân và biểu tình chống đối quyết định của Jeltsin. Nhưng hai ông này tuyên bố không ủng hộ hình thức chống đối bạo động.

Quốc hội cũng đã nhóm họp khẩn cấp với cửa đóng kín. Theo hiến pháp Nga, quốc hội là cơ chế tối cao, có quyền truất phế tổng thống và chính phủ. Nhưng muốn đạt được quyết định này, phải có đại đa số dân biểu biểu quyết. Nhưng hiện nay, gần như Ruslan khó lòng tụ họp đông đủ dân biểu. Đó là chưa kể Jeltsin đã khóa hết các trương mục ngân hàng của quốc hội, cúp

hết mọi lương bổng, tiền nong, quy chế di chuyển,... của dân biểu, khiến đa số ở xa không thể nào về Mạc Tư Khoa được. Mặt khác Ruslan đã quá chậm tay, vì Jeltsin đã xuống tay trước rồi. Theo phát ngôn viên của Jeltsin, quốc hội đã giải tán rồi thì làm gì có nghị quyết hợp pháp nào của quốc hội hiện nay! Jeltsin, có lẽ đã nắm được chắc những quân bài quan trọng, nên ông tỏ ra rất bình tĩnh. Ngay cả những tờ báo cộng sản, tờ Sự Thật (Pravda) chẳng hạn, vẫn được phát hành đều trong những ngày qua. Ông chỉ khóa không cho quốc hội sử dụng những phương tiện thông tin của nhà nước, như truyền hình và truyền thanh. Jeltsin muốn chứng tỏ sự bình tĩnh của mình hơn nữa bằng cách, mặc dù đã giải tán quốc hội, nhưng nhóm cộng sản trong quốc hội vẫn còn đang sử dụng tòa nhà

Tổng Thống Nga Boris Jeltsin.

quốc hội (Nhà trắng) làm chỗ họp hành chống đối Jeltsin. Giới quan sát tại Mạc Tư Khoa cho biết lúc đó chỉ có một lực lượng đặc biệt khoảng 3- 5000 di chuyển hoặc trấn giữ các yếu điểm trong thành phố. Vào ngày cuối tháng, xung quanh quốc hội Nga, đã bị vây đầy chướng ngại vật và kẽm gai. Cảnh sát được lệnh hữu xuất vô nhập vào nhà trắng. Có hàng trăm tay súng trong quốc hội. Hạn định cho những người trong quốc hội giao vũ khí cho cảnh sát đã được nói ra. Và nhiều dấu hiệu cho thấy họ sẽ không bỏ cuộc dễ dàng. Nhà Trắng (tòa quốc hội Nga) đã bị cắt hết mọi liên lạc và điện nước. Với tình trạng như vậy không thể nào tử thủ được lâu. Nhưng họ đã tử thủ đến lúc quân đội gồm lực lượng đặc biệt, thiết giáp và cả không lực, nổ súng tấn công sáng thứ hai 4-10. Sau 48 giờ hành động, tất cả các nhân vật then chốt đã đầu hàng. Nửa thân trên của Nhà Trắng bị cháy nám đen, bên trong tan nát, đổ vỡ. Khasbulatov và Rutskoj cùng nhiều nhân vật quan yếu khác trong phe đã bị tổng giam tại nhà giam Lerfortovo do KGB trong coi. Khasbulatov, lúc ra hàng lầm bầm với báo chí "Không ngờ Jeltsin dám tấn công bằng vũ lực!". Có ít nhất 125 người bị thiệt mạng trong cuộc đằng co này.

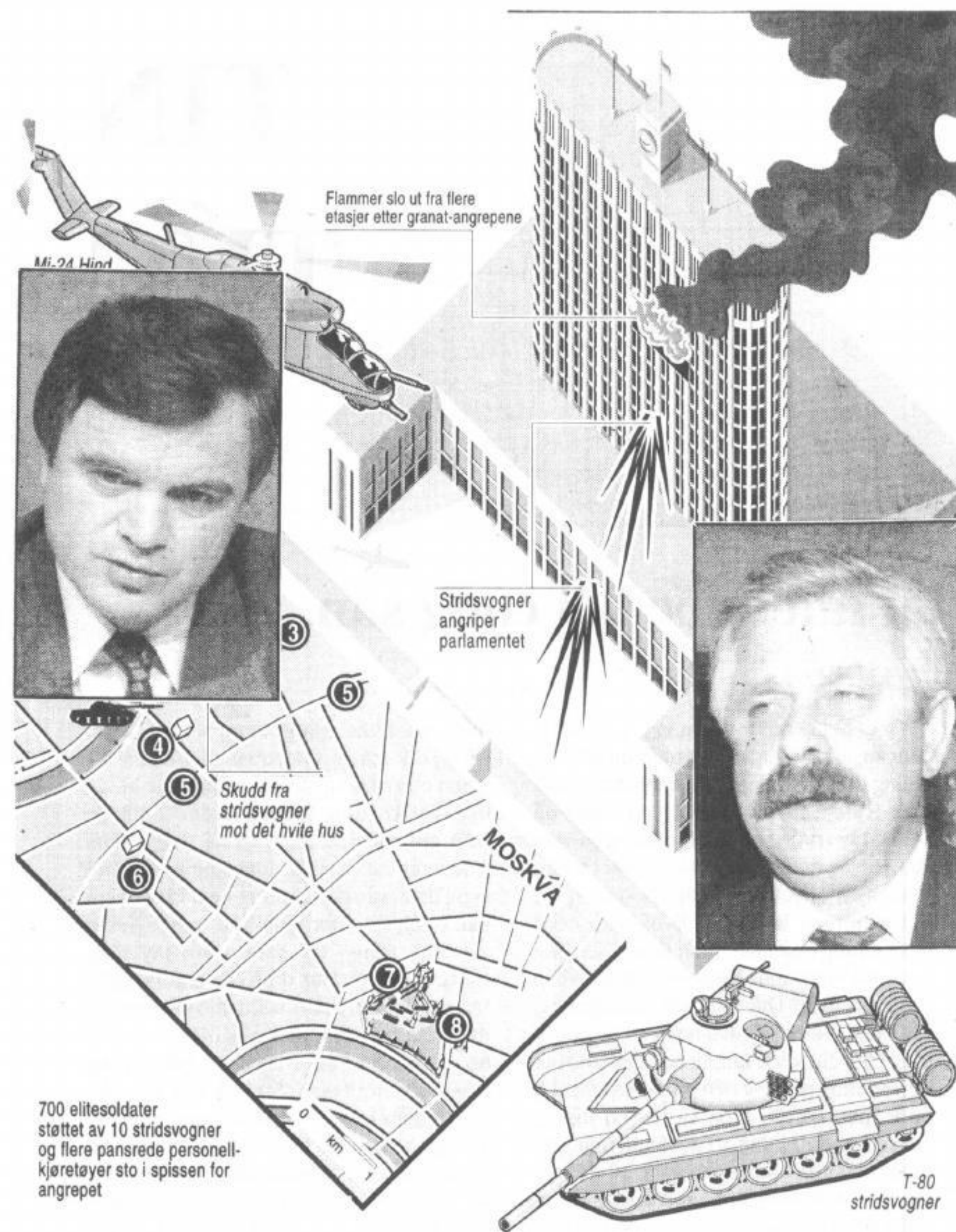
Tổng thống Jeltsin vẫn tiếp tục chính sách cứng rắn với các phe cực hữu, cộng sản và quốc xã. Sẵn đà Jeltsin đã cách chức

Cuộc Cách Mạng Y Tế quan trọng nhất tại Hoa Kỳ

Tổng thống Hoa Kỳ, ông Bill Clinton hôm thứ tư 22.09.93, đã đưa ra một chương trình cải cách quan trọng cho vấn đề y tế tại Hoa Kỳ. Hoa Kỳ mặc dù là cường quốc số một của thế giới, nhưng có hơn 37 triệu dân Mỹ không được bảo đảm đăng hoàng nếu lâm bệnh bất ngờ. Phần lớn giới này là những người có mức lương thấp hoặc thất nghiệp. Có thể nói bảo hiểm bệnh là mối kinh hoàng của giới hạ lưu trên đất Mỹ. Rất nhiều người cần rằng không đóng bảo hiểm y tế. Điều hiển nhiên khi lâm bệnh là phải “gồng” qua cơn. Và nếu là đại bệnh thì chỉ chờ chết, vì hệ thống y tế chính phủ gần như không bao giờ có chỗ trống hoặc vì bệnh trạng đã đến thời kỳ nan giải. Chương trình y tế mới của Clinton có thể nói là một cuộc cách mạng quan trọng nhất trong xã hội Hoa Kỳ từ nhiều năm nay. Nó quan trọng và quy mô đến nỗi, theo thăm dò 50% dân Mỹ không tin ông Clinton có thể thực hiện được. Dù vậy, dưới con mắt người Âu Châu thì chương trình cải cách y tế của Clinton, không có gì là quy mô lạ lùng. Vì thực ra Âu Châu sử dụng ít tiền hơn (tỉ lệ mỗi đầu người) Hoa Kỳ rất nhiều trong vấn đề y tế, nhưng 100% được bảo hiểm sức khỏe! Cuộc cải cách y tế sâu rộng này rất được sự ủng hộ rộng rãi khắp nơi, từ thượng hạ viện, đến giới kinh doanh và dĩ nhiên là cả dân nghèo. Người có công chính đưa ra chương trình cải cách y tế này có lẽ là phu nhân của tổng thống Clinton, tức bà Hillary Rodham Clinton.

Tổng thống Hoa kỳ Bill Clinton.

Tòa Nhà trắng bị xe tăng, trực thăng và lực lượng đặc biệt tấn công. Aleksandr Rutskoj và Ruslan Khasbulatov.

hàng loạt các nhân vật then chốt thân quốc hội. Các viên chức tại các cơ sở địa phương cũng cùng chung số phận. Phát ngôn viên của Jeltsin cho biết những viên chức địa phương góp phần trách nhiệm quan trọng trong cuộc tấn máu tại Nhà Trắng. Những người này đã tạo ảo giác cho phe “quốc hội” tin rằng họ có hỗ trợ từ khắp các địa phương. Báo chí bị kiểm duyệt gắt gao.

Những tờ báo thân cộng đã bị đình bản, như tờ Pravda (Sự Thật), Djen (Ngày). Jeltsin cho biết ông vẫn giữ nguyên ý định bầu cử quốc hội vào ngày 12.12 tới đây. Ông bảo đảm tất cả các đảng phái không dính líu đến phe “phản loạn” sẽ được tham gia ứng cử bầu cử một cách công bằng và dân chủ.

Sukhumi thất thủ, Eduard Sjevardnadse thoát chết.

Sukhumi, căn cứ quan trọng nhất của nước Georgia (trong khối Liên Xô cũ), vừa bị thất thủ vào hạ tuần tháng 9. Sukhumi còn là một thánh phố du lịch bên bờ Hắc Hải. Trong suốt nhiều tháng qua đã bị quân Hồi giáo ly khai tập kích và đã tràn ngập thành phố. Sjevardnadse chỉ thoát khỏi thành phố Sukhumi vào phút cuối. Thành phố bị thiệt hại nặng nề. Có ít nhất 3.000 người bị chết và hàng chục ngàn người bị thương. Hơn 100.000 người lâm cảnh không nhà. Hàng ngàn người, bằng đường thủy đã về các thành phố an ninh lân cận. Dân Nga trong vùng thì di tản về Sjosj, một thành phố Nga gần đó nhất, cũng bên bờ Hắc Hải. Nhiều dấu hiệu cho thấy, phe nổi loạn đã để yên cho dân chúng đi tị nạn. Mãi sau khi tổng thống Georgia tuyên bố Sukhumi thất thủ, quân chính

phủ vẫn còn trong thành phố. Những cuộc dọ súng vắng dần. Quân Hồi Giáo đã không truy đuổi những cánh quân của chính phủ rút khỏi thành phố. Mặc cho lời kêu gọi viện binh, Nga quốc vẫn không hề động binh. Nga quốc chính thức chọn thế trung lập trong các cuộc nội chiến tại các láng bang độc lập tách khỏi Liên Xô. Sjevardnadse tin tưởng nếu Nga viện binh thì Sukhumi đã không thất thủ.

Sự thất thủ của Sukhumi là một thất bại lớn không những về quân sự mà còn là một thất bại lớn về chính trị cho Georgia. Vào thượng tuần tháng mười, phần đất Abkhasia đã nằm trong tay phe du kích và Sviad.

Tin giờ chót, tổng thống Sjevardnadse đã gặp tổng thống Jeltsin tại Mạc Tư Khoa. Sjevardnadse tuyên bố Georgia sẽ gia nhập Liên Nga.

Vài nét về Eduard Sjevardnadse

Ông Eduard Sjevardnadse, 65 tuổi, tổng thống Georgia. Vào hậu bán thập niên 80, ông nguyên là ngoại trưởng Liên Xô thời Gorbatsjov. Năm 90 ông từ chức ngoại trưởng và tuyên đoán có âm mưu đảo chánh. Và cuộc đảo chánh đã xảy ra vào tháng 8 năm sau đó. Gorbatsjov được cứu thoát chết, nhưng bị "mất nước" — Liên Xô giải tán, nên không còn làm chủ tịch. Jeltsin thay thế lập lại một liên hiệp mới Liên Nga, gồm một phần lớn Liên Xô cũ. Số còn lại tách riêng, đòi độc lập. Trong đó có Georgia, do ông Eduard Sjevardnadse lãnh đạo. Trong những ngày cuối tháng chín, Sjevardnadse tưởng đã mất mạng theo sự thất thủ thành phố Sukhumi, bên bờ Hắc Hải. Quân Hồi Giáo ly khai Abkhasia hiện đang làm chủ tình hình thành phố. Sjevardnadse đã về lại được thủ đô Tblisi (Georgia). Sjevardnadse là một trong những cán bộ cộng sản cao cấp hiếm hoi của Liên Xô cũ không bị vết tích hối lộ hay tham nhũng. Tham nhũng hay hối lộ là điều mà các ông cán cộng sản, từ Nga đến Việt Nam, đều coi là "lương bôi dướng", nên rất bình thường. Chính nhờ thành thành tích trong sạch này, Gorbatsjov đã dời ông về Mạc Tư Khoa và giao chức ngoại trưởng Liên Xô mùa thu năm 85. Khi Liên Xô tan rã Georgia

tuyên bố độc lập dưới sự lãnh đạo của nhà độc tài Sviad Gamsakhurdia. Chỉ một năm sau ông này bị lật và Sjevardnadse lên làm tổng thống. Những ngày cuối tháng 9, ông đã chiến đấu giữ nguyên vẹn Georgia và bảo toàn tánh mạng khỏi vùng chiến trận Sukhumi. Sự độc lập của Georgia xem chừng không dễ dàng như những cộng hòa Baltic.

Giám đốc nhà xuất bản bị bắn

Ông William Nygård, giám đốc nhà xuất bản Na Uy Aschehoug bị bắn ba phát tại tư gia, đường Dagalieveien 22 vào sáng ngày 11 tháng 9 trong khoảng 8 giờ cho tới 8 giờ 45. Ông Nygård, 50 tuổi, có lẽ bị bắn khi đang trên đường đi làm và bị trúng đạn tại một con đường đi bộ nhỏ gần nhà. Ông Nygård được đưa vào bệnh viện Ullevål và được giải phẫu liền sau đó. Ông ta hiện đã hồi tỉnh. Ông không thấy người bắn và cũng không có ai khác chứng kiến vụ ám sát này. Ông Nygård bị trúng hai phát vào lưng và rất may mắn mới thoát chết.

Vào năm 1989, nhà xuất bản Aschehoug có phát hành bản tiếng Na Uy của tác phẩm "Satanic Verses" của Salman Rushdie. Ông Rushdie vì tác phẩm này, đã bị ayatollah Khomeini ở Iran kết án tử hình. Những nhà xuất bản trên thế giới cho phát hành "Satanic Verses" đều bị sự khủng bố của những nhóm Hồi giáo cuồng tín. Tuy nhiên cho tới bây giờ cũng chưa có bằng chứng gì cho thấy sự liên quan tới vụ ám sát của ông Nygård. Giám đốc tài chánh của nhà xuất bản Aschehoug, ông Erik Holst cho biết là nhà xuất bản không có nhận một sự đe dọa này rõ ràng đối với ông Nygård.

Vụ ám sát đã làm cả thế giới chấn động. Ông Salman Rushdie cho biết là ông ta hết hồn và hoang man khi nghe tin ông Nygård bị bắn. Hai người đã quen nhau từ 15 năm và đã từng làm việc chung với nhau. Ông Rushdie cho biết là không nên kết luận vội khi chưa có bằng chứng nhưng nếu ông Nygård bị bắn vì tranh đấu cho quyền tự do ngôn luận thì các nước Tây phương phải có biện pháp về bang giao, chính trị và kinh tế để trừng phạt Iran.

Ông Sigurd Strømme, chủ tịch ủy ban Na Uy ủng hộ Salman Rushdie cho biết là khi nào Iran còn giữ bản án tử hình thì chúng ta không thể không đề phòng những khủng bố được. Vụ ám sát hiện còn trong vòng điều tra của cảnh sát và cũng chưa có dấu hiệu gì cho thấy có thể tìm ra thủ phạm.

Do Thái và Palestine ký hòa ước tại Hoa Thịnh Đốn

Na Uy Sứ Giả hòa bình quan trọng trong hòa ước Do Thái Palestine.

Hôm thứ hai, 13.9.93, hai kẻ thù lẫn nhau lâu nhất trong thế kỷ này là Do Thái và Palestine, đã ký hòa ước và đồng thời thừa nhận lẫn nhau tại sân cỏ trong Tòa Bạch Ốc Hoa Thịnh Đốn, trước 3.000 cử tọa chọn lọc. Hai cường quốc Nga Mỹ cùng đứng trên khán đài với phe Do Thái và Palestine. Phía Mỹ có tổng thống Clinton, phía Nga có ngoại trưởng Aleksej Kosyrev. Đại diện Do Thái gồm thủ tướng Yitzhak Rabin và ngoại trưởng Shimon Peres. Palestine có hai lãnh tụ đại diện là ông Yatsir Arafat và ông Mahmud Abbas. Sau khi ký kết xuống văn kiện hai phe Palestine và Do Thái đã bắt tay nhau. Có thể nói Hoa Thịnh Đốn đã chứng kiến những cái bắt tay lịch sử trong ngày hôm nay. Điều mà ít người dám nghĩ đến là có thể thành sự thật. Bài diễn văn của Rabin bị ngắt ngang nhiều lần bởi những tràng pháo tay. Ông đã đọc một bài diễn văn hết sức cảm động. Ông Arafat cũng hết sức quan tâm vào những diễn tiến trong những ngày sắp tới. Cả thế giới thở phào nhẹ nhõm, đánh dấu một mối bất hòa sâu đậm nhất của thế kỷ, chính thức mở đầu bằng niềm thông cảm và tin tưởng lẫn nhau. Dù vậy con đường tiến đến nền hòa bình Trung Đông vĩnh cửu còn rất xa.

Do Thái và Palestine chỉ ký kết thừa nhận lẫn nhau và chỉ một vài cụ thể được đưa ra mà thôi. Còn vô số những gút mắc, chong gai chờ đợi cả hai bên. Thật ra chẳng lạ, vì hai bên đã thù nhau qua hàng bao nhiêu thế hệ. Do Thái sẽ trả lại Gaza và Tây Bredden cho Palestine. Palestine cũng được trả lại thành phố Jeriko. Còn

chi tiết hơn nữa, cả hai bên không dám bàn tới! Vì kinh nghiệm trong gần trăm năm qua cho biết nếu họ muốn "dọn sạch sẽ" tất cả những xung đột cùng một lúc họ sẽ không thành công. Cụ thể như Thánh địa Jerusalem, phần đất lịch sử quan trọng nhất, không được bàn tới. Nên nhớ cả hai phía đều muốn giành Thánh địa này. Trong lúc hai bên đang ký kết hòa ước tại Hoa Thịnh Đốn, tại những vùng Palestine, mà Do Thái chiếm đóng vẫn đang xảy ra những cuộc biểu tình ném đá của dân Palestine và lựu đạn cay của quân đội Do Thái. Tại Gaza, lần đầu tiên, cờ Palestine được hợp pháp tung bay trên đường phố. Phía Do Thái cũng vậy có rất nhiều người chống đối hòa ước này. Trong lúc Peres đang thuyết phục quốc hội chuẩn y hòa ước, thì bên ngoài có hơn ngàn người biểu

tình chống đối. Peres nói: "Dù có 20 hoặc 30 ngàn người biểu tình chống đối, ông vẫn không quan tâm bằng nước mắt của một bà mẹ khóc con trai chết trận!". Yatsir Arafat tuyên bố trên đường đến Hoa Thịnh Đốn, hòa bình Trung Đông còn xa, nhưng họ đang đi với tốc độ không ai cản nổi!

Ký kết tại Hoa Thịnh Đốn chỉ là nghi thức. Thật ra sứ thần hòa bình (cuối cùng) trong hiệp ước này là ngoại trưởng Na Uy, ông Johan Jørgen Holst đã bay qua lại Tunisia và Do Thái trước đó hai ngày để hai bên thỏa thuận ký kết thừa nhận lẫn nhau và hẹn gặp nhau tại Hoa Thịnh Đốn trong phần nghi thức. Có thể nói Na Uy là một trong những nước đóng vai trò quan trọng nhất trong hòa ước Do Thái-Palestine. Ròng rã suốt chín tháng, Na Uy đã bí mật tổ chức những cuộc gặp gỡ quan trọng giữa hai phe Do Thái và Palestine tại thủ đô Oslo. Theo những tiết lộ sau này cho biết, tại Na Uy chỉ có vài người biết các cuộc gặp gỡ kể trên. Phải nói Na Uy đã thành công hoàn toàn trong sứ mạng hòa bình của mình. Mãi đến ngày hai bên, trên căn bản, đã đồng ý ký kết hòa ước, ngoại trưởng Do Thái ông Shimon Peres đến Oslo, để ký kết những văn kiện căn bản cuối cùng của bản hòa ước mà tình báo của các nước vẫn không hay! Nhà báo của Do Thái, được Peres mời đi theo sang Na Uy, họ cũng không thêm đi theo, họ nghĩ Peres chỉ đi "chơi" ở Na Uy thôi chứ có gì mà đi theo!

Thủ tướng Na Uy Gro Harlem, bộ trưởng ngoại giao Shimon Peres (Do Thái) và bộ trưởng ngoại giao Na Uy Johan Jørgen Holst ngay trước khi vào bàn họp ở New York.

Lãnh tụ PLO Yatsir Arafat.

Bầu cử Quốc Hội Na Uy (1994-1997)

Công Nông thắng lớn!
Cộng Sản vào được quốc hội!

Bầu cử quốc hội Na Uy nhiệm kỳ 94-97 đã diễn ra hôm thứ hai 13.09.93. Mặc dù sử dụng hệ thống điện toán để kiểm phiếu, nhưng mãi đến cuối tháng 9, kết quả chung cuộc vẫn chưa có. Lý do nhu liệu (software) sử dụng trong hệ thống điện toán kiểm phiếu tại Oslo bị viết sai. Đồng thời, có khoảng 700 phiếu không cánh mà bay. Kết quả tại Oslo đã được chính thức công báo với tình trạng sai sót như vậy, nên có nhiều dư luận thay đổi liên tục trong tháng qua, là có nên cho Oslo bầu lại hay không? Hội đồng bầu cử toàn quốc trong một bản tường trình cuối cùng cho biết họ thấy không cần thiết phải để Oslo bầu lại. Dù vậy cơ quan có toàn quyền định đoạt sẽ tấn quốc hội.

Cho dù Oslo có bầu lại hay không, thì kết quả sẽ không làm thay đổi lớn xu hướng chính trị của Na Uy hiện nay. Theo kết quả (có thể là tạm, có thể là chính thức) đảng Senter Parti, gọi tắt là Sp, tức đảng Trung

Tâm, đại diện nông dân, đã chiến thắng vẻ vang trong kỳ bầu cử này. Sp đã tăng vot từ 6,5% lên 16,8%. Tính ra số cử tri tín nhiệm Sp đã tăng 258% so với nhiệm kỳ trước! Sp tăng vot đều từ khắp cả nước, trừ vài nơi ở phía nam. Ngay tại thủ đô Oslo, thành trì kiên cố của đảng Høyre, tức đảng Hữu Khuynh, bảo thủ, Sp cũng đã "xâm nhập" dành được một ghế. Tổng số ghế Sp chiếm được trong nhiệm kỳ quốc hội bốn năm tới là 32 ghế. (Nhiệm kỳ trước, đảng này chỉ có 11 ghế, tức tăng 21 ghế). Đảng thành công thứ hai là đảng Arbeider parti, gọi tắt là Ap, tức đảng Lao Động, đã gặt hái được kết quả tốt không ngờ - tăng từ 34,2% lên 36,9%. Ap dành thêm được 4 ghế, nâng tổng số ghế Ap lên 67 ghế, là đảng lớn nhất quốc hội. Đảng bị thua đậm nhất trong kỳ này là đảng Fremskrittsparti, gọi tắt là Fr.p, tức đảng Cấp Tiến, đại diện phe cực hữu. Fr.p đã thụt lùi từ 13,1% xuống 6,3%. Như vậy FR.p đã mất 50% cử tri so với nhiệm kỳ trước. Từ 22 đại biểu, nhiệm kỳ sắp tới đây, Fr.p chỉ còn 10 đại biểu. Đảng trưởng Fr.p, ông Carl I. Hagen

đang bị đe dọa sẽ bị mất chức chủ tịch đảng. Đảng Hữu Khuynh cũng bị giảm đại biểu từ 37 xuống 28 và Sosialist Venstre Parti (SV), tức Đảng Xã Hội Tả Khuynh, bị giảm còn 13 đại biểu (mất 4 ghế). Đảng Kristelige folke parti, gọi tắt là Kr.F, tức Cơ Đốc Đại Chúng chỉ bị mất một ghế, còn lại 13 ghế. Đặc biệt trong mùa bầu cử này, đảng Rød Valg Alianse, gọi tắt là RV, tức đảng Liên Minh Đỏ Tả Khuynh, với đại biểu là thành viên trung thành với chủ nghĩa Mác-Lê, đã dành được một ghế tại quốc hội. Đảng này tuyên bố là đại diện tầng lớp "bần cùng" Na Uy.

Trong số những đảng nhỏ còn lại, dù không có đại biểu trong quốc hội, người ta vẫn thấy có hơn 11.000 phiếu ủng hộ đảng Fredreland, tức đảng Tổ Quốc, một đảng được kể là có tư tưởng kỳ thị. Ngoài ra đảng "Ngừng Di Dân" Stopp Innvandring, đã dành được 1.948 phiếu.

Kết quả toàn quốc cuộc bầu cử quốc hội Na Uy nhiệm kỳ 94-97:

Đảng	Tỷ lệ	Đại biểu	Phiếu
Ap.	36,9%(+2,7)	67(+4)	907.477
Høyre	17,0%(-5,2)	28(-9)	418.598
Sp.	16,8%(+10,3)	32(+21)	411.745
Kr.F.	7,9%(-0,6)	13(-1)	193.541
Fr.p.	6,3%(-6,8)	10(-12)	154.264
SV	7,9%(-2,2)	13(-4)	194.085
Venstre	3,6%(+0,4)	1(+1)	88.765
RV	1,1%(+0,4)	1(+1)	26.318

Chú ý: số trong ngoặc là số tăng (+) hoặc giảm (-) so với cuộc bầu cử bốn năm trước đây, 1989.

Động đất lớn tại Ấn Độ.

- ít nhất 30.000 người bị thiệt mạng.
- cuộc động đất ghê gớm nhất trong vòng 50 năm.

25.000 binh lính và cứu cấp đến vùng bị thiên tai.

Có ít nhất 30.000 người bị thiệt mạng trong cuộc động đất ghê gớm nhất trong vòng 50 năm này. Trong lúc dân làng Killari còn say ngủ, vì đêm trước là lễ rước thánh Hindu, trận động đất nổi dậy trong vòng 6 giây, đã biến nguyên làng và những làng xung quanh thành bình địa. Quan cảnh của vùng trung Ấn, khoảng 160 km về phía tây nam Bombay, sau trận động đất như một chiến địa bị phi cơ dội bom cực mạnh. Chỉ trong vòng vài giờ sau trận động đất, chính phủ Tân Đề Li đã huy động 25.000 binh lính và cứu cấp đến vùng bị thiên tai. Thuốc men, thực phẩm và nước uống đã được mang đến cứu trợ. Đoàn cứu cấp đã cứu được rất nhiều người sống sót, trong gạch vụn. Nhiều trẻ con, trẻ sơ sinh còn sống sót bên bà mẹ đã chết trong tư thế bao che con. Số thiệt mạng ước tính lúc đầu là 15.000, rồi tăng mãi... Tính đến hôm nay, có ít nhất 30.000 người bị thiệt mạng được tìm thấy. Trong vùng lục địa Ấn Độ, trận động đất ghê gớm nhất trong thế kỷ này xảy ra vào năm 1935 vùng Quetta, mà nay thuộc Tây Hồi, đã gây thiệt mạng cho 60.000 người.

TIN VẮN

Tin Cam Bốt

Thái tử Noromdom Sihanouk, từ Bắc Kinh đã trở lại Cam Bốt để thụ phong chức hoàng đế và quốc trưởng Cam Bốt hôm thứ sáu 24.09.93. Ông Sihanouk năm nay đã 70 tuổi, người mà Âu Châu không ai hiểu ông muốn gì. Chế độ quân chủ lập hiến thì vua là vua, chứ không phải là chính trị gia. Nhưng Sihanouk thì kiểu "mới" vừa muốn làm vua, vừa muốn làm chính trị gia! Lúc trước đang là hoàng tử, bỗng nhiên ông ra lập đảng chính trị. Dù vậy sau bao năm lặn lội lưu vong tại Trung Quốc, ông cũng đã góp phần quan trọng trong việc thống nhất, mang lại hòa bình cho Cam Bốt.

TAXI Stockholm

Tại Âu Châu, nếu dùng taxi ở đâu người ta cũng đều cảm thấy an toàn, nhưng không ở Stockholm! Một tin thật lạ, vì Thụy Điển được kể là một trong những xứ an ninh nhất tại Âu Châu. Theo thống kê mới đây, con số tài xế taxi bị truy xét lý lịch, thì hơn phân nửa là đã từng vi phạm những tội hình sự: xì ke, cướp, hành hung, mang vũ khí lậu,... Có bác tài không có cả bằng lái xe! Cần thận bạn nhé!

Một lá thư cứu ba mạng người!

I-Rắc bất ngờ tuyên bố phóng thích ba người Thụy Điển là: ông Leif Westberg, ông Christer Stroemgren và ông Stefan Wihlborg, hôm thứ tư 22.09. Ba ông này là nhân viên của hãng kỹ nghệ viễn thông Ericsson, đã vô tình đi lạc vào đất I-rắc lúc cuộc chiến vùng vịnh còn đang sôi động. Tính ra, ba ông đã bị cầm tù trên đất I-rắc hết 384 ngày. Theo Thụy Điển, việc phóng thích này là nhờ lá thư riêng của vua Thụy Điển Carl Gustaf gửi cho Saddam Hussein.

Thử HIV đơn giản.

Phương thức thử vi khuẩn HIV cho thế giới thứ ba là điều rắc rối. Vì trong các phương thức hiện hữu, phương thức nào cũng mắc tiền. Một công ty nhỏ chuyên bào chế được liệu của Na Uy, mới đây vừa tìm được một phương thức đơn giản và rẻ tiền, để thử vi khuẩn HIV. HIV là vi khuẩn có thể làm bộc phát bệnh liệt kháng (kháng thể bị tiêu diệt), tức là AIDS hay là SIDA. Công ty Bionor, công ty tìm ra phương thức mới này, hứa hẹn giàu to. Công ty hiện chỉ có 11 nhân viên.

Tin Trung Cộng

Tám người, tuổi trong khoảng 20-30, bị hành quyết tại Trung Cộng về tội nhúng lậm của công lớn nhất kể từ năm 1949. 8 người này nhúng lậm của công tương đương với số bạc 41 triệu kroner. Theo phát ngôn viên của Trung Cộng, những người này đã lợi dụng kẽ hở của hệ thống đầu tư mạo hiểm tại Trung Cộng, mà bòn rút tiền của. Họ bị bắt trong lúc đang tẩu tán tài sản ra nước ngoài. Trung Cộng đã ráng dời vụ xử này đến hôm nay, để tránh ảnh hưởng đơn xin tổ chức TVH kỷ XXVII tại Bắc Kinh.

Không tặc bay vào Na Uy.

Vào trung tuần tháng chín, một chiếc máy bay dân sự kiểu Tupolev của hãng hàng không Nga Aeroflot, đã bị ba người thanh niên Ba Tư cưỡng bức bay sang Na Uy. Chuyến bay Tu-134 cất cánh từ Baku thuộc nước Aserbajdsjan dự tính đến Perm, phía bắc, thuộc Nga Quốc, nhưng bị cưỡng bách bay sang Kiev phía tây. Nơi đây, sau khi thương lượng, Tu-134 nhắm hướng Oslo. Máy bay đã được hướng dẫn đáp xuống phi trường Gardermoen an toàn. Lực lượng đặc biệt của Na Uy đã dụ hàng không tặc thành công. Tất cả hành khách được trở về Nga an toàn. Hiện nay ba người không tặc vẫn còn bị giam giữ tại Na Uy. Na Uy, đất nỏ người ít, nên từ xưa đến nay chỉ chứng kiến không tặc có hai lần, kể cả lần này!

Miami hết an toàn cho du khách.

Làng sòng ám hại du khách tại Miami xem chừng mỗi lúc một cao. Tính từ tháng mười một năm ngoái đến nay đã có chín du khách bị giết chết dã man. Đa số bị giết ngay trong xe mướn của họ, ngay trên xa lộ, hoặc trong các chỗ dừng nghỉ bên xa lộ. Hiện nay, có một số hãng cho mướn xe đã lột dấu hiệu đặc biệt xe mướn, để bọn du đảng không còn dễ dàng phân biệt ai là người bản xứ ai là du khách. Chính quyền tiểu bang Florida đã thực hiện nhiều biện

pháp tốn kém: tăng cường cảnh sát vũ trang tuần phòng xa lộ, mướn thêm nhân viên các hãng gác gian,... nhằm lấy lại sự tin tưởng nơi du khách. Nguồn kinh tế chính của Florida là kỹ nghệ du lịch. Hàng năm có hơn 40 triệu du khách đến đây. Hăm hại du khách sẽ gây tai hại ghê gớm cho nền kinh tế của tiểu bang.

Cộng sản Ba Lan tái sinh!

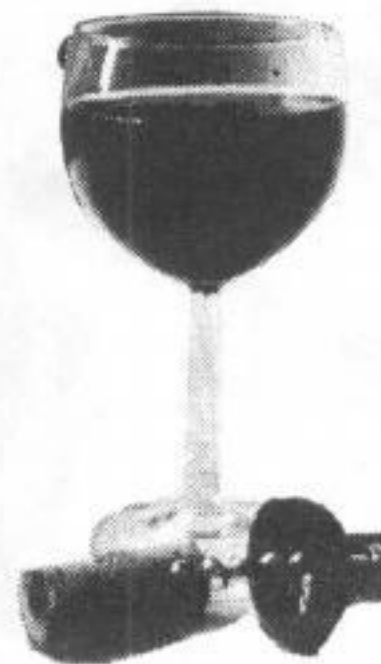
Kết quả bầu cử tại Ba Lan vào tháng chín, cho thấy đảng cộng sản cũ và đảng nông dân (cái đuôi cộng sản) đã gặt hái thắng lợi. Đảng "Phi Đảng Bảo Vệ Cải Cách" của tổng thống Lech Walesa bị sa sút nặng nề. Kết quả bầu cử có thể nói, tổng thống không còn được dân ủng hộ như xưa. Được hỏi, nếu phải chỉ định tân chính phủ là phe cộng sản thì ông tính sao. Ông nói: "Dân chủ không phải là giỡn chơi. Nếu dân muốn, thì phải theo thôi".

Tai nạn xe lửa tại Oslo

Vào chiều chủ nhật 3.10, một đầu máy xe lửa đã đụng vào một chuyến tàu lửa tuyến đường địa phương tại ga Nordstrand, thuộc đông bắc Oslo. Tai nạn đã gây cho 5 người thiệt mạng và nhiều người khác bị thương. Hệ thống xe lửa của Na Uy được điều khiển bằng điện toán. Hệ thống điện toán bảo đảm hai hay nhiều xe lửa "không thể" chạy trên một rây cùng hướng hay ngược hướng đến gần nhau được! Đây là lần thứ hai trong vòng hai tuần, dân Na Uy chứng kiến máy điện toán "chạy trật lất". Lần bầu cử quốc hội ngày 13.09, máy điện toán đã làm rối loạn một số phòng phiếu tại Oslo.

Rượu đỏ làm giảm kolesterol!

Nên nhâm nhi một ly rượu đỏ vào mỗi bữa ăn mà lương tâm không bị cắn rứt! Trong rượu đỏ có chất revervatrol, một chất làm giảm sự tác hại của kolesterol rất nhiều. Những người không uống được rượu thì nên dùng si-rô nho đỏ (!). Vì si-rô nho đỏ cũng có chất reservatrol nhiều như trong rượu đỏ. Rượu nho trắng có chứa rất ít chất thuốc quý kể trên.

Kết quả trên đã được tìm thấy qua thí nghiệm vào loài chuột. Hiện nay, reservatrol được nghiên cứu với cơ thể con người.

TIN THỂ THAO

Làng Túc Cầu Na Uy đang xuôi gió...

chân Erik. Lực lượng hai bên suốt 28 phút còn lại đã ngang nhau, mỗi bên 10. Ba Lan tính ra có nhiều cơ hội làm bàn nhưng "trời" không muốn họ thắng! ba đường banh sát lưới một đường banh liếm xà ngang phần dưới! Báo chí các nước, nhất là tại Anh Quốc, đã chê đội cầu Na Uy thậm tệ, sau trận đấu này. Nhất là tiền đạo Fjortoft, bị mạt sát là thứ bẩn trong sân cỏ. Dùng tiểu xảo để đưa một cầu thủ đối phương bị đuổi khỏi sân cỏ là điều hèn hạ, nhục nhã,... Dù vậy, ai "có điểm có tiền". Kết quả 1-0 có thể nói Na Uy "gần" như chắc chắn đã dành được chỗ tranh hùng trong giải TCTG '93, sẽ được tổ chức tại Hoa Kỳ vào tháng sáu sang năm. Phải có nhiều yếu tố xảy ra và phải toàn bộ, thì mới cản được con tàu Viking trực chỉ xứ cờ hoa. Hiện nay Na Uy đang đứng nhất bảng "Toán 2", với số điểm 14, trong khi Hòa Lan và Anh quốc đồng điểm 11.

Những yếu tố khách quan đưa Na Uy vào Mỹ, tức "bất chiến tự nhiên thành":

Hòa Lan và Anh quốc, hai đội có nhiều khả năng nhất để cản đường của Na Uy. Mỗi đội còn một trận tại sân khách (Ba Lan-Hòa Lan, San Marino-Anh Quốc) và sau đó sẽ gặp nhau tại đất Hòa Lan.

*Chỉ cần trận Hòa Lan-Anh Quốc

không huề nhau là Na Uy đã có thể vào tới Mỹ rồi. Xác suất huề của trận này gần như là số không. Vì cả hai đều bị Na Uy kè dao nơi cổ. Trận này phải đấu ăn thua. Cả hai đều thêm ăn, mới giữ phần chắc sang Mỹ. Hòa Lan thì trong thế kẹt hơn, vì nếu để huề, Anh Quốc dễ dàng theo đuổi Na Uy sang Mỹ hơn. Vì Anh Quốc còn cơ hội lớn làm bàn thật nhiều trên đất San Marino. Và lại Hòa Lan không tin Na Uy sẽ thua cả hai trận còn lại là, Ba Lan-Na Uy và Thổ-Na Uy.

*Ba Lan cầm chân được Hòa Lan tại sân nhà, thì Na Uy cũng nhắm Mỹ mà tiến. Và điều này có thể xảy ra, nếu không muốn nói rằng Ba Lan có khả năng thắng Hòa Lan ở trận này. Và họ rất muốn, vì thắng được Hòa Lan, họ có thể làm đảo lộn tình hình bảng.

Tất cả những điều sau đây phải cùng thật, thì đoàn tuyển thủ của Viking mới cuốn buồm:

* Tỷ số trận Thổ Nhĩ Kỳ-Na Uy nghiêng về chủ nhà. (Trên thực tế Thổ không buồn dăm đá gì nữa! — 3 điểm 8 trận—. Yếu tố này khiến Na Uy dễ dàng kiếm một điểm tại Istanbul. Và như thế Viking đã cập được cảng Mỹ rồi.

* Tỷ số trận Ba Lan-Na Uy nghiêng về chủ nhà. Rất có thể! Nếu Na Uy đá theo kiểu lúc gặp đội này tại sân nhà.

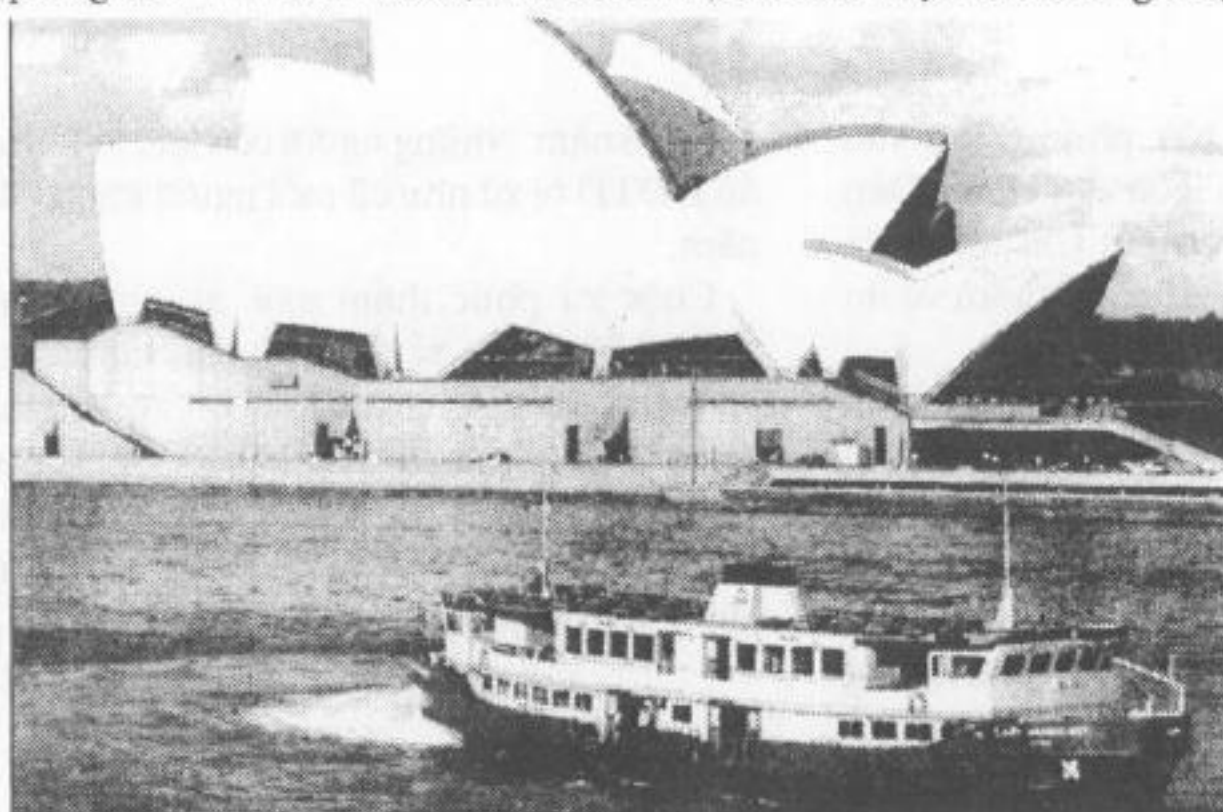
* Hòa Lan huề Anh Quốc. Điều này hiểm hoi, vì cả Anh và Hòa Lan đều biết thắng trận này họ mới chắc ăn là sang được Mỹ. Hòa Lan lợi điểm sân nhà. Anh quốc phải chỉ lắm mới huề được đội "gạch tôm" này.

Trận đấu với Ba Lan tại sân vận động Ullevaal thủ đô Oslo với kết quả 1-0, vào tối thứ tư 22.09, đã làm toàn quốc Na Uy sôi sục. Tại thủ đô Oslo, giới nghiện túc cầu gần như điên loạn ca hát suốt đêm. Bao vây kín mít các cầu thủ. Thần tượng chính của họ trong tối này, dĩ nhiên là Jostein Flo, người làm bàn duy nhất trong trận đấu. Thật ra, đây là trận cầu tệ nhất đối với Na Uy trong thời gian tranh vào giải TCTG '93. Đội Na Uy đã đá rất rời rạc. Nhất là vào lúc đầu và lúc cuối. Chỉ hai phút sau khi Flo Jo phá lưới Ba Lan, tức vào phút thứ 15 của hiệp hai, thủ môn chính của Na Uy, Erik Thorsvedt bị thẻ đỏ, vì truy cản sai phép và nguy hiểm một đường banh hiểm nghèo của Rudy (Ba Lan). Frode Grodaas vào trấn thành và Kaare Ingebrigtsen phải nhường chỗ. Với 10 chọi 11, Na Uy thấy tỷ số 1-0 thật mỏng manh. Mai mắn thay(!) Roman Szewczyk Ba Lan tung một đường vào Jan AAge Fjoertoft (Na Uy) vào 2 phút sau đó. Fjoertoft dù không bị nặng lắm cũng làm ra vẻ bị "knock out". Trọng tài Ý nhìn vở kịch fjoertoft diễn hoàn hảo như thật. Kết quả Roman theo

SYDNEY - THẾ VẬN HỘI 2000

Ủy Ban Thế Vận Hội (UB/TVH) đã tuyên bố Sydney là thành phố được giao cho trọng trách tổ chức TVH kỳ XXVII vào năm 2000. Sydney đã thắng Bắc Kinh với số phiếu 45/43 trong vòng chung kết. Mặc dù Bắc Kinh đã luôn dẫn đầu ở các vòng ngoài. Trung Quốc đã rất tích cực vận động để dành chức "chủ" của kỳ Thế Vận Hội vào năm 2000 sắp tới. Trong các vòng cuối, Trung Quốc đã tung thêm mấy đòn chính trị để mong nắm chắc phần thắng, nhưng vẫn phải bị thua Sydney - Úc. Biểu quyết của UB/TVH cho thấy điều kiện kỹ thuật đã thắng được chính trị.

Trong khi "toàn dân" Úc đang vui mừng tin chiến thắng, thì ở Bắc Kinh các loại hàng quảng cáo TVH/BK 2000, như áo thun, các dấu hiệu v.v... đang được bán đại hạ giá.

Bên trái là hình tòa nhà opera ở Sydney mà chúng ta sẽ được coi nhiều lần trong Thế vận hội mùa hè năm 2000.

TIN VIỆT NAM

Thủ tướng CSVN Võ Văn Kiệt công du xin viện trợ.

Cộng Sản Việt Nam trong thời gian ngắn gần đây đã đưa thủ tướng Võ Văn Kiệt đi chu du nhiều nơi để xin viện trợ. Ông đã tới những nước từ phương đông là Nhật Bản, Nam Triều Tiên, Úc Đại Lợi và Tân Tây Lan. Báo chí Việt Cộng loan tải chi tiết từng đô la một mà ông Kiệt kiếm được cho Đảng, nhưng bỏ hẳn đi việc tường những lời khuyến cáo về nhân quyền tại Việt Nam do các chính quyền nơi ông đến bày tỏ. Và mới đây vào thượng tuần tháng bảy, ông Võ Văn Kiệt đã dẫn một phái đoàn gồm nhiều thành phần thực hiện chuyến công du 4 nước tại Âu Châu. Ông đã qua các nước Pháp, Đức, Bỉ và Anh Cát Lợi. Ông Kiệt đi đến vùng nào cũng bị người Việt tị nạn cộng sản biểu tình lên án chế độ CSVN chà đạp nhân quyền. Người Việt tị nạn tại nhiều nơi đã không kèm chế nôi, đã ném chà chua, trứng thối vào người ông. Quá sợ đến tính mạng cộng thêm sự không hứa hẹn an ninh tuyệt đối tại các nước ông đến, Kiệt đã phải luôn thay đổi lịch trình và dùng nhiều phương tiện trốn kém và rắc rối. Như tại Úc, ông phải đáp xuống phi trường quân sự với mạng lưới bảo an thật lớn. Tại Âu Châu, ông đã phải thuê máy bay Airbus đi riêng để hành tung được bí mật. Dù vậy cộng đồng người Việt tị nạn tại Pháp và Đức vẫn làm “dàn chào” thủ tướng CSVN. Trước những áp lực ghê gớm và liên tục từ phía cộng đồng tị nạn Việt Nam, ông Kiệt và phái đoàn đã không dám mở một cuộc họp báo nào tại Anh Quốc. Mở họp báo là lệ thường của các phái đoàn ngoại giao sau khi công du hay ký kết những hiệp ước kinh tế hay chính trị tại những nước khác. Báo chí Anh, mù tịt chỉ đăng tải lời thôi vài hàng tin nhỏ không gây tiếng vang. Nhưng đau khổ hơn cho

phái đoàn của ông Kiệt, là tại Đức, họ đã bất ngờ hủy một cuộc họp quan trọng với những tay tư bản gốc của Đức. Cuộc họp nếu nhóm họp được, đảng CSVN kiếm vô ít nhất cả chục triệu đô la. Các tay tư bản Đức tức giận và phẫn nộ, báo chí Đức chửi rủa lên rằng Kiệt hèn quá. Chưa làm ăn đã thất tín...

Nhưng điều có thể làm cho thế đứng của ông Kiệt bị suy suyển, nếu không muốn nói là nguy hiểm khi trở lại Việt Nam là việc các nước trong Khối TTCÁC, đã đình hoãn ký những hiệp ước kinh tế quan trọng giữa khối này và CSVN. Những hiệp ước này đúng ra theo ước hẹn đã ký vào ngày 07 tháng 07 vừa qua. Khối TTCÁC đã thêm khoản tôn trọng tự do và nhân quyền vào các khế ước với CSVN. Điều này có nghĩa, viện trợ của khối này cho CSVN có điều kiện là Việt Nam phải chấm dứt đàn áp tôn giáo, tôn trọng tự do và các quyền làm người. Ngay điểm này báo chí tại Việt Nam làm thinh, không hề viết lấy một chữ.

Rời Âu Châu với tư cách ăn mày, lại bị săn đuổi, ông Kiệt sang Cuba có khác. Tại đây ông huênh hoang thề cùng Fidel Castro chung thành với Mác! Điều mà ông chớ hề dám há họng khi qua các nước Âu Châu. Vào tư bản thì xin tiền, nhưng vào Cuba, ông Kiệt lên mặt, tặng không cho Castro 10.000 tấn gạo ăn cầm hơi chờ Hoa Kỳ bỏ cấm vận.

Trong chuyến đi Âu Châu, phái đoàn của ông Kiệt dù có mang về cho đảng CSVN được chút đỉnh đô la hạn chế trong những điều kiện hết sức gắt gao, chuyến đi của ông mặt khác, trở trêu, lại đánh dấu một chiến thắng lớn của cộng đồng tị nạn Việt Nam tại Âu Châu, nhất là tại Đức và Pháp!

Giảm án giáo sư Đoàn Viết Hoạt

Trong một phiên tòa phúc thẩm vào thượng tuần tháng 7, Tòa Án Nhân Dân Tối Cao tại thành phố Hồ Chí Minh đã công bố kết quả cuộc xử phúc thẩm vụ án Diễn Đàn Tự Do.

Giáo sư Hoạt bị 15 năm thay vì 20 năm như đã bị xử ở lần sơ thẩm. (Xem chi tiết trên Vượt Sóng số 4 tháng 5/93). Ông Phạm Đức Khâm 12 năm thay vì 16 năm. Ông Lê Đức Vượng từ 7 năm xuống 5 năm. Ông Nguyễn Văn Thuận từ 12 năm xuống 8 năm. Nhưng ông này lại bị dính với vụ Nguyễn Đan Quế và bị án 10 năm, tổng

cộng 18 năm. Những người còn lại trong vụ án ĐĐTĐ bị xử như cũ mỗi người khoản 4 năm.

Cuộc xử phúc thẩm này, ai cũng biết trước Việt Cộng sẽ giảm án cho tất cả, vì chuyến đi của Võ Văn Kiệt tại Âu Châu cần một không khí tốt. Dù vậy, kết quả cho thấy Việt cộng vẫn sẵn sàng mạnh tay với bất cứ ai đi không đồng ý với họ mà dám lên tiếng, chớ không cần phải bạo động.

Vẫn còn di tản...

Thời đại “Thuyền Nhân” đã chấm dứt, nhưng sự di tản khỏi Việt Nam vẫn còn. Việc di tản sang Hoa Kỳ theo diện HO, ODP vẫn ồ ạt. Trong khung cảnh này, nhiều điều trở trêu, nực cười. Như mấy ông sĩ quan VNCH đi học tập về chẳng ai dám nhìn bà con. Vợ bỏ đi lấy chồng, con biệt xứ, người xem như hết thời. Nay bỗng nhiên các cô các bà ùn ùn nhào đến xin cưới hỏi! Các cựu sĩ quan bỗng lên hương trở lại. Lý do dễ hiểu các ông này bảo đảm cho họ được sang Hoa Kỳ làm lại cuộc đời. Một hứa hẹn lớn lao cho tương lai.

Di tản sang Hoa Kỳ thật ra không có gì là lạ, nhưng tại Việt Nam hiện nay người ta di tản sang cả bên Nga! Xứ nghèo đói, cướp bóc hạng nhất thế giới hiện nay, nhưng người Việt, đa số gốc Việt Cộng hết thời, đã di tản sang Nga. Họ đi bằng du lịch, bằng giấy tờ “phò” (từ Việt Cộng có nghĩa là giả), di dân chính thức, chui,... Họ tới xứ Nga để làm gì? Tìm hiểu và thăm dò mới thấy họ không phải ở Nga, mà Nga chỉ là đầu cầu để họ nhảy vào Âu Châu. Từ Nga họ vào Bảo Gia Lợi, rồi Tiệp Khắc, rồi đi bộ sang Áo, Đức, băng sang Pháp,... Những tay gan dạ và gian hùng thì gồng mình vào đất Ba Lan buôn lậu. Họ buôn các thứ: rượu, thuốc, xì-ke, và cả người nữa. Nếu ai có dịp vào Warszawa, quý vị sẽ dễ dàng vô tình đưa chân vào chợ trời Việt Nam. Nơi đây cung cấp đủ thứ... từ phở, bánh cuốn, đến... súng đạn!

Ấn Độ đào trúng dầu ngoài thềm lục địa Việt Nam

1992: Mỏ Bạch Hổ đã sản xuất 5,5 triệu tấn.

1994: Mỏ Đại Hùng sẽ bắt đầu sản xuất.

Theo tin Reuter, ông Satish Shamar, bộ trưởng dầu khí Ấn Độ vừa tiết lộ hôm thứ ba, 13.07, đã có những dấu hiệu tốt trong mỏ dầu mới khai thác ngoài khơi vùng biển Việt Nam. Ông Shamar tuyên bố như vậy sau khi viếng thăm một dàn khoan của công ty BP ở khu 6, mỏ Đại Hùng. Khu này nằm ngoài khơi hướng Đông Nam cách Saigon 350km, do ba công ty: OMGC của Ấn Độ, BP của Anh Quốc và Statoil của Na Uy, khai thác. Tuy vậy chưa có thông báo nào chính thức từ phía CSVN hoặc các viên chức thẩm quyền của BP. Tưởng cũng nên biết hai tháng trước đó, BP đã phủ nhận tin họ đã khoan trúng được dầu cũng ở tại ô này và trữ lượng ước lượng là 250 triệu thùng. Nguồn tin thất thiệt này được tung ra vì vào đầu tháng hai năm nay, một dàn khoan của BP bị nổ do khí đốt từ mỏ

TIN VIỆT NAM

phun lên. Dựa vào những tai nạn như vậy, mà tin dầu hỏa tại Việt Nam thường loan đi với những luận điệu như “dấu hiệu tốt”, “có khả năng”, “có nhiều cơ hội”,... Trên thực tế tính đến nay, lượng dầu tìm thấy và khai thác được tại thềm lục địa Việt Nam không phải là số lượng lớn như CSVN tuyên truyền. Công ty dầu Statoil vừa phải rút chân khỏi Trung Cộng, sau gần ba năm dò tìm và tốn hàng trăm triệu Mỹ Kim, không một giọt dầu dính mũi khoan! Nay công ty này sang làm ăn với CSVN (cùng với Cộng Sản), họ hy vọng lần này hốt bạc. Dù vậy giới chuyên môn vẫn tin thềm lục địa Việt Nam có dầu thật, nhưng nhiều đến mức khai thác lợi nhuận hay không lại là chuyện khác. Trong lúc các nước tây phương hì hục tìm kiếm, thì theo Hà Nội, liên hiệp công ty dầu Liên Xô cũ và CSVN là VietSôpetro chỉ bơm được 5,5 triệu tấn vào năm ngoái. Phía Bắc của khu 6 do công ty dầu Úc Đại Lợi khai thác. Họ cho biết vào cuối năm tới là họ sẽ bắt đầu sản xuất.

Kho báu thời Lê Mạt được tìm thấy tại Việt Nam.

* Kho báu nằm dưới nước gồm chín tầng hang động.

* Có ít nhất 27 tấn vàng ngọc đã được mang ra khỏi tầng hang đầu

Tin từ tờ Thương Mại- số 55 ra ngày 30.06.93, của chính phủ CSVN, loan đi, một kho báu khổng lồ được tìm thấy tại Việt Nam. Kho báu này không phải chỉ lớn đối với Việt Nam mà với cả thế giới nữa. Trị giá kho báu tổng cộng có thể lên đến cả tỷ đô la Mỹ. Theo tờ báo, một công trường đặc biệt đã được dựng lên tại Yên Mô thuộc Ninh Bình, nhằm khai thác kho báu kể trên. Tài liệu cổ, kho báu đã được chôn dấu từ thời Lê mạt, tức cách nay 200 năm. “Theo một người” kho báu nằm dưới mặt nước, gồm chín tầng hang động. Chỉ trong tầng hang đầu tiên, người ta đã tìm thấy được báu vật trên 27 tấn, gồm tượng đồng đen, 1.000 viên ngọc, hai thanh gươm vàng và nhiều khối vàng thỏi, đồng đồng đen.... Công trường trình đang tiếp tục khai thác.

Bình luận: Kho tàng đời Lê Mạt

Một kho báu quan trọng đang được khai thác tại Yên Mô, thuộc tỉnh Ninh Bình. Chỉ trong tầng hang đầu, CSVN đã kiếm được báu vật tương đương với hơn 300 triệu Mỹ kim. Bộ thương mại của CSVN “bán” chính thức tuyên bố vào cuối tháng sáu vừa qua. Mặc dù là tin lớn, nhưng chỉ

có tờ Thương Mại cho chạy tin trên và giọng văn “theo một người...” cho thấy họ sẽ dễ dàng phui tay nếu có chuyện lớn không hay xảy ra cho họ. Điều này làm người quan tâm thời sự lưu ý ngay, cái “công trường đặc biệt” được dựng lên ở Yên Mô là do một “nhóm ngoài chính phủ” dựng lên. Vì tờ Thương Mại là tờ chính thức của chính phủ dưới quyền của thủ tướng CS Võ Văn Kiệt. Nếu là dự án hay công trường của chính phủ và một khi tin đã được bật đèn xanh cho chạy, thì tin đã được đăng công khai trên các báo tại Việt Nam. Nếu đã cho chạy chính thức, thì chắc chắn không còn cái lối “theo một người...”. “Cái nhóm ngoài chính phủ” dám đứng ra khai thác một kho báu lớn như vậy phải là ba ông trùm trong chớp bu Đảng Cộng Sản Việt Nam! Phe ông Kiệt phải chăng đã “ăn không được phá cho oi”, nên bật mí một công trình bí mật của Đảng. Chính phủ của ông Kiệt do “nhân dân bầu tự do” dâng hoàng, mà không được đăng nể mặt, đâu có được. Hoặc nếu có được chia chất, chắc phe Nam Bộ kháng chiến hưởng không bằng các “đồng chí cán thủ đô”, nên mới có vụ nổ này trên tờ Thương Mại. Nội vụ về kho tàng Lê mạt đến nay vẫn chưa được chính thức thông báo. Nên nhớ Việt Nam chạy vắt giò trên cổ trong những tháng qua chỉ để vay 140 triệu Mỹ Kim trả nợ. Trong khi một tầng hang trong kho báu Yên Mô đã trị giá hơn 300 triệu Mỹ Kim!

Kho báu Lê mạt, đang bị một số nhỏ tại Việt Nam cấu xé, phải chăng thời “hậu” Lê mạt đang tới tại Việt Nam. Lần này dĩ nhiên không phải Lê Chiêu Thống mà là Lê Đức Anh.

Bình luận: Tiền sắp tới và tạt sắp mang?

LTS: Bài bình luận này được đăng theo tờ Nhân Bản - số 196 tháng 08/93, do Tổng Hội Sinh Viên Việt Nam tại Paris phát hành.

Đúng như dự đoán của các quan sát viên quốc tế, tổng thống Hoa Kỳ Bill Clinton đã quyết định nới lỏng thêm một nấc lệnh cấm vận đối với chế độ Việt cộng. Ngày 2 tháng 7, tòa Bạch Ốc phổ biến một bản thông báo cho biết Hoa Kỳ quyết định không chống lại việc Quỹ Tiền Tệ cho Việt Nam vay mượn trở lại. Hoa Kỳ cũng không cấm những cố gắng của các quốc gia khác nhằm giúp Việt Nam xóa bỏ khoản nợ cũ đối với Quỹ Tiền Tệ Quốc Tế.

Tuy thế, tổng thống Clinton vẫn nhấn mạnh là các tiến triển thu đạt được đến nay không đủ đưa dẫn đến một sự thay đổi trong lệnh cấm vận của Hoa Kỳ hay trong

việc bình thường hóa quan hệ ngoại giao với Hà Nội. Ông quả quyết là các quyết định tương lai hoàn toàn tùy thuộc vào những tiến bộ của phía Việt Nam trong việc tìm kiếm lính Mỹ mất tích.

Dầu sao đi nữa, đến tháng 9 tới, tổng thống Clinton cũng phải lấy quyết định có gia hạn thêm lệnh cấm vận hay không. Trước áp lực của các đoàn thể cựu chiến binh lớn, có thể Hoa Kỳ sẽ tiếp tục lệnh cấm vận. Tuy nhiên, để vượt lòng giới doanh nhân, các xí nghiệp Hoa Kỳ có thể được phép đầu tư vào các dự án được QTTQT tài trợ.

Khoản nợ cũ của chế độ Việt cộng với QTTQT vào khoảng 140 triệu đô la, một số tiền tương đối nhỏ. Từ 1991, các nước như Pháp và Nhật đã có dự án nhằm giúp Hà Nội vay tiền với lãi suất thấp để hoàn nợ cho cơ quan tài chính quốc tế. Một số ngân hàng quốc tế tập trung quanh Ngân Hàng Ngoại Thương Pháp (BFCE) cũng có thể cho Hà Nội mượn tiền để trừ nợ.

Ngoài việc bãi bỏ chống đối tại QTTQT, chính phủ Hoa Kỳ còn quyết định gởi 3 nhân viên ngoại giao còn tại chức đi làm việc tại Việt Nam. Nhiệm vụ của các nhân viên này là nêu lên các vấn đề tôn trọng nhân quyền và tạo áp lực để có được tiến bộ trong các địa hạt quyền tự do căn bản, dân chủ hoặc cải cách kinh tế. Những phái đoàn Mỹ được gởi đi đến nay chỉ có một nhiệm vụ chính thức là tìm kiếm tông tích các người lính mất tích và thường do một cựu sĩ quan về hưu (tướng Vessey chẳng hạn) hướng dẫn.

3 nhân viên được gởi đi là các ông Hershel Gober, thứ trưởng bộ Cựu Chiến Binh, Winston Lord, thứ trưởng bộ Ngoại Giao đặc trách Đông Nam Á và tướng Micheal Ryan. Phái đoàn đã lên đường vào ngày 17 tháng 7.

Quyết định không chống đối chế độ Việt Cộng tại QTTQT đã đưa đến hậu quả cụ thể đầu tiên là tại phiên họp ngày 15.07, Hội Đồng Quản Trị của cơ quan tài chính quốc tế đã quyết định bình thường hóa quan hệ với Việt Nam. Hẳn sự thay đổi hàng mong đợi này được Hà Nội coi như một thành công ngoại giao quan trọng.

Như vậy trong vài tháng nữa, chậm nhất là cuối năm, hầu bao của các cơ quan tiền tệ lớn sẽ được mở ra để cho Hà Nội vay tiền vì việc xóa khoản nợ 140 triệu đô la có thể coi như sẽ thực hiện được không mấy khó khăn lắm, theo những ước tính sơ khởi.

—QTT có thể cho vay 110 triệu đô la trong năm 1993 và 300 triệu trong vòng 3 năm tới để ổn định kinh tế.

—Ngân Hàng Thế Giới có thể cho vay 250 triệu đô la trong năm 1993 để ổn định

TIN VIỆT NAM

kinh tế và tài trợ các dự án nông nghiệp và 300 triệu để sửa chữa hạ tầng cơ sở nhỏ và tài trợ công nghiệp nhẹ.

—Ngân Hàng Phát Triển Á Châu có thể cho vay 300 triệu để xây dựng hạ tầng cơ sở.

Khó khăn lớn nhất của nhà cầm quyền Việt cộng trong thời gian tới sẽ không còn là thuyết phục người cho mượn tiền mà là soạn thảo các dự án và định số vốn sao cho hợp lý. Và quan trọng hơn nữa là phải có những chính sách thực tế hầu trả nợ và thực hiện các cuộc điều chỉnh cơ cấu kinh tế cần thiết. Nói một cách khác, phần lớn các cơ quan tài chánh cũng như các ngân hàng quốc tế đồng ý nguyên tắc cho chế độ Việt cộng mượn tiền nhưng họ cần biết tiền mượn được sẽ sử dụng thế nào và sẽ được hoàn trả lại ra sao.

Vào cuối tháng 7, một phái đoàn của OTTQT dự trù đi Hà Nội để thảo luận với tập đoàn cầm quyền cộng sản về kế hoạch điều chỉnh cơ cấu tổ chức và ổn định kinh tế. Thông thường, các cơ quan như OTTQT hay NHTG vẫn buộc các nước nhận tiền phải thực hiện những chương

trình cải tổ cơ cấu sâu rộng. Thí dụ như phải để các sinh hoạt kinh tế được hoàn toàn tự do, phải tung những biện pháp triệt để hầu chặn đứng lạm phát, giảm bớt bội chi, phải bãi bỏ mọi hình thức tài trợ khu vực quốc doanh đồng thời phát triển khu vực tư doanh, v.v...

Nếu không đủ sáng suốt để thẩm định kịp thời tình hình hoặc không đủ nghị lực để cưỡng lại các đòi hỏi nhiều khi quá khắt khe của các cơ quan cho vay mượn, những người nắm vận mệnh quốc gia có thể đưa nước Việt đi sâu hơn nữa vào cuộc khủng hoảng. Với tài quản trị đã thấy được nơi người cộng sản, có thể e rằng nước Việt Nam sẽ bước vào lần vết cũ của một số quốc gia như Phi Luật Tân hoặc Ba Tây. Cũng được vay mượn dồi dào nhưng nền kinh tế vẫn không chấn hưng được, nợ mới cứ chồng chất nợ cũ và phần lớn tài sản quốc gia lọt vào tay một thiểu số.

Khi các khoản tiền vay mượn bắt đầu được đổ vào, sợ rằng đó cũng là thời điểm khởi đầu xô đẩy đất nước từ sự kèm kẹp của một đảng cộng sản tài sang sự thao túng của một tập đoàn tài phiệt đỏ. Do đó, hơn

bao giờ hết, người Việt ở trong và cả ngoài nước phải ráo riết tạo áp lực để các cuộc tài của quốc tế không những nhắm vào việc chấn hưng kinh tế mà còn phải hướng vào sự phát huy của dân chủ và của các quyền tự do căn bản.

Bản tuyên bố chung cuộc của Hội Nghị Nhân Quyền Quốc Tế tại Vienne vào hạ tuần tháng 6 có một điều quy định rằng dân chủ, phát triển và nhân quyền phải đi sát với nhau. Nhiều quốc gia đã tham gia dự hội nghị và chấp thuận bản tuyên bố đó. Trong số có Việt Nam và các quốc gia tiền tiến có ảnh hưởng tại các cơ quan tiền tệ quốc tế. Chấp nhận lý thuyết chả lẽ ngang nhiên phủ nhận thực hành?

Tập đoàn cầm quyền cộng sản hẳn nhiên sẽ viện cớ này nọ để giới hạn việc dùng các khoản tiền vay mượn vào việc phát huy dân chủ và nhân quyền. Nhưng người Việt chúng ta không thể để họ hành động như thế. Vì đó là sự sống còn của đất nước và dân tộc!

S.T.C

Hội Người Việt Ty Nạn tại Na Uy
Chi Hội Sandnes

THÔNG BÁO KẾT QUẢ VỀ CUỘC BẦU CỬ TÂN BAN CHẤP HÀNH
NHIỆM KỲ 1993 - 1995 CỦA CHI HỘI SANDNES

Chi hội người Việt Ty Nạn tại Sandnes đã được thành lập và sinh hoạt trong năm năm qua. Mục đích và tôn chỉ của Hội là tạo sự đoàn kết, xây dựng và phát huy văn hóa Việt Nam của cộng đồng người Việt ty nạn hiện đang cư ngụ tại thị trấn Sandnes, tới người địa phương, cũng như những sắc dân khác.

Ban chấp hành nhiệm kỳ 1990 - 1992 đã mãn. Vì thế vào ngày thứ bảy 14.08.1993 vừa qua, cựu ban chấp hành chi hội chúng tôi đã triệu tập phiên họp cộng đồng. Và trong phiên họp nêu trên, chúng tôi đã bầu được tân ban chấp hành cho nhiệm kỳ 1993 - 1995.

Danh sách tân ban chấp hành gồm có:

Chi Hội trưởng:	Nguyễn Công Huỳnh
Chi Hội phó:	Vũ Hồng Tuấn
Thủ quỹ:	Nguyễn Kinh
Thư ký:	Phạm Công Vũ
Ủy viên xã hội:	Trần thị Thìn
Ủy viên văn nghệ:	Trương Huỳnh Năm

Chúng tôi hy vọng và cầu chúc tân ban chấp hành sẽ hợp tác với BCH trung ương về những sinh hoạt chung của Hội.

Địa chỉ liên lạc: Nguyễn Công Huỳnh Sandvikkbakken 40, 4300 Sandnes

Sandnes, ngày 23 tháng 08 năm 1993
t.m. ban chấp hành Chi Hội
Cựu Chi Hội trưởng
Hoàng văn Đông
(ký tên và đóng dấu)

Người Na Uy gốc Việt không muốn hồi hương

NYHETER

VÅRT LAND fredag 23. juli 1993

«Norske» vietnamesesarar vil ikkje til heimlandet

Interessa for å flytte heim er minimal blant vietnamesesarar i Noreg. Bistandsarbeidaren Nguyen Tien Phong (bildet) er skuffa, og seler at Vietnam treng folk med kunnskap og kapital.

FOTO: LARS O. FLYDAL

Ikkje ein av dei vel 10000 vietnamesarane som bur i Noreg, tok del i heimvendingsprogrammet til Utlendingsdirektoratet i fjor. – Dei fleste kom hit som økonomiske flyktningar, seier vietnamsk bistandsarbeidar.

Av Jon Peder Vestad
Vårt Land

DET SISTE året har nesten ingen av dei vietnamesarane som har opphaldsloyve i Noreg, drege heim. Statistisk Sentralbyrå opplyser at det bur litt over 10000 vietnamesarar i Noreg. Dei fleste er komne som flyktningar.

– Somme har sagt meg rett ut at det var økonomiske grunnar som fekk dei til å flykte. Dei fleste kan nok kallast økonomiske flyktningar, seier Nguyen Tien Phong (33), som for tida er i Noreg.

«Luksusflyktningar»

Nguyen arbeider for hjelpeprosjektet Nordic Assistance to Repatriated Vietnamese, der mellom andre Det norske flyktningeråd er med.

Over nyttår begynner han som koordinator for Nordic Assistance to Vietnam, som skal hjelpe dei båtflyktningane som aldri kom

lenger enn til flyktningeleirane.

– Sammenlikna med dei som komna i leirar i Hong Kong og Singapore, er nok vietnamesarane i Noreg og andre land luksusflyktningar. Desse har skaffa seg kunnskap og kapital som Vietnam treng i oppbygginga og utviklinga av landet. Eg er skuffa over at så få flyttar heim, fortel Nguyen.

Ein handfull flyttar

Utlendingsdirektoratet (UDI) har heimvendingsprogram for flyktningar som vil reise frå Noreg til heimlandet. I fjor var det ingen vietnamesarar som nytta seg av tilbødet, i 1991 fire og i 1990 tre. Dei familiene som vender heim, får inntil 18 000 kroner i stønad. Finslege får 4500 kroner, og alle får reiseutgiftene dekt. Attåt dette kan familiene få opp til 2200 kroner i frakstønad for arbeidsutstyr. Statistisk Sentralbyrå opplyser at mellom tre og fire tusen av i alt 10 000 vietnamesarar er norske borgarar.

– Det siste året har landet vart endra seg mykje, og dei fleste er tilfreds med utviklinga, meiner Nguyen. Han er overraska over å høyre kor få som nyttar seg av heimvendingsprogrammet – til UDI.

– Kan ikkje dei som vender heim ta problem av politiske grunnar?

– Nei. Berre i liten grad flykta folk av politiske grunnar, men mange brukte det som grunn for at norske styresmakter skulle late dei bli. Ein del meiner vel det vil sjå rart ut om Vietnam no er bra nok for dei, seier Nguyen.

Han fortel at dei som vender attende, må søke om visum og opphaldsloyve for dei slepp inn i heimlandet. Det kan hemme flytteleysta.

Nhật báo Vårt Land ngày 23 tháng 10, 1993 có đăng một bài báo phỏng vấn một anh chàng cán bộ việt cộng, làm việc trong chương trình tiếp nhận người Việt tỵ nạn hồi hương từ các trại tỵ nạn ở Đông Nam Á. Anh chàng này sang Na Uy tu nghiệp ba tháng về tổ chức hành chánh. Bài báo này không nêu rõ lý lịch của anh chàng cán bộ, khiến cho nhiều độc giả hiểu lầm anh ta là một người tỵ nạn chánh trị mà sao lại lên bồi nhọ người Việt tỵ nạn như vậy. Nhiều người bạn Na Uy, nhân viên làm việc với người Việt đã bất mãn, liên lạc điện thoại với tòa soạn Vårt Land để phản đối. Hội Người Việt Tỵ Nạn tại Na Uy cũng được bạn Na Uy liên lạc cho hay. Nhận thấy bài báo có tính cách xuyên tạc, có thể làm cho dư luận Na Uy có những thành kiến xấu về người Việt tỵ nạn tại Na Uy, ban chấp hành trung ương Hội đã liên lạc trực tiếp với ký giả Jon Peder Vestad, tác giả bài phóng sự và đòi hỏi phải có một bài từ phía người Việt tỵ nạn để cân bằng lại. Ký giả Vestad đồng ý và đã đăng bài phỏng vấn với hội trưởng Hội Người Việt tỵ Nạn, kỹ sư Đỗ Văn Thành vào ngày 26 tháng 10, 1993. Tuy vậy, sự uất át vẫn còn đối với thân hữu Na Uy và người Việt tỵ nạn trại Na Uy. Nhiều người gửi thư cho Vårt Land lên tiếng phản đối ý kiến và cách làm việc của ký giả Vestad nhưng nhật báo Vårt Land chỉ đăng bài của bà Đỗ thị Kiều Na.

Sau đây, Vượt Sóng xin lướt đăng lại các bài báo kể trên để quý vị độc giả không thuộc Vùng Đông có thể xem. Sự kiện vừa qua tuy không mấy trầm trọng nhưng cũng cho chúng ta thấy là cán bộ cộng sản lúc nào cũng là cộng sản và người Việt quốc gia chúng ta không thể ngây thơ coi họ là anh em một nhà được. Cộng đồng chúng ta lúc nào cũng phải đề cao cảnh giác những âm mưu của cộng sản và có phản ứng kịp thời như trường hợp vừa qua. Vượt Sóng cũng xin kêu gọi tất cả đồng bào người Việt nếu thấy những bài báo, những phim phóng sự, những chương trình truyền thanh có tính cách bôi nhọ lý tưởng tự do dân chủ của chúng ta thì xin liên lạc với Vượt Sóng hay Hội Người Việt tỵ nạn để cùng nhau có phản ứng hữu hiệu và kịp thời.

Một điểm khác đáng lưu ý qua sự việc vừa qua là dư luận Na Uy đang bắt đầu chú ý tới vấn đề hồi hương người Việt. Họ nghĩ rằng Việt Nam đã có tự do dân chủ chăng? Hay là họ bắt đầu nghĩ rằng người Việt là tỵ nạn kinh tế? Hay cũng có thể họ nghĩ rằng với những khó khăn kinh tế hiện nay, quốc gia Na Uy không còn đủ sức đóng vai nhân ái và tiếp nhận người tỵ nạn nữa? Khó có thể biết được chính xác lý do nhưng một điều chắc chắn là cái thiện cảm đối với người Việt tỵ nạn không được như xưa nữa! Người Việt tỵ nạn chúng ta cũng nên tự vấn lại lương tâm là chúng ta có làm điều gì đưa đến sự rạn nứt của thiện cảm đó hay không! Và quan trọng hơn hết, trong tương lai, mỗi người trong chúng ta phải làm gì để giữ phần thiện cảm còn lại hầu có thể có một cuộc sống tương đối hạnh phúc cho chúng ta và con cháu chúng ta tại Na Uy trước khi có cơ hội thực sự để hồi hương.

Người Na Uy gốc Việt không muốn trở lại quê hương

Không có một người nào trong số 10.000 Việt cư ngụ tại Na Uy tham dự chương trình hồi hương của Nha Ngoại kiều năm rồi.

— Đa số những người sang đây là tỵ nạn kinh tế, đó là lời của nhân viên trợ giúp xã hội, người Việt (lời giới thiệu mù mờ khiến cho người hiểu lầm anh ta là người tỵ nạn định cư tại Na Uy).

bài viết của Jon Peder Vestad - Vårt Land 23/07/93

Trong những năm gần đây, không có một người Việt nào định cư tại Na Uy hồi hương hết cả. Hãng thống kê, Statistisk Sentralbyrå cho biết có khoảng 10.000 người Việt cư ngụ tại Na Uy. Đa số sang đây như người tỵ nạn.

— Cũng như đã nói, những lý do về kinh tế đã khiến họ đi tỵ nạn. Đa số có thể gọi là tỵ nạn kinh tế - theo lời của Nguyễn Tiến Phong (33t) hiện đang ở Na Uy.

Tỵ Nạn xa xỉ

Nguyễn làm việc cho chương trình trợ giúp người Việt hồi hương, "Nordic Assistance to repatriated Vietnamese" mà sở tỵ nạn Na Uy, Det Norske Flyktningeråd có tham dự.

Qua đầu năm, anh ta sẽ bắt đầu nhiệm vụ liên lạc tổ chức cho Nordic Assistance to Vietnam, để giúp những thuyền nhân tỵ nạn chỉ tới được các trại tỵ nạn (mà không

được chấp nhận định cư tại một quốc gia thứ ba).

— So sánh với những người lọt vào các trại ở Hồng Kông và Tân Gia Ba thì người Việt ở Na Uy và các nước khác là những người tỵ nạn xa xỉ. Họ đã thu thập kiến thức và tài chánh mà Việt Nam cần trong việc xây dựng và phát triển quốc gia. Tôi thất vọng là chỉ có số ít hồi hương, theo lời của Nguyễn.

Chỉ có trên đầu ngón tay hồi hương

Nha Ngoại kiều (UDI) có chương trình hồi hương cho những người tỵ nạn muốn rời Na Uy trở về xứ sở. Năm ngoái, không một người Việt nào về hết, năm 1991 có bốn người và năm 1990 có ba người. Mỗi gia đình hồi hương sẽ nhận được tối đa 18.000 kroner. Độc thân được 4500 và tất cả các chi phí di chuyển được đài thọ.

Thêm vào đó, mỗi gia đình có thể nhận được 2.200 kroner để chuyên chở dụng cụ nghề nghiệp. Hãng thống kê Statistisk Sentralbyrå cũng cho biết là khoảng ba hay bốn ngàn trong số 10.000 đã có quốc tịch Na Uy.

— Những năm sau này, đất nước tôi thay đổi rất nhiều và đa số rất hài lòng với sự tiến triển, theo nhận xét của Nguyễn. Anh ta rất ngạc nhiên khi nghe là rất ít người chịu hồi hương.

— Những người trở về có gặp những khó khăn chính trị nào không?

— Không. Chỉ có một số ít đi tỵ nạn vì lý do chính trị nhưng nhiều người mượn lý do chính trị để chính quyền Na Uy cho họ ở. Một số người nghĩ rằng nếu nhìn nhận Việt Nam bây giờ tốt đẹp thì thật là kỳ.

Anh ta cho biết là những người trở về phải xin chiếu khán trước khi họ được phép vào nước. Điều đó có thể làm giảm đi sự mong muốn hồi hương.

Không an ninh tại Việt Nam

Người Việt tại Na Uy cho rằng không an ninh để trở về - Nhà cầm quyền Việt Nam tự do hóa kinh tế nhưng không cho dân chúng tự do về chính trị. Rất ít người muốn hồi hương hiện hay, đó là lời của ông Đỗ Văn Thành. Hội Người Việt tỵ nạn tại Na Uy.

bài của Jon Peder vestad - Vårt Land 26/07/93

Không một người Việt nào sử dụng các quyền lợi thực tế và kinh tế của chính quyền trong việc hồi hương năm rồi, theo Vårt Land thứ sáu vừa qua. Nhân viên trợ

giúp Nguyễn Tiến Phong rất thất vọng vì sự việc trên và cho biết Việt Nam cần kiến thức và tài chánh mà người Việt hải ngoại có.

— Rất ít người nói tới hồi hương nhưng tôi nghĩ đa số mong trở về. Riêng tôi chưa từng về Việt Nam từ năm 21 tuổi nhưng những đồng hương có trở về cho biết tình

VÅRT LAND mandag 26. juli 1993

Ikkje trygt i Vietnam

X DETTE ER SAKA

■ Flyktningefamiljar som ønskjer det, kan få stønad frå det offentlege til å vende heim. Dei får reiseutlegga dekt, opp til 2200 kroner til frakt av arbeidsutstyr og maksimalt 18 000 kroner til andre utgifter. Dei siste tre åra har Utlendingsdirektoratet gitt slik stønad til over 500 chilendarar, og knapt femti i alt frå Iran, Paraguay, Polen, Sør-Afrika og Vietnam. (Vårt Land)

– Vi vender ikkje tilbake til Vietnam så lenge endringane i landet berre er overflatiske, seier Do Van Thanh.

FOTO: ØYSTEIN GLOPPESTAD

Vietnamesarar i Noreg meiner det ikkje er trygt å vende heim. – Styresmaktene i landet liberaliserer økonomien utan å gje folk politisk fridom. Få ønskjer å flytte heim no, seier Do Van Thanh i Det vietnamesiske flyktningeforbundet i Norge.

Av Jon Peder Vestad
Vårt Land

INGEN vietnamesiske flyktningar nytta seg av tilbod om praktisk og økonomisk stønad frå det offentlege til heimvending i fjor, fortalde Vårt Land fredag. Den vietnamesiske bistandsarbeidaren Nguyen Tien Phong var skuffa over dette, og sa at Vietnam treng den kunnskapen og kapitalen vietnamesarar i utlandet har.

– Få snakkar om å flytte, men likevel trur eg dei fleste ønskjer å

reise heim. Sjølv har eg ikkje vore i Vietnam sidan eg var 21, men landsmenn som har vore der, synest ikkje forholda har betra seg så mykje. Det fortel Do Van Thanh (34), leiar for Det vietnamesiske flyktningeforbund i Norge. Organisasjonen har kring 5000 medlemmer.

Do Van Thanh er ein av dei vel 10 000 vietnamesarane i Noreg. Far hans sat seks år i ein såkalla omskoleringsleir for heile familien fekk opphaldsløyve i Noreg. I dag er Do Van Thanh utdanna sivilingeniør og arbeider i Ericsson Norge AS. Saman med familien

bur han i lgblokk på Haugerud i Oslo, og her blir han.

– Vi har ikkje tenkt å vende attende så lenge endringane i Vietnam berre er overflatiske. Styresmaktene har liberalisert økonomien, men det finst ikkje planar for politisk liberalisering. Landet er framleis ein eitparti-stat, og for det politiske systemet blir endra, har vi heller ingen garanti for at den økonomiske fridommen vil halde seg, meiner Do Van Thanh.

Frykter kommunistane

– Kan frykt for å gå ned i leverstand bindre folk i å flytte?

– Nei, eg vil ikkje seie det. Det er andre ting som skremmer, – det politiske systemet, det at kommunistane i nord har makta. Vi må vere sikre på at vi aldri treng å flykte att. Ein slik garanti finst

ikkje, seier Do Van Thanh. Han avviser at vietnamesarane i Noreg er økonomiske flyktningar.

Do Van Thanh dreg parallellar til utviklinga i Kina for massakren på Den himmelske fredens plass i juni 1989. Vestlege land roste den økonomiske liberaliseringa i landet, og venta at politikken skulle følgje etter. Den same haldninga har land i Vesten andsynes Vietnam no, ifølge Thanh.

– I juni var det full militær mobilisering i Saigon, og landet har ein av dei største hærane i verda. Kvi for? Dersom eg vende heim, ville eg ha vorte behandla som utlending etter lovverket – med eitt unntak: Eg ville ikkje ha fått rettsvern for det eg måtte investere der. Kvi for? Det er måd å stole på styresmaktene i landet, seier Do Van Thanh.

hình không tiến triển gì bao nhiêu. Đó là lời của ông Đỗ văn Thành (34 tuổi), hội trưởng của Hội Người Việt tỵ nạn tại Na Uy. Hội có khoảng 5.000 hội viên tại Na Uy.

Ông Đỗ văn Thành là một trong 10.000 người Việt tại Na Uy. Ba ông ta bị giam ở trại cải tạo khi gia đình ông ta được định cư tại Na Uy. Hiện nay, ông Thành là kỹ sư và làm việc tại hãng Ericsson Na Uy. Ông ta và gia đình sống tại Haugerud.

– Chúng tôi không có ý định trở về bao lâu những thay đổi chỉ có tính cách bề ngoài. Nhà cầm quyền cởi mở kinh tế nhưng không có chương trình để cởi mở về chính trị. Nước vẫn còn độc đảng và khi mà nguồn máy chính trị không thay đổi thì

không có gì bảo đảm là những cởi mở về kinh tế sẽ tồn tại, theo ý kiến của ông Thành.

Sợ cộng sản

– Có phải là sự sợ hãi phải có một mức sống thấp hơn đã ngăn chặn dân chúng hồi hương hay không?

– Không, Tôi không nghĩ vậy. Những yếu tố khác đáng sợ hơn, – nguồn máy chính trị mà cộng sản Bắc Việt đang nắm. Chúng tôi phải chắc chắn là không phải đi tỵ nạn một lần nữa. Một sự bảo đảm như thế không có, ông Thành cho biết. Ông ta cũng bác việc cho người Việt tại Na Uy là tỵ nạn kinh tế.

Ông ta so sánh với sự tiến triển tại Trung cộng trước cuộc tàn sát tại Thiên An Môn tháng 6 năm 1989. Các nước Tây phương ca ngợi những cởi mở kinh tế và chờ đợi là những cởi mở về chính trị sẽ theo sau. Các nước Tây phương cũng lý luận tương tự đối với Việt Nam.

– Tháng 6 vừa qua tại Sài gòn, quân đội đã được huy động và hiện nay Việt Nam là một trong những nước có quân đội lớn nhất thế giới. Tại sao vậy? Nếu bây giờ tôi trở về, tôi sẽ bị đối xử theo luật pháp như một người ngoại quốc, trừ một điểm: tôi không được luật pháp bảo vệ cho những đầu tư của tôi. Tại sao? Không nên tin nhà cầm quyền Việt Nam, theo lời ông Đỗ văn Thành.

Ý kiến về bài “Người Na Uy gốc Việt không muốn hồi hương” của Jon Peder Vestad - 23/07/93

Lá thư độc giả của bà Đỗ thị Kiều Na gửi cho Vårt Land

Tôi không biết ông Jon Peder Vestad muốn gì qua một bài báo như vậy. Người Việt tỵ nạn tại Na Uy bỗng nhiên trở thành tỵ nạn xa xỉ. Thuyền nhân tỵ nạn không mua vé phi cơ và đến xin tỵ nạn tại nước đầu tiên họ tới. Đa số chúng tôi vượt biên bằng thuyền nhỏ và rất đông mất mạng trên biển cả. Chúng tôi biết điều đó nhưng

vẫn lựa chọn là quê hương và gia đình. Trước tất cả, chúng tôi muốn là một chế độ chà đạp nhân quyền.

Để có dữ kiện về người tỵ nạn tại Na Uy, ông Vestad lại chọn phỏng vấn Nguyễn Tiến Phong, một người sang Na Uy để tu nghiệp tại Đại học Oslo khóa mùa hè, một người không tỵ nạn, chỉ ở lại đây một vài

tuần và sẽ trở về Việt Nam. Tôi không muốn nói tới lý lịch vững chắc của anh ta để có chức vụ như nhân viên trợ giúp ở Việt Nam và trường hợp anh ta phải tuyên bố theo chính sách. Trong những tuần anh ta ở Na Uy anh ta chỉ nói chuyện với một người Việt duy nhất. Làm sao anh ta có thể khẳng định người Việt tỵ nạn sang Na Uy

vì lý do kinh tế? Làm sao một người có thể khẳng định không ai trong chúng tôi muốn trở về? Chúng tôi không bỏ quê hương. Chúng tôi chỉ từ bỏ chính quyền Hà Nội. Chúng tôi sẽ trở về vào một ngày. Hiện tại, chính quyền Việt Nam ngăn chặn không cho chúng tôi trở về sinh sống. Vì thế chương trình hồi hương của Nha Ngoại Kiều UDI không có ích lợi gì cả, đúng theo sự nhận xét của ông Vestad.

Người Việt mà Nguyễn Tiến Phong đã nói chuyện tại Na Uy là tôi. Tôi từ Việt Nam trở về Na Uy. Nhà tôi làm cho chương trình Nordic Assistance to Repatriated Vietnamese và sở tỵ nạn Det Norske Flykt-nigeraadet. Rất đáng tiếc ông Vestad không phỏng vấn tôi. Chúng tôi ở Việt Nam gần một năm. Tôi đến Na Uy như một người tỵ nạn, trở về như một Việt kiều. Việt kiều bao gồm tất cả những người Việt cư ngụ tại các nước Tây phương kể cả người tỵ nạn. Việt kiều cũng như tất cả các ngoại kiều khác kể từ một tháng tư năm nay, phải xin phép mỗi khi ra khỏi khu vực mình đang ở. Phải xin hai loại giấy phép, giấy

phép di chuyển và giấy phép cư trú. Tất cả các giấy phép đó tôi phải xin khi đi viếng mộ bà ngoại cách Sài Gòn 90 cây số. Đó để cho thấy sự kiểm soát của chính quyền đối với tất cả những người từ ngoại quốc. Công dân Việt Nam được di chuyển tự do không cần giấy phép.

Việt kiều không có quyền có tài sản và làm thương mại tại Việt Nam. Nghi ngờ và kỳ thị còn hơn vậy nữa. Việc kiểm soát sự đi lại của Việt kiều vô hình đối với báo chí ngoại quốc nhưng rất hữu hiệu. Khi đi đây đó, chúng tôi trình giấy thông hành và trả gấp đôi thường dân. Nếu có quốc tịch ngoại quốc khi xin chiếu khán phải ghi tên người sẽ viếng. Lệ phí chiếu khán rất mắc. Nếu ở với gia đình thì cảnh sát địa phương được thông báo. Nhân viên quan thuế làm khó dễ đủ điều và không ai có thể làm được gì hết. Lẽ đương nhiên, chúng tôi không dám bàn cãi về chính trị và nói ra ý kiến riêng của mình. Việt kiều không được đối xử như người Việt nhưng cũng không được đối xử như ngoại kiều. Ngoại kiều đặc biệt người da trắng, nhận được tất cả những sự giúp

đỡ cần thiết vì chính quyền muốn chứng minh họ cởi mở với Tây phương nhưng đối với Việt kiều thì kỳ thị rõ ràng. Người tỵ nạn bị gửi trả về từ các trại tỵ nạn không được nhà nước giúp đỡ một cái gì hết. Chỉ có sự giúp đỡ của Cao Ủy Tỵ Nạn và các tổ chức từ thiện mà thôi.

Chính quyền Việt Nam tuyên bố là sẵn sàng đón mừng Việt kiều về xây dựng đất nước nhưng không làm gì hết. Họ muốn người Việt trở về như du khách, mang ngoại tệ mà Việt Nam đang cần và sau đó trở ra. Họ không muốn người Việt trở về để sinh sống tại Việt Nam. Họ không muốn có người trở về với lý tưởng tự do dân chủ và thành đối lập. Việt Nam vẫn theo chế độ độc đảng và lãnh đạo theo đường lối của đảng cộng sản. Những thay đổi về kinh tế có thể trở ngược lại bất cứ lúc nào. Người Việt tại Na Uy không phải là tỵ nạn kinh tế mà tỵ nạn chính trị và do đó không có cơ hội hồi hương. Chúng tôi rất muốn nhưng không thể. Chúng tôi không phải là tỵ nạn xa xỉ.

Báo Aftenposten viết về người Việt tỵ nạn và tình hình Việt Nam

Báo chí Tây phương lúc gần đây đề cập tới Việt Nam rất nhiều nhưng rất đáng tiếc chỉ ca ngợi sự đổi mới và cởi mở tại Việt Nam. Dư luận Tây phương một lần nữa lại bị việt cộng lừa đảo. Những mối lợi nhất thời về kinh tế đã làm họ mờ mắt. Những khó khăn về kinh tế tại các nước Tây phương, sự ứ đọng của thị trường khiến họ phải săn tìm thị trường mới. Việt Nam hiện nay sau mấy chục năm dưới ách cộng sản, không có bất cứ một tiện nghi vật chất nào hết, bỗng trở thành một thị trường béo bở và không giới hạn. Nhân công Việt Nam cần cù và thông minh lại giá rẻ thích hợp cho việc sản xuất hàng loạt. Chính quyền Việt Nam từ khi mất chỗ nương dựa nơi Liên Xô, đang hấp hối và cố bằng bất cứ mọi giá tìm một nguồn lợi tức mới để tồn tại nên dễ dãi chấp thuận tất cả các điều kiện của các tư sản ngoại quốc. Hai bên, hai ý thức hệ khác nhau, hai quyền lợi khác nhau nhưng lại gặp nhau và đồng ý bán đứng tất cả để thực hiện mục đích chung. Việt cộng đem tài nguyên xứ sở và dân tộc bán rẻ. Các nước Tây phương thì dẹp lòng nhân đạo, lẽ phải, cường bách thuyền nhân Việt Nam hồi hương. Họ cũng làm ngơ đối với những sự chà đạp về nhân quyền, những sự đàn áp về tôn giáo tại Việt Nam.

Tương sự hợp tác hổ tương sẽ đem kết quả cho đôi bên nhưng Trời cao có mắt, sự tham nhũng thối nát của cán bộ cộng sản, trình độ thấp kém về kiến thức của chúng cùng những tệ trạng như cướp bóc, trộm cắp, xì ke, v.v.. đã bắt đầu gây những khó khăn trầm trọng và không cách giải quyết. Tư bản tây phương đang bắt đầu do dự và xét lại những đầu tư của mình và không chắc chắn sẽ hốt bạc tại Việt Nam nữa.

Nhật báo Aftenposten, số cuối tuần 32/07/93 lần đầu tiên đã đăng một loạt bài về Việt Nam có tính cách chi tiết và bắt đầu đặt nghi vấn đối với sự cởi mở của nhà cầm quyền Việt Nam. Cũng là lần đầu tiên, lập trường và lý tưởng của người Việt tỵ nạn cộng sản được nêu lên một cách rành mạch trên nhật báo lớn nhất Na Uy. Vượt Sóng xin lượt duyệt và giới thiệu cùng độc giả các bài báo nói trên.

Tỵ nạn trong 18 năm

Trở về Việt Nam chưa đúng lúc đối với những thuyền nhân tỵ nạn đầu tiên tại Na Uy - Họ hàng chúng tôi tại Việt Nam vẫn còn bị làm khó dễ, chúng tôi có thể bị tương tự.

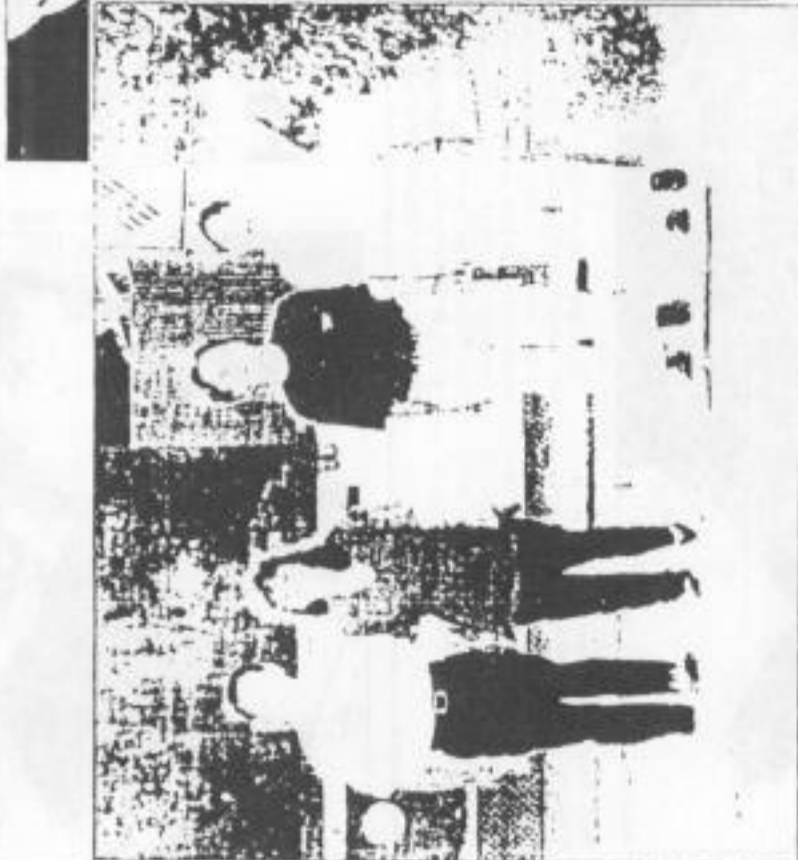
Tove Gravdal - Aftenposten 31/07/93

Fornebu 4 tháng 6, 1975. Những thuyền nhân Việt Nam đến Na Uy với máy bay từ Bangkok. Em Lê Dương Cảnh, lúc đó mới hai tuổi, đã vượt biên chung với cha mẹ và em gái mới hai tháng.

— Tôi nghĩ tới cảnh cha mẹ tôi không vượt biên. Có lẽ, cha mẹ tôi đã bị bắt giam và có lẽ tôi đã thành mồ côi. Chúng tôi rất

may mắn, rất nhiều người khác không được vậy, theo lời Cảnh, 18 năm sau. Cảnh vừa xong tú tài, đang dự tính cho tương lai tại Na Uy, rất muốn biết về Việt Nam nhưng cho rằng hiện nay chưa an ninh để trở về.

Cha mẹ của Cảnh cũng đồng ý. Cha của Cảnh, ông Lê Văn Mộ là bác sĩ làm việc tại một bệnh viện công ở miền nam Việt Nam

Å reise hjem til Vietnam er ikke aktuelt for de første bølgen av flyktningene som kom til Norge. - Våre slektninger i landet blir trakassert, det samme kan skje med oss.

FLYKTNING 18 ÅR

TOVE GRAVDAAL
ERIK BERGLUND (foto)

Fornebu 4. juni 1975. De første vietnamesiske bølgen av flyktningene kommer til Norge med fly fra Bangkok. Bildet av to år gamle Canh Le Duong ledsager Aftenpostens reportasje fra Fornebu. Bak seg hadde han en dramatisk flukt: sammen med mor, far og en lo måneder gammel søster.

- Jeg har lenket på at det kunne gå galt, hvis ikke foreldrene mine hadde flyktet i tide. De kunne ha blitt fengslet, kanskje ville jeg nå vært foreldreløst. Vi har vært heldige, det gikk galt for mange i Fornebu i dag. 18 år senere. Han er nå 18 år, planlegger sin fremtid i Norge, er nysgjerrig på å reise til Vietnam, men sier det er ikke trygt å reise tilbake nå.

Foreldrene Mo Le Van og Thu Suong Duong står der sammen. Mo Le Van er 40 år, Thu Suong 35 år. De er begge vietnamesere som har kommet til Norge som flyktninger. Det vil si de har søkt asyl i Norge.

- De er kommet for å bli

KJERSTILØKEN

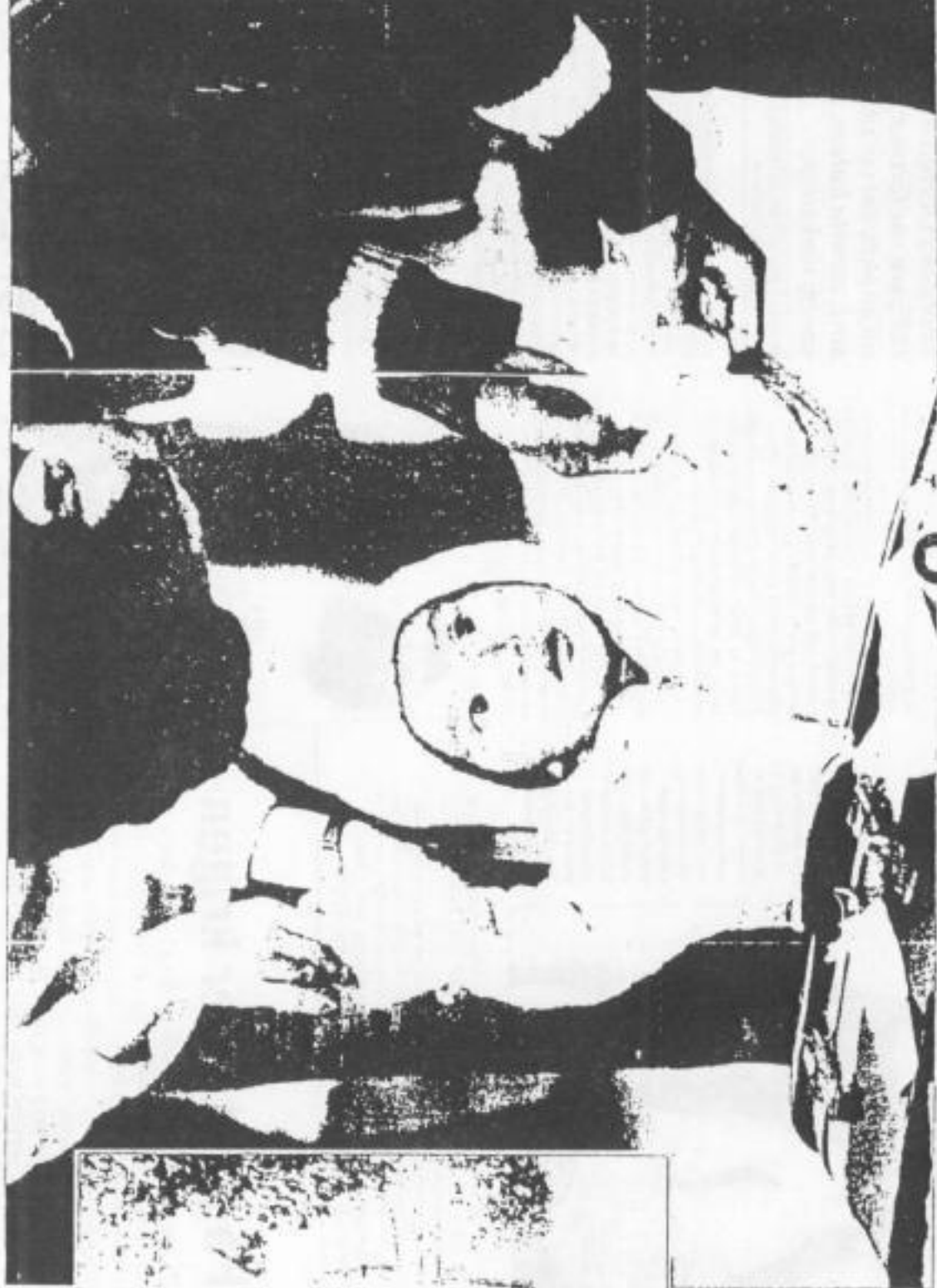
Vietnameserne i Norge er et knapt 100 år gammel folk. Det er de første bølgen av flyktningene som kom til Norge. De er vietnamesere som har kommet til Norge som flyktninger. Det vil si de har søkt asyl i Norge.

Kongen har søkt å få flere vietnamesere til Norge. Det er de første bølgen av flyktningene som kom til Norge. De er vietnamesere som har kommet til Norge som flyktninger. Det vil si de har søkt asyl i Norge.

Det er de første bølgen av flyktningene som kom til Norge. De er vietnamesere som har kommet til Norge som flyktninger. Det vil si de har søkt asyl i Norge.

ANH KIEU HOA

TO AR GAMMEL - 4. juni 1975 kan Canh Le Duong til Fornebu, sammen med foreldrene og en yngre søster. I dag følger han med sin familie til Norge. Han er nå 18 år.

Det er de første bølgen av flyktningene som kom til Norge. De er vietnamesere som har kommet til Norge som flyktninger. Det vil si de har søkt asyl i Norge.

Det er de første bølgen av flyktningene som kom til Norge. De er vietnamesere som har kommet til Norge som flyktninger. Det vil si de har søkt asyl i Norge.

- Flinker, usynlige folk fra Vietnam

KJERSTILØKEN

Vietnameserne i Norge er et knapt 100 år gammel folk. Det er de første bølgen av flyktningene som kom til Norge. De er vietnamesere som har kommet til Norge som flyktninger. Det vil si de har søkt asyl i Norge.

Det er de første bølgen av flyktningene som kom til Norge. De er vietnamesere som har kommet til Norge som flyktninger. Det vil si de har søkt asyl i Norge.

Det er de første bølgen av flyktningene som kom til Norge. De er vietnamesere som har kommet til Norge som flyktninger. Det vil si de har søkt asyl i Norge.

Bursdag snart?

Nå får du musikk fra barne TV på CD eller kassett!

NRK Major

Drar hjem når tiden er inne

Van Thanh. Vietnam er ennå en kommunistisk ettpartistat, påberor Da Van Thanh i Den vietnamesiske flyktningfor-

plott og stjal en båt, myndighetene rids. De reiste ut i Internasjonalt havrom med 144 om bord - og skjøt en båt. Den var norsk. - Vi visste ikke hvor om bord, forteller han. Men den tanken var som å komme til paradis!

I 1982 lyktes det familien å berke Da Van Thanh til Norge. Han var da 18 år gammel. Han var en av de første bølgen av flyktningene som kom til Norge. De er vietnamesere som har kommet til Norge som flyktninger. Det vil si de har søkt asyl i Norge.

Det er de første bølgen av flyktningene som kom til Norge. De er vietnamesere som har kommet til Norge som flyktninger. Det vil si de har søkt asyl i Norge.

FLYKTNINGER:

De første bølgen av flyktningene fra Vietnam kom til Norge i 1975. I løpet av ti år kom i alt 5240 vietnamesere hit til landet.

1975: 91
1976: 76
1977: 67
1978: 380
1979: 994
1980: 756
1981: 550
1982: 534
1983: 715
1984: 503
1985: 475

FYLKENE:

Vietnamesiske statsborgere i Norge:

Fylkesvis fordeling 1. januar 1993
Østfold: 525
Akershus: 740
Oslo: 1354
Hedmark: 450
Buskaland: 201
Vestfold: 353
Telemark: 216
Aust-Agder: 210
Vest-Agder: 382
Rogaland: 673
Hordaland: 644
Sogn og Fjordane: 3
Møre og Romsdal: 121
Sør-Trøndelag: 450
Nord-Trøndelag: 96
Nordland: 6
Finnmark: 0
TOTALT: 6859 vietnamesiske statsborgere i Norge
(Kilde: Statistisk sentralbyrå)

STATSBORGERE:

Personeer i Vietnam som har fått norsk statsborgerskap de siste ti årene:

1982: 7
1983: 4
1984: 61
1985: 51
1986: 171
1987: 273
1988: 457
1989: 940
1990: 1039
1991: 1082
1992: 892

(Kilde: Utlendingsdirektoratet Statistisk Sentralbyrå)

Det er de første bølgen av flyktningene som kom til Norge. De er vietnamesere som har kommet til Norge som flyktninger. Det vil si de har søkt asyl i Norge.

Det er de første bølgen av flyktningene som kom til Norge. De er vietnamesere som har kommet til Norge som flyktninger. Det vil si de har søkt asyl i Norge.

Det er de første bølgen av flyktningene som kom til Norge. De er vietnamesere som har kommet til Norge som flyktninger. Det vil si de har søkt asyl i Norge.

Bursdag snart?

Nå får du musikk fra barne TV på CD eller kassett!

NRK Major

MONEY, MONEY, MONEY! Det er det meste som er i ferd med å bli en del av livet i Vietnam. Det er det meste som er i ferd med å bli en del av livet i Vietnam. Det er det meste som er i ferd med å bli en del av livet i Vietnam.

Vietnams paradoks

Mot sjemene?
Et økonomisk paradoks har oppstått i Vietnam. Det er et land som har vært i økonomisk nød i mange år, men som nå er i ferd med å bli en del av livet i Vietnam. Det er det meste som er i ferd med å bli en del av livet i Vietnam.

FRA MARX TIL MARKED

Et økonomisk paradoks har oppstått i Vietnam. Det er et land som har vært i økonomisk nød i mange år, men som nå er i ferd med å bli en del av livet i Vietnam. Det er det meste som er i ferd med å bli en del av livet i Vietnam.

Flere vil satse norske penger
Norske bedrifter er på etterskudd i Vietnam. Det er et land som har vært i økonomisk nød i mange år, men som nå er i ferd med å bli en del av livet i Vietnam. Det er det meste som er i ferd med å bli en del av livet i Vietnam.

và họ tới năm 1975. Hiện nay, ông ta có phòng mạch riêng tại Rælingen, ngoại ô Oslo và gia đình hiện cư ngụ tại Strømmen và vợ ông ta, bà Thu Sương hiện đang làm vườn trẻ.

Chúng tôi có những tin tức về sự thay đổi đáng kể tại Việt Nam và xin hỏi là những phát triển về kinh tế, sự van xin của chính quyền Việt Nam có làm cho gia đình ông nghĩ tới việc trở về hay không?

— Chúng tôi không nghĩ tới trở về cho dù để du lịch hay để sinh sống, ông Mộ cho biết.

— Tại sao?

— Việc sẵn sàng đón tiếp chúng tôi chỉ là sự tuyên truyền của cộng sản. Tình hình chính trị vẫn còn nguy hiểm. Chúng tôi có họ hàng còn bị giam giữ và tôi biết nhiều bác sĩ gặp khó khăn trong công ăn việc làm. Hơn nữa, chúng tôi không thể tính chuyện hồi hương vì gây bất an phá hại cuộc sống tại Na Uy. Có thể chúng tôi sẽ suy tính sau.

Cuộc sống của gia đình cũng như bao gia đình khác. Em gái Khánh Dung, 14 tuổi đã đi học sinh ngữ tại Pháp. Em Phú Quốc, 14 tuổi rất thích trượt ski. Cả gia đình có quốc

tịch Na Uy từ năm 1984. Sự liên lạc với láng giềng, đồng nghiệp và bạn bè không gặp khó khăn gì cả sau khi làn sóng tỵ nạn gây nhiều chú ý vào thập niên 70.

— Tôi hơi sợ khi đọc thấy cách mà người Na Uy nhìn người ngoại quốc và tự hỏi những gì xảy ra sau lưng tôi. Khi tôi hỏi bạn bè nghĩ gì, thì họ cho biết là họ nghĩ rằng người Việt giỏi. Nếu nói tiếng Na Uy trôi chảy thì để tránh kỳ thị hơn, Cảnh cho biết.

Cảnh, Khánh Dung và Phú Quốc chỉ biết Việt Nam qua lời kể của cha mẹ. Gia đình gốc ở cố đô Huế, phía Nam của biên giới chia đôi nước Việt Nam. Ông Mộ kể cách cộng sản năm 1968 chôn sống 4.000 người và pháo vào các mục tiêu dân sự. Sự lựa chọn giữa cộng sản và sự viện trợ của Hoa Kỳ để chống cộng sản là sự lựa chọn giữa hai ách, theo lời ông Mộ.

— Chúng tôi không muốn người Mỹ tới Nam Việt Nam. Khi vượt biên tới Bangkok, chúng tôi có thể lựa chọn đi Hoa Kỳ hay đi Na Uy, chúng tôi chọn Na Uy. Đó không vì chúng tôi biết nhiều về Na Uy nhưng vì chúng tôi biết chút đỉnh về người Mỹ.

Ở Việt Nam hiện nay vẫn còn em của

ông Mộ, mẹ của bà Mộ cùng một em trai và hai em gái. Họ không biết là gia đình ông Mộ đã vượt biên và sau đó biết sau qua thư từ.

— Họ không dám viết nhiều nhưng chúng tôi biết là chú tôi bị giam cầm không lý do sau khi cải tạo 13 năm, bà Thu Sương cho biết. Thư từ không đề cập gì tới những thay đổi kinh tế tốt đẹp tại Việt Nam.

— Có thể sự tiến triển kinh tế có giúp ích dân thành phố nhưng không tới được dân thôn quê và chắc chắn không đem lại những tiến triển về nhân quyền.

— Sở tỵ nạn Det Norske Flyktningeraad giúp đỡ người Việt hồi hương từ các nước Á châu cho biết là họ không biết tới những vụ làm khó dễ. Điều đó có nghĩa là tình hình đã tiến triển hay không?

— Làm sao có thể chắc đó là sự thật? Nhà cầm quyền rất giỏi trình diễn. Không có chứng minh đó là sự thật đối với những người sẽ ở trong nước. Chúng tôi có tài liệu cho thấy tình trạng bất an của những người không đồng ý với cộng sản, ông Mộ cho biết.

- Họ đến để ở lại

Kjersti Loekken.

Người Việt tại Na Uy đến để ở lại, theo lời của ông Arild Kjerskow, giám đốc Nha Ngoại Kiều, UDI.

Mặc dù có những mềm dẻo về kinh tế và chính trị, UDI không chờ đợi có sự thay đổi lớn về con số người Việt trở về Việt Nam.

— Nhiều người sang đây vì lý do chính trị và không cho tình hình ở Việt Nam là khả quan. Hơn nữa mức sống thấp hơn và khó kiếm việc làm.

— Thêm vào đó có nhiều gia đình bị phân tán ra nhiều nước ngoài Việt Nam.

Ông Kjerskow không loại trừ trường hợp người Việt cho chương trình hồi hương không đủ hấp dẫn. Hiện nay, một người tình nguyện hồi hương chỉ được tiền di chuyển cộng thêm 4.000 kroener. Những gia đình đông người được tối đa 18.000. Thêm vào đó, họ được đài thọ phi khoản di chuyển dụng cụ nghề nghiệp.

— Nhưng chúng tôi biết là không phải người nào cũng dễ xin được chiếu khán vào Việt Nam, theo lời ông Kjerskow.

Về vấn đề hội nhập vào xã hội Na Uy, thì

ông Kjerskow cho biết là khác nhau rất nhiều trong cộng đồng Việt Nam.

— Chúng ta cũng phải thấy là họ đang thích hợp với xã hội Na Uy hơn, bằng chứng là họ đã cảm thấy cần phải ảnh hưởng xã hội nhiều hơn. Người Việt nổi tiếng là dè dặt và khiêm nhường nhưng những lúc gần đây không vậy nữa.

Việt Nam và Pakistan là hai nhóm người tỵ nạn và ngoại kiều có quốc tịch Na Uy nhiều nhất.

Hồi hương khi tới lúc

Kjerti Loekken

— Tất cả người Việt tại Na Uy ước mơ trở về Việt Nam nhưng sẽ không về khi còn chế độ cộng sản độc đảng, đó là lời tuyên bố của ông Đỗ Văn Thành, hội trưởng Hội Người Việt Tỵ Nạn tại Na Uy.

— Những người đã hội nhập vào xã hội Na Uy, muốn trở về vì họ là những người có lý tưởng, muốn được hãnh diện vì xứ sở của họ, và biết là họ có thể đóng góp xây dựng Việt Nam. Những người ít hội nhập hơn, cũng mong trở về, theo lời giải thích của ông Đỗ Văn Thành (35t) - Nhưng không

phải vì ở Na Uy không tốt.

— Và chúng tôi chỉ có thể trở về khi tình hình thay đổi. Ông ta ngạc nhiên vì sao các nước tây phương không nhận thấy là Việt Nam vẫn là một nước độc đảng, kiểm soát bởi cộng sản Hà Nội.

— Không gì bảo đảm cho nền dân chủ thật sự. Việt Nam có một quân đội gồm khoảng một triệu lính, đứng hàng thứ ba trên thế giới. Và quân đội này sẵn sàng được đưa ra để đối đầu với dân chúng nếu họ chống đối.

Ông Đỗ Văn Thành kêu gọi các nước Tây phương xem xét kỹ tình trạng vi phạm nhân quyền.

— Nếu không, họ sẽ tiếp tay để củng cố chế độ. Việt Nam là một có nhiều điều kiện, nhiều tài nguyên. Việt Nam hiện nay đang rối loạn và do đó dễ cho ngoại kiều kiếm tiền, theo ông ta.

Đạo luật mới dễ dãi đối với ngoại kiều không có giá trị đối với người Việt hải ngoại cho dù đã có quốc tịch khác.

— Nếu các nước tây phương đóng góp

vào việc dân chủ hóa Việt Nam thì sẽ giải quyết được làn sóng tỵ nạn. Chúng tôi sẽ không cần tiền giúp hồi hương của UDI.

Kỹ sư

Đỗ Văn Thành sang Na Uy như một thuyền nhân tỵ nạn vào lúc 21 tuổi. Một năm sau, ông ta vào trường NTH tại Trondheim và học tốt nghiệp kỹ sư. Ở Việt Nam, ông thuộc một gia đình khá giả. Cha ông là giám đốc tại Ngân hàng quốc gia của miền Nam Việt Nam và có phương tiện sang Hoa Kỳ sau chiến tranh nhưng muốn ở lại xây dựng đất nước. Ông ta cùng với giới chức khác được gọi đi học tập ngắn hạn. Ông ta không trở về. Một năm sau, gia đình nhận được thư của ông từ trại cải tạo. Tất cả tài sản của gia đình đều bị tịch thu. Ông Thành bị đuổi khỏi đại học và đưa đi lao động một năm cho tới khi ông trốn.

Cùng với bạn, ông đã tổ chức một cuộc vượt biên thật điên rồ và ăn cắp tàu của nhà nước. Họ ra hải phận quốc tế với 144 người và gặp một chiếc tàu. - Chúng tôi không biết nhiều về Na Uy, anh ta kể nhưng lên được chiếc tàu chở dầu như lên thiên đàng. Năm 1982, gia đình thành công trong việc đưa cha ông sang Na Uy. Ông rất bình và gây yếu. — Ở Việt Nam chính quyền nói là họ cần những người có khả năng. Nhưng chúng ta có kinh nghiệm về cách đối xử của họ đối với những người biết suy nghĩ..

Kỳ thị

— Người Việt vẫn tự cho mình là khách tại Na Uy. Và là khách, chúng tôi phải tôn trọng luật lệ của chủ nhà. Đa số thích được vô hình, không thích lên báo chí. Nhưng chúng tôi muốn có một quan hệ tốt với láng giềng.

Trong Hội Người Việt Tỵ Nạn tại Na Uy, người Việt cũng có bàn bạc về vấn đề kỳ thị chủng tộc tại Na Uy. — Chúng tôi không cho việc biểu tình chống kỳ thị là quan trọng. Nếu chúng tôi ở Việt Nam, chúng tôi có thể làm như vậy. Cảm tình và sự kính trọng, chúng tôi phải chiếm - Do đó mỗi người phải có quan hệ tốt với hàng xóm. — Chúng tôi phân tích tìm những nơi có thể đưa tới kỳ thị. Và khuyên thanh niên nên kiên nhẫn. Nếu có những quán tiệm không cho ngoại kiều vào, thì chúng tôi không tới. Chúng tôi không nhất thiết phải vào những nơi đó. — Đa số phụ huynh muốn con cái nói tiếng Na Uy giỏi để có thể học hành. Do đó, trình trạng trong cộng đồng người Việt trái ngược với các nhóm ngoại kiều khác, thanh niên nói tiếng Na Uy thật hay nhưng kém tiếng Việt.

Dân tộc giỏi và vô hình từ Việt Nam.

Kjersti Loekken

— Người Việt bây giờ bị ảnh hưởng bởi thái độ thù ngoại kiều, theo nhà nhân chủng học, John Chr. Knudsen. Ông Knudsen thuộc đại học Bergen và đã nghiên cứu về người Việt tại Na Uy từ năm 1981. — Ban đầu chúng ta bàn cãi về vấn đề người Việt có phải là tỵ nạn đúng nghĩa hay không. Sau đó, chúng ta cho rằng diễn tiến ở Việt Nam quá tệ và thấy thương hại thuyền nhân. Dần dần khi có nhiều người Việt sang và tình hình việc làm trở nên khó khăn, chúng ta lại thay đổi quan điểm. Ông Knudsen chia làn sóng tới Na Uy ra làm

bốn giai đoạn. Giai đoạn 1 (1976-77): Những gia đình nhỏ thuộc giới trung lưu ở các thành phố của miền Nam Việt Nam. Giai đoạn 2 (1978-80): Con số tỵ nạn gia tăng, các gia đình cũng lớn hơn, rất đông từ thôn quê và có trình độ thấp. Có một số gốc Hoa. Giai đoạn 3 (tới năm 90): đoàn tụ gia đình. Giai đoạn 4: Người Việt từ miền Bắc qua các trại tỵ nạn ở Hồng Kông. — Người Việt được coi là giỏi, tươi cười và vô hình - và điều đó thuận lợi cho họ. Nhưng không dễ được chấp nhận như ngoại kiều ở Na Uy. Hiện nay, chúng ta chú

ý tới những khó khăn với ngoại kiều - song song người Việt vốn đã lựa chọn rút lui - thì càng khiến cho họ theo kịp nữa. Và như thế, mỗi bên giữ những thành kiến của mình, điều tạo sự bất an đối với cả người Na Uy lẫn người Việt, theo lời ông Knudsen. Sự tiến triển ở Việt Nam là yếu tố quyết định hồi hương:- Họ không tới Na Uy vì họ nghĩ rằng đi ski là vui nhưng vì họ không thể sống tại Việt Nam. Họ sẽ trở về khi họ nghĩ đã đúng lúc.

Sự mâu thuẫn của Việt Nam

Gunnar Filseth - phái viên Aftenposten

Tư bản bành trướng. Nhưng song song đảng viên cử vắn múa may theo chủ thuyết cộng sản. Việt Nam hôm nay: một mâu thuẫn xung khắc: Kinh tế thị trường trộn chung với một chế độ cứng rắn độc đảng. Chế độ cho khá nhiều khoảng cách tự do trên mặt kinh tế cá nhân nhưng sự kiểm soát về ý thức hệ vẫn còn đó. Đường lối chính trị cộng sản và sự thất bại về kinh tế, theo con số của đảng - đã khiến hơn hai triệu người rời khỏi Việt Nam từ năm 1975. Dưới áp lực của những người bất lực, Hà

nội những năm gần đây đã chuyển theo một hướng kinh tế mới: Từ thuyết Marx sang kinh tế thị trường, từ sự kiểm soát tập trung theo kiểu Stalin tới sự nới rộng cho phép tư nhân đầu tư. Các cải cách đã thay đổi kinh tế Việt Nam. Nhưng trên bình diện chính trị, mọi sự vẫn như xưa. Nhập cảng - Xuất cảng Mười năm trước đây, tất cả ở Việt Nam đều buồn thảm và tối tăm. Kinh tế chỉ huy theo kiểu stalin hoàn toàn bế tắc. Lương thực bắt đầu thiếu hụt.

Sự giải tán hợp tác xã nông nghiệp đã đem lại những kết quả khá lớn. Việt Nam không cần nhập cảng gạo nữa. Năm rồi, Việt Nam là nước thứ ba trên vấn đề xuất cảng gạo. Các lãnh vực khác cũng bắt đầu theo sau. Chánh sách tương đối khá rõ ràng - rập khuôn theo Trung Cộng: đường lối tư bản sẽ nâng cao mức sống và làm đất nước giàu sang - và thêm vào đó giúp đảng cộng sản tiếp tục giữ chính quyền.

(Xin xem tiếp trang 46)

Người học trò và con chó đá

(Truyện cổ tích)

Xưa có người học trò, hôm nào đến nhà thầy cũng đi qua một nơi có con chó đá. Bao nhiêu học trò đi qua đó cũng không sao; chỉ khi người ấy qua đó, thì con chó đá đứng dậy như lấy làm mừng rỡ.

Người học trò lấy làm lạ, một hôm đứng lại, hỏi con chó rằng:

— Anh em học trò qua đây cũng đông, sao các người khác thì bạn không mừng, lại chỉ mừng riêng có một mình tôi?

Con chó đáp rằng:

— Khoa này bao nhiêu người kia không ai đậu cả. Chỉ một mình bạn thi đậu mà thôi. Số Thiên tào đã định, nên tôi phải kính trọng không dám khinh nhờn.

Người học trò thấy nói vậy, lúc về nhà kể chuyện lại cho cha mẹ nghe.

Người cha, từ đó tự lên mặt ta đây, hống hách với cả mọi người. Có hôm, ông ta dắt trâu ra đồng cấy, ông cho trâu giẫm vào cả lúa của người ta. Người ta nói, ông ta không thèm đáp lại.

Hôm sau lại đưa thêm trâu, thêm người, cứ ruộng lúa người ta bước xuống bờ, giẫm be bét không kiên nhẫn gì cả. Chủ ruộng thấy thế thì kêu, thì ông ta trừng mắt, nghiêng răng dọa dẫm rằng:

— Khoa này con ông đỗ, rồi ông sẽ cho chúng mày!

Chủ ruộng thấy ông nói vậy cũng có lòng sợ, không dám lời thôi gì nữa.

Hôm sau người học trò đi học, qua chỗ con chó thì không thấy nó đứng dậy nữa. Lúc về cũng vậy, nó cũng không đứng. Người học trò lấy làm khác lạ, đến hỏi con chó rằng:

— Mọi bữa tôi qua đây, bạn vẫn đứng dậy không sai buổi nào. Hôm nay sao bạn không đứng dậy nữa thế?

Con chó nói rằng:

— Tại cha thầy lên mặt hách dịch với cả mọi người, rồi lại cho trâu giẫm

hại ruộng lúa của người ta, cho nên Thiên Tào đã gạch tên thầy đi, khoa này thầy không đỗ được nữa. Nên tôi không phải kính trọng thầy, coi thầy cũng giống như mọi người học trò khác thôi.

Người học trò về nhà, đem lời con chó kể lại với cha.

Người cha lấy làm hối hận. Từ đó dẹp hết thói khoe khoang lên mặt, rồi lại đến từ tạ người chủ rất khiêm tốn.

Khoa ấy người học trò đi thi đã vào lọt mấy kỳ, mà cũng không đỗ thật.

Tuy vậy người ấy không lấy làm nản, càng chăm chỉ học hành, mà người cha ở nhà không lấy làm oán hận, càng tu nhân tích đức để sửa tội.

Sau đấy ít lâu, người học trò đi qua chỗ con chó đá, lại thấy nó đứng dậy mừng rỡ như trước. Người ấy chạy lại hỏi, thì con chó nói rằng:

— Nhà thầy tu nhân tích đức đã ba năm nay, đủ chuộc lại những lỗi trước rồi. Nên số Thiên Tào lại định cho Thầy khoa này thi đỗ.

Người học trò nghe nói, về nhà không kể lại chuyện cho cha nghe nữa, chỉ biết gia công, gia sức, cố học cho mỗi ngày tinh thông hơn nữa.

Khoa ấy quả nhiên anh học trò thi đỗ, mà đỗ cao hơn người nhiều.

Đố vui có thưởng kỳ trước

Các bạn nhỏ thân mến của chị, mục “Đố vui có thưởng” kỳ trước (4/93) dễ quá phải không các em? Chính vì thế “gần như” em nào cũng đáp trúng cả! Theo chị, các em mỗi lúc mỗi giỏi hơn và đặc biệt là siêng năng hơn. Số lượng thơ gửi về “Trang Thiếu Nhi” của tụi mình tăng lên nhiều đến nỗi chị phải bỏ thêm nhiều thì giờ mới đọc hết. Dù mệt chị vẫn mơ có nhiều thơ hơn nữa. Riêng mục “Đố vui có thưởng” có các em sau đây đã gửi thơ giải đáp:

- Jimi Trịnh Thế Vương (Kongsvinger)
- Phạm Ngọc Bình Phương (Oslo)
- Nguyễn Hoàng Thúy Ái (Finstadjordet)
- Nguyễn Phước Đạt (Kristiansand)
- Nguyễn Quốc Huy (Trondheim)
- Nguyễn Tuấn Đức (Forus)
- Huy (Lillehammer)
- Trần Thị Minh Trúc (Olsvik)
- Nguyễn Thị Phương Trang (Stavanger)
- Tran Nguyên Tran (Oslo)

- Nguyễn Thị Ngọc Châu (Lillestroem)
- Nguyễn Sơn Lâm (Sandefjord)
- Nguyễn Thị Oanh (Trondheim)
- Trần Quang Dinh (Oslo)
- Chung thị T.L. (Lillestroem)
- Hoàng thị Bích Vân (Oestfold)
- và sáu em khác sau không có địa chỉ: Trần Ngọc Trung, Lâm Bảo Hoàn, Trần Nguyên Hân, Nguyễn Lộc, Tom.

Bạn nào cũng đáp đúng cả, nên chị viết tên mỗi em vào một miếng giấy, rồi gói lại và bỏ vào một cái hủ. Chị lắc thật đều, thật đều và nhắm mắt lại đàng hoàng, rồi mới bóc ra ba tên. Đó là:

- Sơn Lâm (Sandefjord),
- Minh Trúc (Olsvik),
- Ngọc Châu (Skedsmokorset).

Lời giải đố vui kỳ 4/93:

- 1. Ô chữ nếu điền đúng, các em sẽ có câu “Trang Thiếu Nhi Mùa Hè”
- 2. Đố Hình: C-H-A-M-B-A-L

Thư Tín

Kim Vang thương mến ơi, nếu là em, chị cũng sẽ giận lắm, khi người lớn thất hứa! Nhưng nếu là chị em sẽ không giận chị đâu, vì chị đã gửi quà đi rồi. Chắc chắn 100 phần 100 đó Kim Vang ơi! Chị vừa đi nghỉ hè về, đọc thơ em là chị hồi hả tìm nguyên nhân ngay. Chị đã tìm được rồi. Bưu điện đã làm hư quà của em. Họ đã chịu bồi thường. Chị sẽ gửi gói khác cho em, chịu hông, mến thương.

Thúy Ái ơi, đề nghị của em lập trang viết về những ca sĩ hay tài tử nổi tiếng thế giới hay lắm đó, nhưng... Trang Thiếu Nhi của tụi mình chỉ được bao nhiêu trang đó thôi. Chị phải sử dụng cho những mục mà đa số thích nhất và phải đúng thói quen của thiếu nhi Việt Nam mình là “vừa học vừa chơi” và phù hợp với sức mà số cô chú đang làm cho Vượt Sóng có được. Em đồng ý với chị phải không. Dù vậy chị cũng cảm ơn ý kiến đóng góp của Thúy Ái, mến.

Đố Vui Có Thưởng Kỳ 5/93

Kỳ này mình sẽ đố mẹo các em nhé. “Đố mẹo là gì vậy chị Minh Thư?”, một bạn trẻ hỏi chị, trong lúc đang viết những dòng này. Đố mẹo là đố... hơi khó khó, trong câu đố, có dụng ý lừa người trả lời đáp trệt. Lời giải đáp thường dựa trên mưu trí, tức suy nghĩ... một lời giải mà phải có chút mưu trong đó. Thí dụ: Chị hỏi “Một người da trắng xuống tắm ở biển Hắc Hải, tức biển đen, thì khi lên bờ da ông màu gì?” Nếu em trả lời là đen thì sai rồi. người da trắng đó vẫn trắng như trước khi ông xuống tắm! Vì biển màu đen là do đáy biển màu đen, nhưng nước vẫn trong và sạch như thường.

Bây giờ chị đố nhé:

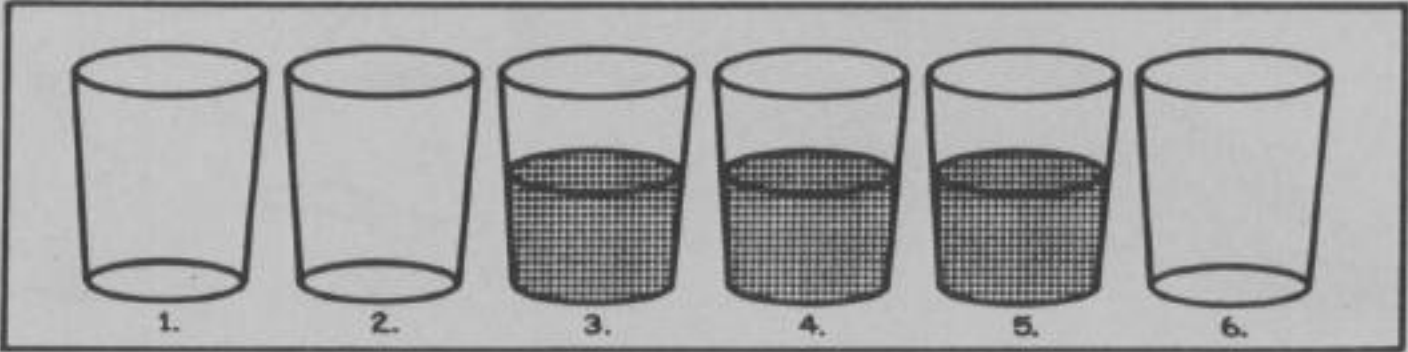
1. Mùa thu là mùa thu hoạch hoa màu, cây trái. Anne hái được 6 quả táo, Anne mang đến một buổi tiệc gồm sáu người, kể cả Anne. Anne lấy một trái trước và năm bạn còn lại, mỗi người lấy một trái, thế mà vẫn còn một trái trong rổ! Em biết tại sao không?

2. Hình 1: Em chỉ di chuyển một ly thôi, sao cho một ly có nước xen kẽ một ly không nước.

Bây giờ chị không đố mẹo nữa. Đố mẹo khó quá phải không mấy em.

3. Hình 2: Là một đóng vớ mà Trí ném lộn xộn. Em giúp Trí tìm lại từng đôi nhe. Có bao nhiêu đôi mà em tìm được? Những đôi đó là đôi nào?

4. Hình 3: Có hai cái nhà giống nhau. Cái nào?

Hình 1

Hình 2

Hình 3

chuyện lạ khắp nơi

do anh Thông sưu tầm

Cuộc hành trình 1/4 vòng địa cầu

Albatrosses là một loài chim biển đã tìm được đường trở về nguyên quán (chỗ nó sinh ra), sau 32 ngày vượt đại dương với khoảng đường dài 7.800 km! Các em đừng thử đi xa như vậy một mình nhé!

Ăn nhiều không ai bằng

Một con voi có thể ăn 240 kí-lô cỏ khô và uống 230 lít nước lá mỗi ngày. Đừng thử nhé em!

Tự túc

Con kiến chúa tự ăn cánh của nó và không bao giờ rời khỏi hang!

Cuộc hành trình hai năm

Con mèo Fluffy đã bị lạc ở một nơi cách nhà chủ nó là 560 kí-lô-mét, nhưng nó vẫn tự tìm được đường về nhà. Fluffy đã đi gần 2 năm mới về tới nhà!

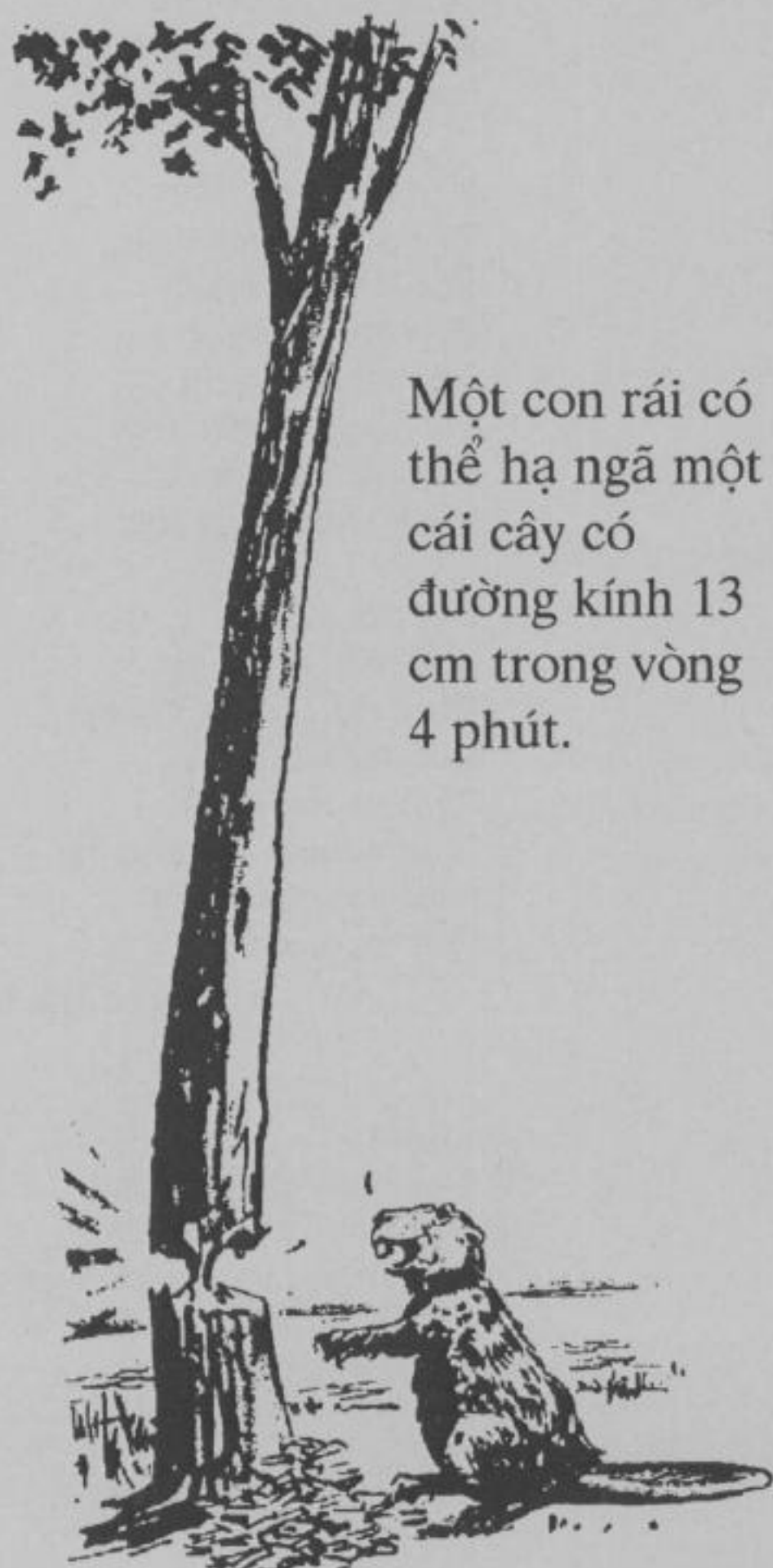

Kiên nhẫn

Một con ong mật muốn tìm đủ một cân (453 gram) mật, phải bay 37.000 lượt từ những cành hoa về tổ. Em đủ kiên nhẫn như vậy là đã có thể làm được nhiều chuyện lớn rồi.

Cắn cây cho vui

Một con rái có thể hạ ngã một cái cây có đường kính 13 cm trong vòng 4 phút.

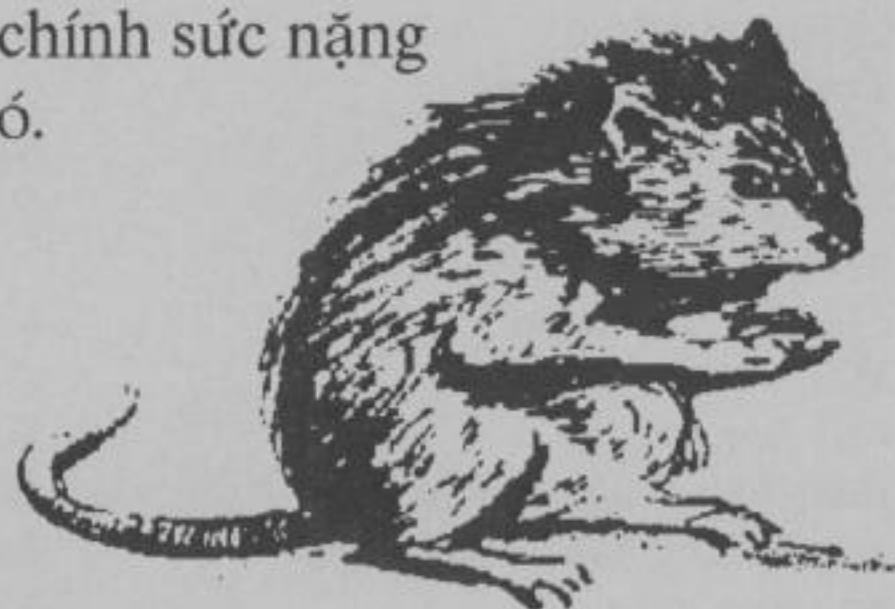
Uống máu không ai bằng

Con dơi (Vampire) ở nam Mỹ La Tinh, mỗi đêm có thể hút một lượng máu nhiều hơn lượng máu trong người của nó. Ghê quá phải không em.

Ăn bằng chính mình

Một con chuột đồng, mỗi ngày có thể ăn một lượng thực phẩm bằng chính sức nặng của nó.

Trọng Thủy và My Châu

(Tiểu truyện dựa vào dã sử Việt Nam)

Ngày xưa Âu Lạc,
Thục An Dương Vương
Cây có binh cường
Lại thêm thần nỏ.
Cũng trong lúc đó
Có tướng Triệu Đà
Sinh chuyện can qua
Binh hèn bị bại
Triệu Đà tính lại
Lập ước giao hòa,
Rồi đưa con qua
Hòa thân Thục Triệu.
Mối tình giao hiếu:
Trọng Thủy My Châu
Nhưng có ngờ đâu
Đây là gian ý
Dận con tử mĩ
Ráng tráo nỏ thần.
Vâng lời phụ thân,
Thủy bèn gặt vợ.
Xin xem chiếc nỏ
Có tiếng là thần.
Tin lời lang quân,
Nàng không từ chối
Tình không gian dối
Chữ tín làm đầu.
Nào có hay đâu
Thủy liền tráo nỏ.
Đem thay vào đó
Bằng chiếc nỏ thường.
Rồi Thủy tìm đường
Về Bắc báo hỉ.
Muốn cho ăn ý
Trước lúc ra đi
Dận vợ chi li:
Phòng khi biến cố
Để tìm ra chỗ
Ẩn náu vợ mình.
Trung tín phân minh,
My Châu liền tỏ:
Tình ta là đó,
Vật báu là đây.
Trong chiếc áo này
Dệt toàn lông ngỗng
Trông tuy thấy rộng
Nhưng mặc lại vừa.
Phụ hoàng rất ưa
Mỗi khi thiếp mặc
Rủi sau có giặc
Đem khoác vào mình
Trong lúc chiến chinh
Sẽ cùng thân phụ

Cha đâu con đó
Quyết chẳng dám rời
Rủi giặc đến nơi
Cùn đường phải chạy.
Người đâu của đấy
Sẽ mặc áo này
Thiếp sẽ dùng tay
Rút từng lông ngỗng,
Trời cao lòng lộng,
Đất thẳm muôn trùng,
Xin nhớ năm lòng
Nga mao (1) là đích

Nói về hoàn cảnh
Của An Dương Vương.
Chạy đã cùn đường,
Tới gần cửa bể,
Miệng thẳm khấn kẻ
Xin với thần Rùa:
Lời hẹn ngày xưa,
Giúp nhau cơn bĩ (2)
Thần từ dưới bể,
Nói rõ phân minh:
Giặc ở bên mình,
Phải nên trừ gáp.
Kẻ hối bất cập,
Kẻ họa vào thân.
Vua Thục tần ngần,
Quay nhìn sau ngựa.
Giặc không một đứa,
Chỉ thấy My Châu
Vua đành lắc đầu,
Đoạn tình cốt nhục.
My Châu than khóc,
Xin với phụ vương
Trung tín đôi đường.
Trước giờ chịu chết,
Lời thề thắm thiết
Tựa ngọc minh châu.
Nói vừa dứt câu,
Đầu rơi khỏi cổ
Thục vương đau khổ,
Cũng tự quyền sinh.
Kết liễu đời mình,
Dưới dòng nước bạc

Nói qua Trọng Thủy
Cướp được Loa Thành
Lòng vẫn định ninh
Lần vết lông ngỗng
Đến khu đất trống,
Nhìn thấy My Châu

Dưới vũng máu đào
Lòng đau như cắt.
Truyền quân sắp đặt
Đem xác vợ hiền
Về chỗ đất thiêng
Loa Thành an táng.
Mối tình trong sáng
Công chúa My Châu
Trọng Thủy cuối đầu
Ăn năn tự hối:
Vì mình gian dối
Để vợ chết oan
Chắc ở suối vàng,
Oan hồn cô quạnh
Nghĩ rồi tìm cách
Kết liễu đời mình
Dưới dòng sông xanh
Gần nơi chôn vợ.
Mối tình dang dở,
Cũng bởi nghe cha
Một tướng Triệu Đà
Loàng đầy tham vọng.

My Châu oan khóc
Biến hiện ngọc trai
Mỗi lúc dân chài,
Bắt trai lấy ngọc
Đến sông gần đó
Nơi Thủy quyền sinh
Rửa sạch đất sinh
Minh châu sáng tỏa.

Việc xưa tuy lạ,
Văn chép tỏ tường.
Thục An Dương Vương
Một đời trị nước.
Tính ra sau trước
Tròn năm mươi năm (3)
Thật uống một đời
Quá tin con dại.

• Phạm Bá Hoan

Chú thích:

- (1) Nga mao: lông ngỗng;
(2) Cơn bĩ: lúc khó khăn;
(3) An Dương Vương lên ngôi vua từ năm 257 TTL mất năm 207 TTL (TTL: Trước Tây Lịch).

Trang Phụ Nữ

Mai Lan Trúc

C hị là một người đàn bà có nhan sắc. Nhìn qua khó đoán chị bao nhiêu tuổi. Dáng người mảnh mai, tầm vóc trung bình, khuôn mặt tươi sáng, quần áo đúng mốt mới nhất làm cho kẻ đối diện nhìn thoáng qua có thể lầm chị chưa đến ba mươi. Phải nhìn xuyên qua cuộc đời của chị mới có thể biết chính xác tuổi. Chị có một làn da trắng mịn khác thường. Sống trong miền nắng gió quanh năm, nhiệt độ trung bình trên 30 độ C, để bảo vệ làn da quý giá ấy chị phải dứt khoát không bao giờ đứng dưới nắng mà không mang nón rộng vành. Đi đâu chị có người đưa kẻ đón, và lâu lâu chị phải lên Sài Gòn mua kem dưỡng da, đương nhiên kem ngoại chứ phải thứ kem nội hóa rẻ tiền. Làn da chị trắng đến mức ai đứng gần có thể nhìn thấy những sợi lông tơ nằm nghiêng ngoa ngoãn trên cánh tay chị. Và để tăng thêm vẻ đẹp của làn da ấy, chị đeo một chiếc lắc vàng xinh xắn bên cổ tay trái. Đôi mắt chị to đen, hai hàng mi rậm phết mascara cho nó đậm nặng hơn nữa, làm nổi bật cặp mắt con gái miền Tây trên khuôn mặt đã trắng mà còn được tô thêm lớp phấn mỏng nữa. Mái tóc uốn phồng kiểu mới nhất tìm được trong báo Hồng Kông làm chị hao hao hơi giống một nữ ca sĩ nổi tiếng thế giới.

Trời không những phú cho chị một sắc đẹp trên mức trung bình mà còn tặng không cho chị một trí thông minh hơn người. Vì vậy một anh chồng bình thường có quá khứ xấu, liên quan đến chế độ cũ không còn một sức hấp dẫn gì với chị nữa, mọi sự dính líu với anh ta chỉ còn tồn tại trong đứa con chung nay đã là học sinh trung học. Cuộc sống làm vợ làm mẹ vô vị, tầm thường, nhạt nhẽo thay đổi hẳn khi người cha ruột đi cách mạng bao năm, trở về đòi lại đứa con gửi gắm cho người khác nuôi nấng lâu nay. Ông có địa vị cao vợi vợi. Mọi người đều phải nể và sợ ông. Nhưng ông không phải chỉ là một chiến sĩ sắc đá. Ông còn là một người cha yêu thương đứa

con gái đến mức không thể từ chối một điều gì. Một bức màn như được vén qua một bên để lộ một ánh sáng chị chưa từng thấy. Ánh sáng ấy soi một con đường dài chỉ hướng lên chứ không thấy dốc xuống. Chị bước đi trên con đường ấy, nếm mùi vị của thế lực, thấy ngon thơm và tắc lưỡi đòi thêm nữa. Thêm mãi chị vẫn không thấy đủ. Chị thấy bọn đàn ông có quyền hành trong tay ngồi trên ghế cao ngất mà còn phải cúi xuống hỏi ý kiến chị. Chị nhìn bọn thanh niên chung quanh có ít học thức, có ít nhiệt tình đảng phải run sợ, không dám làm điều gì trái ý chị. Và những lúc chiều mát, chị đứng nhìn dòng sông chảy cuộn cuộn qua lòng thành phố mà cảm thấy hạnh phúc vô bờ bến.

Nhưng không hạnh phúc nào hoàn toàn. Chị là một người cô đơn. Rất cô đơn. Chị thèm muốn có lúc được ôm ấp trong đôi cánh tay mạnh mẽ của một người đàn ông, nhưng không có người đàn ông nào dám lại gần. Chị là một Võ Tắc Thiên của tỉnh lẻ miền Tây. Chị nắm nhiều quyền sinh sát trong tay. Ai dám? Cũng có những lúc chị cần một người bạn gái để tâm sự, để tỏ nỗi lòng của mình, nhưng bọn đàn bà, họ ganh với cái sắc đẹp của chị hay họ sợ cái sức mạnh của chị? Chị dùng công việc làm để xóa bỏ cô đơn. Với trí thông minh sẵn có, chị sắp xếp tất cả nhanh chóng và được cấp trên rất tin nhiệm. Tin cẩn và thương chị nhất là một bà cán bộ nọ ở thành phố. Bà chưa tới năm mươi tuổi nhưng mức thành công của bà được đo lường bằng những viên kim cương sáng chói trên các ngón tay và cái mũi sửa cao ngang với cấp bậc của bà. Nhiều lúc sau giờ làm việc, lúc bà hơi mệt mỏi, chiếc mũi ấy làm bà trông tựa như một mẹ mỳ về hưu. (Về hưu vì Mỹ già đã về nước từ lâu, còn Mỹ trẻ vẫn kẹt cấm vận nên chưa tới?). Bà tin cẩn cô em xinh đẹp về mọi việc. Hai chị em liên lạc điện thoại thường xuyên để làm việc ăn khớp nhau. Vừa ý nhất là trong công việc cho con nuôi.

Thế giới bên ngoài thật kỳ lạ. Có nhiều cặp vợ chồng da trắng mũi lõ cố gắng hoài mà không con, ở xứ mình thì dân nghèo nó đẻ túi xui, nuôi không nổi, phải cho bớt. Tây sao nó có tiền xin con nuôi. Nhờ vậy chị mới được bà tin cẩn. Chị biết cách sắp xếp cho người ta (tụi Tây) xin được một mụn con xinh xắn, bà được ít tiền bỏ túi, chị có ít chi sầm nữ trang, kẻ trung gian tìm con nít có cách sinh sống và cơ quan được chút lệ phí giấy tờ. Nhưng công việc này cần trí thông minh như chị mới đảm nổi. Chị thông suốt tình hình và có tai mắt khắp nơi, chị biết điều nào cần làm, việc nào nên bỏ, dù có lợi. Đây đây, mới bữa nọ, một nhóm người nhà thờ nước ngoài nhờ chị làm giám đốc cho một viện mồ côi. Chị điều hành, họ chi tiền. Chị thắng thắng từ chối ngay và trả lời rằng chị xin nhường tất cả công việc điều hành kiểm soát cho tổ chức, phần chị sẽ sẵn sàng giúp đỡ khi họ cần. Nhân viên đoàn ấy kính nể sự nhún nhường của chị, cho chị là người biết phân biệt phải trái, nhận thức rõ việc cứu trợ là vô vị lợi. Chị tỏ lời cảm ơn, bảo bốn phần chị là tạo mọi điều kiện cho tiền cứu trợ nước ngoài đến đúng tay kẻ nhận. Trong bụng chị cười cho bọn người cao lớn nhưng trí óc thấp kém. Làm giám đốc cô nhi viện thì làm sao rảnh tay lo việc mua bán con nuôi? (Xin lỗi, không phải mua bán, mà làm việc thiện, giúp người hiếm con). Có dư thì giờ đi nữa cũng chẳng tiện ở cương vị có chức phận tên tuổi mà dính líu vào mấy cái chuyện khó giải thích này. Không khôn khéo, có chuyện gì giám đốc cô nhi viện ở tù, còn bà cán bộ vẫn phây phây với cái mũi sửa của bà nữa, ai mà dại, thời buổi này phải tính trước sau cẩn thận.

Nhờ gốc lớn, quen công việc cơ quan và nhờ sự khéo léo tính toán chị vớt được những công tác có tầm vóc để đưa đến thăng tiến. Do những công tác này chị tiếp xúc được với rất nhiều ngoại kiều. Chủ tịch Ủy Ban Nhân Dân tuy già và kém thông

minh dần dần cũng nhận thấy chị là người hội đủ mọi điều kiện trong công tác phức tạp này. Chị là một người đàn bà, chị có nhan sắc, chị lại thông minh và trung thành với chế độ. Người ngoại quốc đương đầu với đàn bà đẹp thì cũng dễ nhân nhượng, chấp nhận nhiều điều kiện phe ta đưa ra. Chỉ trong vòng vài ba năm sau khi nhà nước ta có chính sách đổi mới, chị thạo việc đến mức độ sắp xếp hết tất cả mọi việc, thảo luận hợp đồng liên quan đến công ty ngoại quốc, ông chủ tịch già chỉ cần ký tên đúng chỗ chị chỉ trên giấy là xong. Lâu lâu chị còn cẩn thận cho ông học thuộc lòng vài bài căn bản, mời khách ngoại tới để ông biểu diễn vài đường lả lướt chứng tỏ sự hiểu biết của mình. Chị biết việc này rất cần thiết để làm mát mắt ông chủ tịch già, nhờ đó ông lại càng dễ bảo hơn nữa!

Xưa kia chị tưởng ngoại kiều dứa nào cũng vậy, qua nhiều lần kinh nghiệm chị phải xếp chúng vào nhiều loại. Bọn kinh doanh như Tàu Hồng Kông, Đài Loan và Nam Triều Tiên để nói chuyện, để bỏ tiền để xuôi trôi công việc. Đám này chỉ tiếc từng đầy đủ, có phục vụ và tí ti “văn nghệ” là đủ rồi. Bọn Nhật Bản nghe nói khó chơi hơn, nhưng họ cũng chưa lần la gì đến vùng đất của chị nên cũng chưa lo. Nói chung giới kinh doanh dễ hợp tác, dễ nhập gia tùy tục, nhất là tục hút lút, lại có dịp cho chị kiếm chác. Chị có thể chăm sóc mọi chuyện, từ việc mượn văn phòng, mượn thư ký, nhà cửa, khách sạn...chị đều lo được hết. Chị có thể đáp ứng tất cả mọi nhu cầu của khách kinh doanh, kể cả những nhu cầu căn bản của nhân loại. Khách sạn nào có loại phục vụ này đều phải thông qua với chị để chị kiểm soát thị trường thật tươi. Chị là người yêu công việc và là một người có lương tâm nghề nghiệp, mọi việc trên dưới phải hoàn mỹ đến từng chi tiết chị đã sắp xếp. Khách kinh doanh da trắng thuộc loại khác. Nhất là bọn Tây. Do cai trị nước ta nhiều năm nên họ hiểu tâm lý người Việt Nam. Họ nghi ngờ nhiều hơn và còn đầu óc chủ tổ. Tuy vậy kinh doanh nói chung, chị giải quyết được hết.

Về sau này có những chương trình cứu trợ đến. Đây mới là sự thử thách, chị được giao cho tất cả những công tác liên quan đến cứu trợ. Chị là người có khả năng, đầu óc nhạy bén, không ai có thể hơn chị trong công tác này. Một chân trời mới mở rộng trước mắt. Chị học được rất nhiều điều mới lạ, hoàn toàn ngoài sự hiểu biết của chị. Chị ngạc nhiên khi nhìn thấy có nhiều người quên tư lợi, dám gạt bỏ những thú tận hưởng trên đời này để đạt mục đích trong công việc. Nhóm ngoại nhân này, tuy số lượng ít ỏi không nhiều như bọn kinh doanh nhưng họ làm việc có hệ thống chặt chẽ. Bọn kinh doanh ngoại nhân chỉ nhảy vào một thị trường béo bở, lợi dụng sự lỏng lẻo và thiếu kinh nghiệm buôn bán của một quốc gia nghèo và dốt để kiếm lời ngắn hạn, các công ty kinh doanh làm việc riêng rẽ, lề lỏi làm việc khác nhau. Còn những nhóm cứu trợ vì không tư lợi họ làm việc kiểu khác. Họ không dễ chấp nhận những điều kiện phe ta đưa ra, họ chỉ nhắm vào cái lợi cho những người họ giúp đỡ, họ cắt những khoản tiền địa phương có thể kiếm chác, đến nỗi trong nhiều trường hợp chị phải dùng thế lực bên trên để áp lực đòi hủy chương trình thì họ mới nhượng nhịn chút đỉnh. Họ đặt nặng vấn đề liên hệ lẫn nhau nên các địa phương khó kiếm chác. Ví dụ: một chương trình xây trường học, với dụng ý dùng tiền quốc tế cứu trợ người nghèo để xây lên một công trình xây cất vững chắc, có tường cao bao quanh, bảo đảm an ninh, sau khi hoàn tất công trình, cơ quan cứu trợ đã rút về nước, địa phương có thể bán “ngôi trường” ấy cho khách ngoại quốc làm cơ sở kinh doanh. Lợi vô cùng! Nếu có thêm cơ quan cứu trợ nào khác tới thì ta lại có thể xin thêm một chương trình xây trường nữa, lời kiếm ra lời, đó là chủ trương. Nhưng các cơ quan quốc tế họ học cũng nhanh như dân ta, vì thế họ đòi hỏi kiểm soát việc xây cất, cho tiền nhỏ giọt, xây tới đâu cho tới đó để tránh tình trạng xây nửa chừng bồng cả tài khoản biến mất tiêu với những người phụ trách chương trình. Ngoài ra họ còn có cách để kiểm giá thi công, họ lại liên hệ với các cơ quan cứu trợ khác để xây ra tình trạng đáng tiếc cho chị là một công trình bị một cơ quan từ chối không chấp nhận thì các tổ chức khác cũng biết luôn, dù dự án ấy có được chấp nhận đi nữa thì địa phương cũng không thể ôm tới tổ chức khác để xin tiền, họ sẽ trả lời rằng dự án ấy đã được tài khoản thì họ không cho nữa. Trong thời buổi đổi mới-mỗi ngày này chị cứ tưởng mọi người đều suy nghĩ như chị, vợ vớt bỏ túi càng nhiều càng tốt, tận hưởng được lúc nào hay lúc đó, vì không ai biết được ngày mai sẽ bên trên sẽ đưa xuống chính sách mới nào. Nhưng khi liên hệ với những con người của thế giới bên ngoài, nhìn thấy lối suy nghĩ và làm việc của họ, chị từ từ nhìn thấy một khía cạnh chưa từng thấy và nghĩ tới. Té ra

bọn da trắng và Nhật Bản không phải ai muốn vợ vớt bóc lột ta, có những người thật tình muốn giúp dân nghèo. Điều làm chị khó chịu nhất là không ngăn cản được các tổ chức đi thẳng đến với người dân để tìm hiểu hoàn cảnh thật, họ không ngại phương tiện di chuyển thiếu kém hay đường xá xa xôi. Không hiểu đồng lương họ nhận có cao không mà họ nhiệt tình vậy? Không lẽ trên đời này lại có những kẻ “yêu nghề” chẳng? Nhìn thấy sự liên lạc tự do không cấm cản được giữa sinh viên Việt Nam và những người ngoại quốc này, nhận rằng giới trẻ ngày càng thông hiểu thêm về ý thức tự do dân chủ gieo rắc chầm chậm nhưng chắc chắn vào đầu óc họ, chị dần dần cảm thấy có một nỗi lo sợ dâng lên, một mối lo cho cái địa vị chị khổ công xây dựng lâu nay. Chị sợ có ngày chị đánh mất cái sức mạnh chị

đang nắm trong tay. Cái đau đớn nhất là chị đã bắt đầu hiểu ngày ấy sợ rằng nó không đâu xa xôi. Vì vậy, chị Mai, cán bộ hạng ruồi của Xã Hội Chủ Nghĩa Việt Nam, cũng như những con ruồi khác của chế độ, ngày ngày chỉ lo vợ vớt tận hưởng hết mình, ngày mai e rằng sẽ có đổi mới...

Nhà của Lan không nằm bên Kinh Bến Nghé mà nằm hẳn trên con rạch dơ bẩn này. Nhà dọc theo hai bên kinh là những nhà đã có từ lâu và có hộ khẩu. Những căn nhà nằm bên ngoài, trên dòng nước, là những nhà mới, không có hộ khẩu. Giữa căn nhà của Thím Năm, nằm sát gần ngoài lộ và nhà của Lan là hai căn nhà, điều này có nghĩa là trên con kinh lớn của thành phố này, mỗi bên có ba dãy nhà dựng bất hợp pháp trên kinh, làm cho mặt nước lưu thông thu gọn lại chỉ còn vài thước bề ngang. Nước kinh đậm màu như cà phê đen và đặc quện như tương, rác rưởi và phần của cả người và vật trôi lẫn lộn lênh bênh. Ghe thuyền vẫn đi lại buôn bán như bình thường, trẻ con ngồi trên mặt nước chơi đùa vô tư, những đứa biết bơi lâu lâu nhảy ùm xuống nước lội bì bõm rồi leo trở lên.

Lan ngồi nhìn vài người đàn ông trẻ mạnh đang ngâm mình đóng cọc cho một căn nhà mới dựng. Nàng nghĩ gia đình mình may mắn. Chưa đầy hai năm trước, sau khi cha nàng mất, mẹ nàng mua căn nhà chỉ có năm chỉ, ngày nay chưa chắc mẹ nàng bằng lòng bán với giá hai cây. Thật ra cả nhà chẳng ai nghĩ đến chuyện bán căn nhà này, bán đi thì ở đâu? Tình trạng nhà cửa hai năm về sau này thật hỗn loạn. Nào là Việt kiều về mua nhà, xây nhà cho gia đình, rồi những người khá giả xây nhà cho Hồng Kông, Đài Loan mượn, một số đồng lợi dụng chính sách đổi mới, họ mua nhà, mua đất, buôn đi bán lại, làm giá cả tăng vùn vụt. Trước kia Lan giúp việc cho một nhà giàu, nhà này có con Việt kiều, về xây lại nhà cho cha mẹ mất sáu bảy chục cây, sáng sửa, Khang trang, có cả cầu tiêu giết

nước, máy lạnh và nước nóng. Nhà này khi ông bà trăm tuổi già thì ông con việt kiều có thể cho ngoại quốc mượn với giá ngang như nhà ở New York chứ chẳng chơi. Lan làm ở nhà ấy cả ngày, nằng đợi đến trời bắt đầu tối mới đi về. Chẳng phải Lan yêu mê gì công việc, lương tháng của nằng chỉ có một trăm ngàn đồng, chưa đầy mười đô la, nhưng ở nhà chủ vừa có điện, có nước lại mát mẻ. Nhà nằng nóng nực, chật hẹp lại thêm mùi hôi thối xông lên từ nước kinh. Có lẽ nhờ ở nhà chủ suốt ngày nên Lan không bị ghê ngứa như mẹ và các em của nằng. Xóm này ai cũng bị ngứa, người ta bảo tại ăn cá biển, nhưng Lan nhận thấy những ngày chủ nhật ở nhà, ngồi bên sông hồi lâu nằng thấy ngứa ngứa hai chân, có thể tại nước sông có hơi độc chăng? Lan nhìn cái đồng hồ cũ trên đầu tủ, thấy tới giờ hứng nước nằng kêu em xách thùng qua thím Năm. Thím tốt bụng giúp đỡ gia đình nằng rất tận tình. Vì có hộ khẩu từ lâu nên thím có đồng hồ điện nước đầy đủ. Nhà Lan không có hộ khẩu, mẹ nằng có đưa ít tiền cho anh công an phường nhờ “giải quyết” giùm nhưng cho tới nay vẫn chưa nghe anh nói gì, chắc mẹ nằng đưa không đủ tiền chăng? Bà nghe đồn nhà nước có kế hoạch giải tỏa khu nhà lá này để vét kinh. Con kinh bị bít kín nhiều đoạn nên vào mùa mưa kinh không phải là lối thoát cho nước ra sông, ngược lại lúc ấy nước ứ trong kinh lại chảy ngược vào đường xá! Thành phố này bị bao bọc ba mặt bởi ba nguồn ô nhiễm ở mức không tưởng tượng được là kinh Thị Nghè, kinh Bến Nghé và dòng sông Sài Gòn. Sự tắc nghẽn của hai con kinh chính đã tới mức vô phương cứu chữa nếu không có một dự án quốc tế nào can thiệp và điều khiển chương trình đào vét kinh. Những dự án ở mức độ này mà đặt vào tay chính quyền địa phương thì cả tài khoản sẽ theo dòng nước ô ứ đổ vào những bàn tay dơ bẩn đang chờ chực. Bà nghe nói khi giải tỏa để vét kinh, chỉ những nhà có hộ khẩu mới được bồi thường và được chuyển tới một vùng gia cư khác, còn nhà không hộ khẩu coi như mất nhà và chỗ ở vĩnh viễn. Nhưng thật ra bà không lo chuyện bị đuổi nhà, theo cái lối điều hành của chính quyền thành phố này thì còn lâu lắm tây mỹ mới vét nổi con kinh, nhưng bà muốn có hộ khẩu để khỏi phải trả tiền dài hạn cho công an. Hơn nữa, nhà không có hộ khẩu không nộp đơn xin cấp điện nước được. Có hộ khẩu cũng mất ít nhất tám tháng và phải dứt lốt đúng chỗ thì mới có được đồng hồ điện. Thím Năm ngoài lộ thương tình cảnh mẹ góa con côi nên cho nhà Lan hứng nước và câu điện với giá rẻ. Những nhà khác thím lấy đất hơn, chỉ nhờ có đồng hồ điện mà thím có tiền ra tiền vào, cậu con út thím giới áp phe lắm nên nhà thím có cả ti vi màu và quạt máy Hồng Kông. Ngay trong xóm nghèo của cái quận tư còn phân chia tầng lớp giàu nghèo chứ

đừng nói chỉ đến sự khác biệt giữa nhà giàu thật sự và nhà nghèo của đất nước khốn khổ này.

Lan nghe tiếng khóc ré nên chạy vào bế con lên. Thắng bé mới bốn tháng mà đủ thứ bệnh ngoài da, ra vào bệnh viện da liễu hoài. Nằng nghĩ đến lúc nó biết bò mà rùng mình, căn nhà này bề ngang ba thước, bề dài sáu thước, nhỏ hơn phòng ngủ của ông bà chủ nằng, mà có lúc tới mười người ở. Nằng chỉ sợ thằng nhỏ lọt xuống sông, dù có kịp vớt nó lên thì cũng sợ nó nuốt phải nước sông mà chết. Bữa nọ báo đăng có con heo lội xuống kinh, đi lên vài ngày sau ngã bệnh chết bất ngờ! Lan cho con bú, nằng thầm cảm ơn Unicef có chương trình giúp cho quận này nên nằng được hưởng đường, sữa và bột đậu, nhờ đó nằng có đủ dinh dưỡng để tạo sữa cho con. Nằng lại thầm cảm ơn trời giúp nằng có ông bà chủ tốt bụng, giúp nằng đẩy đủ qua kỳ sinh nở. Ông

bà cho nằng tiền để đi khám thai đều đặn mỗi tháng. Nhờ vậy khi đi khám nằng không phải chờ đợi, ai có tiền thì vào thẳng bác sĩ theo quy chế nhà thương tư, những người không có tiền thì ngồi chờ cả ngày. Hết ngày, hết giờ làm việc của bác sĩ thì họ ra về, hôm sau lại tới. Nói cách khác là cùng một nhà thương, cùng người bác sĩ, nhưng công hay tư và được điều trị như thế nào tùy vào túi tiền bệnh nhân. Ông bà còn cho nằng tiền để đi sanh. Tại nhà thương Từ Dũ tiền đỡ đẻ là một trăm năm chục ngàn đồng, đứa nhỏ chui ra khỏi bụng Lan dứt ngay vào tay bà mụ mười ngàn, cô y tá phụ năm ngàn để cô tắm con cho sạch. Được đẩy vào phòng nằng cảm ơn y tá bằng tờ năm ngàn, đến chiều chồng Lan vào cho y tá trực bốn chục ngàn để đưa Lan sang một phòng sạch sẽ và ít người hơn. Mỗi ngày mẹ nằng cho y tá năm ngàn nữa để họ tắm thằng bé, rồi còn cho tiền để có nước đun sôi cho Lan uống. Tuần sau về nhà tính lại, cộng thêm tiền di chuyển, cơm nuôi, thuốc bổ, chích ngừa cho thằng nhỏ coi vậy mà mất cả triệu bạc. Không có ông bà chủ thương nằng không cách gì đủ tiền sanh. Nằng hy vọng thằng bé lớn một tí sẽ xin làm

trở lại chỗ cũ. Ông bà chủ đã lớn tuổi và rất tử tế, con cái ông bà đều ở nước ngoài, gửi tiền về đều đặn, ông bà dứt khoát sẽ chết ở quê hương nên con cái bảo lãnh mà ông bà không muốn đi. Lan chỉ sợ ông con việt kiều của ông bà. Ông này không biết bên xứ người làm gì, cứ một năm ông về một lần, ở ba tháng rồi đi. Về thành phố ông cũng ít ở nhà cha mẹ, suốt ngày đi làm ăn, tối về ngủ. Như vậy cũng tốt. Lúc Lan chưa có thai, ông này hay ve vãn hỏi chuyện và kể cho nghe về cuộc sống thân tiên nước ngoài, ông lại hay hỏi tại sao Lan đi làm mượn, ông bảo Lan coi cũng ngộ lắm, nếu ăn diện đúng một một chút ông có thể giới thiệu cho mấy người bạn Hồng Kông, đi ăn cơm chiều với người ta, đi chơi vợ vẫn cũng được cho tiền, khỏi phải làm lưng cực nhọc. Lần nào ông nói vậy Lan cũng lễ phép từ chối nói mình đã có chồng không đi chơi với người khác được. Dù tuổi còn nhỏ nằng cũng dư hiểu ông muốn nói gì. Lâu sau, khi bụng Lan đã lớn ông lại trở về từ nước ngoài. Lần này ông làm ngơ như không nhìn thấy Lan. Hàng ngày có một cô tuổi trạc Lan đến tìm. Cô mặc quần thun bó sát người và áo thun hở vai, mười ngón sơn đỏ chót và nữ trang cô đeo đầy người. Lan chẳng xa lạ gì với hiện trạng này. Lúc còn đi học nằng có nhiều bạn gái ưa thích đua đòi. Nhiều cô sau này đi ngang các nhà hàng lớn nằng thấy ăn mặt lộng lẫy, mỗi cô cặp tay một người tàu. Có lần chạm mặt với một người bạn cùng lớp, cô này cho hay cô đi chơi với mấy ông tàu, một buổi chiều mấy ống cho ba chục đô la, cả lương tháng công nhân của cô. Kể nghe cũng thấy thích thật, “công việc” nhẹ mà tiền nhiều, nhưng Lan cảm thấy lương tâm không cho phép, có tiền mà rủi mắc bệnh sida cũng không ham.

Lan bế con cho vào giường. Thằng nhỏ nằm chơi một mình, ngó mấy con thằng lằng trên trần nhà, miệng ề a. Mẹ cũng vừa từ chợ về. Hai mẹ con loay hoay nấu cơm. Hôm nay mẹ mua đầu tôm về nấu với rau muống ăn. Đây là món Lan thích nhất. Tôm to người ta xuất cảng, đầu tôm không xuất cảng được thì bán ngoài chợ. Người thường ai có tiền mua tôm càng về ăn, một kí tới sáu bảy chục ngàn. Nhà này ăn đầu tôm với tép, cá nhiều nhất. Xưởng xuất khẩu tôm cá gần đây, tới kỳ lột tôm, mấy chị em nhà Lan đưa nào rảnh thì đi lột tôm. Bé Tí, đứa em thứ ba của Lan nổi tiếng lột tôm nhanh nhất xóm, kỳ nào nó cũng lãnh bộn tiền công. Lúc sau này nó không chịu làm nữa, để móng tay dài nhọn hoắc, lấy cớ có móng tay không lột được! Lan biết nó nói láo, nhưng mẹ nằng cứng nó nên không ai làm gì được nó. Năm nay nó mười sáu tuổi, bắt đầu trở mã, thân thể nầy nở khác hẳn năm ngoái. Nhìn nó đi chơi với bạn Lan lo trong bụng. Con nào con nấy ăn mặc “mô đên”, tóc tai chải uốn, mắt mũi sơn phết. Lan cố gắng lựa lời giảng nghĩa cho nó biết là nhà

nghèo, nó có đua đòi cách mấy cũng không che đậy được cái nghèo. Nàng sợ nó sa ngã, nhưng con bé Tí cứng đầu cứng cổ, nó trả treo rằng nó không muốn thành người như má và chị nó, nó sẽ không ở nhà lá suốt đời, vài năm nữa nó kiếm được ông tàu nào xộp là nó đi liền. Lan kể lại cho mẹ nghe, nhưng bà không chịu nhìn sự thật mà xua đi, bảo nó hãy còn nhỏ.

Cơm chín Lan loay hoay dọn ra thì tụi nhỏ cũng lần lượt kéo về. Đứa thì đi rong chơi suốt ngày, không biết có đi ăn cắp vặt hay không, đứa thì khuôn vác ở bến cảng, mới về đã quác miệng hỏi cơm. Thằng nhỏ nhất còn đi học, có lẽ cuối năm này cũng cho nghỉ, cho nó đi học tốn tiền quá, tiền học phí, tiền bồi dưỡng thầy cô, tiền học thêm vì học kém hay vì thầy cô cần tiền nên sanh chuyện cho học sinh đi học tư nhà mình. Dân xóm cũng lũ lượt kéo về. Một nhà bắt đầu vận cái ra đô lên là các nhà khác bắt chước theo, chỉ chốc sau, nhạc hoà tấu, nhạc cải lương, nhạc cát xet trộn lộn lẫn nhau nghe đến nhức óc. Làm ăn được ai cũng lo sắm cái cát xet khoe hàng xóm, ganh nhau nên nhà nào cũng vận cho lớn để xem cát xet ai tốt hơn. Trong căn nhà kế bên có tiếng cãi vã. Hai vợ chồng nhà này đập lộn nhau hoài mà không chịu bỏ nhau cho hàng xóm nhờ. Nhiều khi vợ chồng chửi nhau tới giữa khuya, không ai ngủ được. Nhà ở đây cách nhau chỉ một vách gỗ dán giấy báo, nói chuyện bình thường nhà kế bên còn nghe được huống hồ gì chửi nhau. Nhiều lần có người bức quá mở miệng phản ứng thì hai vợ chồng lại hợp nhau quay ra chửi người ta, rốt cuộc cả xóm chửi lẫn nhau, mẹ Lan bắt ghế ngồi cười ha hả.

Ngồi một hồi chịu không nổi tiếng ồn, Lan bế con đi ra ngoài lộ dạo mát. Nàng nhìn qua cửa sổ nhà thím năm, chiếc đồng hồ của thím chỉ bảy giờ. Chồng Lan đi làm từ sáng đến giờ này chưa về, anh có dặn sẽ về trễ vì hôm nay đổ bê tông, phải làm cho xong mới nghỉ được. Anh làm đủ mọi nghề vì công việc ngày càng khó kiếm. Thợ chính ở công trường lương ngày ba mươi lăm ngàn, còn anh thuộc loại thợ cần tới đâu kêu tới đó nên lương chỉ mười lăm ngàn.

Nhà này chỉ ăn sáng không cũng hết bảy ngàn rồi, lương anh chẳng thấm vào đâu. Vì vậy con Hai lâu lâu dúi vào tay mẹ một trăm ngàn bảo để đi chợ, mẹ Lan chỉ nhìn nó rồi nhận tiền chứ không hỏi nó tiền ở đâu ra. Lan thở dài gnhĩ đến bản thân mình. Từ ngày nàng có con ông viêt kiêu không cho nàng làm cho bố mẹ ông nữa. Ông bảo Lan có con nhỏ làm việc không được như trước, rồi mai mốt con đau con ốm cứ nghỉ hoài. Thời buổi này thiếu gì người giúp việc, kiếm đâu chẳng có, ông muốn có một người không vương bận gia đình và không nghỉ vặt. Lan đi một đoạn xa, thấy đường vắng nàng quay trở về. Thôi, vài bữa nữa ghé lên thử nhà ông bà chủ, nếu không có ông con viêt kiêu ở đấy, nàng năn nỉ một hồi chắc ông bà cũng thương cho nàng làm lại. Biết đâu chẳng được? Lan không dám nghĩ nhiều hơn nữa, nàng không suy tính nhiều, ngày mai cuộc đời đưa đẩy tới đâu ai biết được mà tính? Cả cuộc đời hai mươi một năm của Lan, chưa bao giờ nàng biết tính đến ngày mai, mỗi ngày ăn chén cơm chiều Lan biết mình đã sống qua một ngày. Còn ngày mai ư? Lan chỉ còn biết tin vào định mệnh.

Trúc vuốt chiếc áo mới mua. Lớp hàng thun ngoại quốc mỏng gói trọn thân người cô, làm nổi bật những đường nét thân thể. Tấm thân này là một niềm hãnh diện của cô Trúc. Trên sàn nhảy cặp chân thon của cô đã bắt rất nhiều ánh mắt. Trúc đã có con và con đã lớn nhưng bụng cô vẫn thẳng không một tí mỡ, đôi vai tròn cô hay để hở khoe làn da đậm đà. Cô nhìn bóng mình trong gương và mỉm cười. Bọn đàn bà ngoại quốc nhìn cô với cặp mắt thán phục, thèm muốn được màu da bóng bẩy của cô. Họ thích sự nhỏ nhẹ dịu dàng của cô và cần sự hiểu biết và mối liên hệ rất rộng rãi của cô. Nhờ cô mà họ có thể sắp xếp được rất nhiều công việc. Ngược lại cô cần họ vì họ là mối dây đưa tới những người đàn ông ngoại quốc. Thật ra cô cũng không cần họ. Một đêm ngồi ở vũ trường cô cũng bắt được người đàn ông cô muốn. Nhưng cô đâu phải gái diêm. Cô đâu có bán tấm thân tuyệt mỹ của mình để được vài đồng đô la. Cô thích có liên hệ mật thiết với đàn ông ngoại quốc vì cô say mê cái cuộc sống thần tiên của họ. Là người cần thận cô chẳng bao giờ liên hệ với một người đàn ông mà không kiểm soát quá khứ của họ, vì vậy những người đàn bà ngoại quốc mới có thể giúp cô. Dân da trắng hãy còn hiếm hoi ở đất nước này, họ biết nhau tất cả, hỏi khéo là biết quá khứ của đối phương ngay. Cô nhớ anh chàng người pháp đẹp trai, ăn nói có duyên, có cặp mắt nâu sậm rất tình tứ. Anh tới đây làm cho một hãng tư. Cô nhảy với anh suốt một đêm ở Queen Bees, trong lòng bối rối vì cặp mắt sâu của anh. Nhưng vài ngày sau, vô tình trong một câu chuyện vặt với một bà vợ của một ông giám đốc tây,

cô học được là anh ta đã có vợ, và vợ sắp qua! Cô Trúc tự ép lòng quên ngay anh chàng đó. Vài ngày sau anh điện thoại tới mời cô đi ăn cơm chiều, cô lễ phép từ chối. Bọn đàn ông kỳ lạ thật, không bao nhiêu mà đủ. Tình cô lại kín đáo, chẳng bao giờ cô phô bày cuộc sống của mình, cũng chẳng ai thấy được cuộc sống của cô. Một vài cô bạn thân thì cũng có cuộc sống na ná như, nhưng họ không thể bì được với cô về nhan sắc cũng như mức học thức. Họ cũng không hiểu cái cao kỳ của nghệ thuật sống của cô. Họ gặp đàn ông da trắng, dù không ưa người ta họ cũng ngủ với người ta để có tí tiền. Cô Trúc khinh thường những người bạn của mình vì họ thuộc hàng thấp kém. Cô Trúc là một người chỉ có một mà không hai.

Cô ưa thích cuộc sống cao sang từ trước đến giờ. Ngay cả trong thời đánh tư sản cô cũng sống đầy đủ nhờ trong gia đình có người sáng suốt làm việc cho cách mạng từ lâu. Nhờ vậy nhà cô không những không bị đánh tư sản mà còn tiếp tục lối sống của mình. Nhà lúc nào cũng có người ăn người làm, cô và hai đứa em chẳng bao giờ đụng đến ngón tay. Nhưng thành thật mà nói, phải đợi đến "đổi mới" cô mới hưởng được cuộc sống cô mơ ước. Dù không ưa cộng sản và đã từng vượt biên rồi bị bắt lại, cô thầm nghĩ nhà nước có chính sách này cô mới có lối sống ngày nay. Không biết nó kéo dài tới đâu nhưng cô tự hứa sẽ tận hưởng và tận hưởng hết mình trước khi nó mất. Và trước khi nó mất, cô sẽ sống ở Paris, sẽ mua sắm quần áo, mỹ phẩm, giày dép như cô đã ao ước, cô sẽ ra khỏi cái xã hội dơ bẩn, đầy người nghèo và bệnh tật này.

Cái vi-la này thời trước một cặp vợ chồng tây già ở. Họ sắp xếp về Tây trước khi Việt Cộng vào thành phố. Anh cán bộ cao cấp dọn vào nhà này ở chưa tới một năm thì lại về Bắc. Trước khi đi anh cẩn thận dọn dẹp tất cả, đến cánh cửa cũng không còn, bàn ghế tủ, chén bát, tất cả dọn đi hết. Đến con heo đang sống sung sướng trong cái nhà bếp cũ trong sân sau cũng được hấp tấp đưa đi bán. Người "chủ" sau đến và những người chủ sau đó nữa tiếp tục công việc dọn dẹp nên đến năm 1990, khi anh chàng giám đốc trẻ người Pháp được công ty du lịch giới thiệu đến mượn thì căn nhà chỉ còn cái vỏ. Tường loang lổ mất từng mảnh lớn. Cái thang lầu gỗ quý không chăm sóc đã mục nát, nhà tắm cầu tiêu chỉ còn mấy ống nước lơ lửng. Còn cái bồn tắm được đưa ra ngoài sau nhà làm bồn giặt quần áo bao nhiêu năm nay, chịu không nổi nữa nó rỉ sét một mình lẻ loi gần nơi còn dấu vết bếp núc của các bà cán, tức mảng tường đen khói sau nhà. Nhà bếp thật sự, vì nằm riêng rẽ sau vi-la nên được sử dụng làm chuồng heo bao năm nay, mùi heo hãy còn phảng phất đâu đây khi anh Tây đến xem nhà.

Cô Trúc giúp anh ta sửa chữa lại toàn

căn nhà. Cô là người Việt, cô quen biết nhiều, cô tiếp xúc thẳng với thợ thuyền, anh ta khỏi lo bị lường gạt. Toàn căn nhà quét vôi lại trắng toát. Mối bây giờ tất cả những vi-la đều quét vôi màu trắng tinh cho nó sang trọng. Cái màu vàng và xanh da trời thời trước không ai dùng nữa, lúc ấy thiếu kém mới dùng những màu rẻ tiền ấy. Thời này tiền bạc luân chuyển hàng khối, cái mã bề ngoài rất quan trọng khi làm ăn. Anh Tây muốn mình có một căn nhà mà ở bên Tây anh không cách chi có tiền để tạo. Anh lót đá trong nhà tắm và cầu tiêu chứ không dùng gạch. Bàn cầu, bồn tắm mới đều nhập cảng từ Nhật. Cái thang lầu cũ được dựng lại, cũng bằng gỗ, y hệt kiểu xưa của nó. Trần nhà anh cũng lót gỗ luôn, trông căn nhà có vẻ quý phái vô cùng! Toàn căn nhà được sửa lại từ trong ra ngoài, từ nền đến mái. Tất cả các phòng đều có máy lạnh. Tất cả bàn ghế đều bằng mây và đặt theo kiểu đặt biệt. Ngoài vườn, các vườn cỏ được trồng lại hết, giữa những thảm cỏ nhập cảng này cô Trúc khuyên anh đặt các đèn pha, rọi vào nhà, ban đêm, đi từ xa nhìn căn nhà nổi bật trong bóng tối thật đẹp. Các lối đi cô cho thợ lát gạch tàu cho màu đỏ của gạch nổi bật giữa màu xanh xậm của cỏ. Dọc theo tường nhà cô cho trồng bông bụp đủ thứ màu. Cái bếp cũ được sửa lại, thiết bị mới được gắn vào, bếp lò nhập điện và tủ lạnh Nhật đặt đúng chỗ. Cạnh nhà bếp, một căn phòng nhỏ được xây thêm để cho vợ chồng anh quản gia và chị bếp ở. Lối đi

từ bếp đến nhà có mái che kiến trúc thật đẹp, và nhà xe ngay đó cũng có mái che, một chiếc toyota mới toanh nằm đấy, anh tài xế ngồi ngoài đọc báo Công An, xem tin giất gân, chờ lệnh của ông chủ là lái xe ra đưa ông đi. Cô Trúc thích căn nhà này lắm. Cô bỏ công và thì giờ rất nhiều trong việc sửa chữa nên đôi khi cô xem căn nhà này như của mình. Vì vậy cô đến ở nhà này rất thường. Cô có chìa khóa riêng, ra vào rất tự nhiên. Những người làm gọi cô bằng bà chủ, và cô ở lại đêm một tuần đến ba bốn ngày. Như vậy cũng tiện, cô khỏi phải ở nhờ nhà cha mẹ như từ hồi cô ly dị chồng đến giờ. Những lúc nằm trong chiếc giường mây to lớn trong căn nhà này, cô thường nghĩ cuộc đời thật đáng sống. Cô sẽ chẳng bao giờ trở lại cuộc sống như trước. Cô chẳng muốn nhìn thấy hay phải gần gũi những người nghèo trong cái xứ này. Trong căn vi-la trị giá một trăm ngàn đô la, bao bọc bởi bức tường ba thước cao, cô khỏi phải nhìn thấy người ăn xin hay kẻ ghê ghềnh xì ke đang hút chích công khai ngoài đường. Việc duy nhất vướng bận tâm tư cô là chính thức hóa cuộc sống của cô và anh Tây. Luật pháp cộng sản chưa cho phép một phụ nữ việt nam sống chung với một người ngoại quốc. Điều này có nghĩa: cô phải tìm cách thuyết phục anh ta cưới cô. Cô Trúc rất tự tin. Cô nhìn bóng mình trong gương và mỉm cười. Mỗi năm ở Sài Gòn mười một tháng và bốn tuần hè ở Paris, còn gì hơn?

Chị Mai, Lan và cô Trúc là ba người đàn bà với ba cuộc sống khác nhau. Họ sống trong một đất nước, ở cùng một thời điểm. Không chừng trên quảng đời đã trải, họ đã từng bước chân trên cùng một con đường. Không chừng họ có gặp nhau một lần nào đó nhưng không biết. Họ chỉ là ba khuôn mặt trong một xã hội mà khoảng cách giữa các tầng lớp giai cấp ngày càng lớn. Họ có những niềm mơ ước khao khát và nhu cầu khác nhau. Nhưng họ có một điểm chung duy nhất: họ chỉ biết sống cho ngày hôm nay. Với ba người đàn bà Việt Nam này, ngày mai không bao giờ đến...

• Đức Hiệu

Gởi lại

Anh gởi lại bờ giếng chòm chuối hột
Em có thăm nhà anh ghé ra thăm
Chòm chuối đó bắt đầu từ cây chuối
Mà ngày xưa anh vun xới âm thầm!

Nghe nói người yêu em giờ trôi giạt
Bỏ vào đời em mụn nhỏ Lệ Giang
Từ biết thuyền nang bỏ mùa cỏ úa
Anh gởi lại nhà kỷ niệm xanh quen!

Gánh nem nướng cần mùi vị chuối chát
Em cử ra vườn lấy hộ giùm anh
Ở phương xa anh vẫn thăm hò hẹn
Buồng chuối xanh từ cây chuối gốc xanh!

• Nguyễn văn Cường

Vấn nòng nân hương

Tặng bác Khuê

Ông ơi! Ông! Ông nhà tôi
Tội tình chi? Mãi chia phôi ngàn trùng
Tóc đã bạc, răng đã long
Tào khang nghĩa cũ vẫn nòng nân hương
Năm mươi năm, một niềm thương
Sắt son tự độ đá vàng biết nhau
Hiếm hoi sanh gái lần đầu
Chia đôi đất nước tình đau, chia lìa
Sau ngày ngưng chiến tưởng là
Nước non một mối tình ta trùng phùng
Nào ngờ số kiếp long đong
Bèo trôi mây nổi bênh bồng trời Tây
Ông ơi! Ông có hay
Đoạn trường kiếp sống đoạ đầy lòng nhau
Ông xanh sao khéo cơ cầu
Vàng phai đá nát rã màu sắt son
Dù cho sông cạn đá mòn
Tình xưa nghĩa cũ vẫn còn khôn phai.

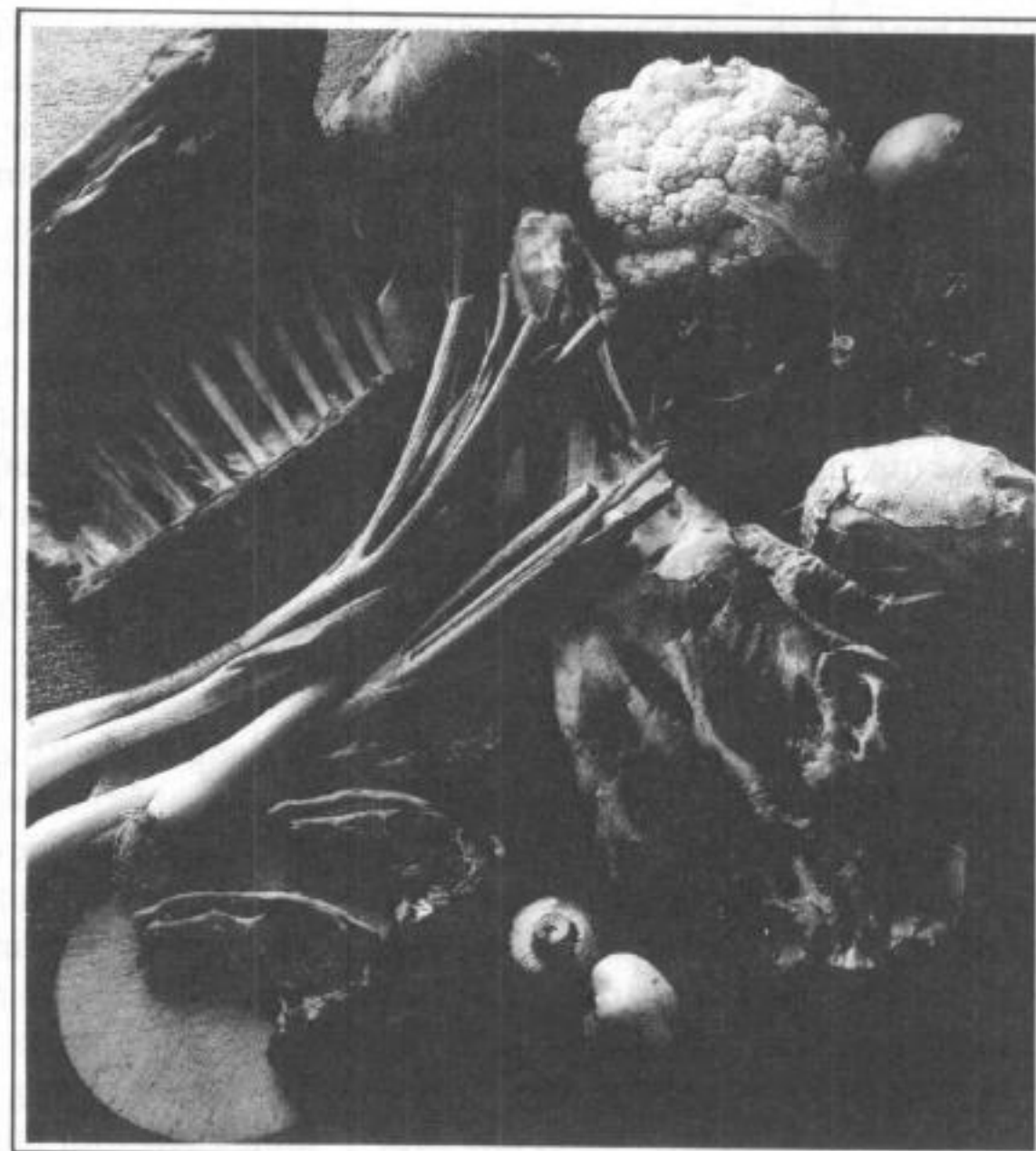
• Dương thị Huệ

Gia chánh

Thịt cừu

Mùa thu tại đất Na Uy không chỉ là mùa mà những cánh rừng mát mắt thay đổi lớp áo, khoác lên bộ xiêm y đủ màu đỏ, nâu, vàng rực rỡ dưới tia nắng ấm cuối cùng, trước khi chìm ẩn trong làn sương trắng lạnh lùng trùm lên toàn cõi Na Uy, báo hiệu mùa đông đang từ từ nhưng chắc chắn, một lần nữa, sẽ tới.

Mùa thu còn là mùa hạ cừu. Không lúc nào thịt cừu tươi như lúc này mà giá lại phải chăng như lúc này. Không nơi đâu cừu ngon như cừu Na Uy, - theo lời của dân bản xứ - nhưng nếu các bạn thử một lần, sẽ thấy quả dân Na Uy không nói láo. Cừu Na Uy thịt mềm, mùi nhẹ nhàng nhưng đượm hương vị đặc biệt riêng của nó. Thịt cừu được xem là loại thịt ka-lô-ri thấp, có thể dùng vào những món ăn hàng ngày, lại được sử dụng trong những buổi yến tiệc. Xin cống hiến các chị em một vài món cừu để tiễn mùa hè đi và đón mùa lạnh tới.

Vài điểm cần biết về cừu.

- *Sau* là tên gọi trầu đã sanh nhiều lứa, thịt đậm đà, có nhiều mỡ và mùi đặc chất...trầu. *Lam*, ngược lại, là gái còn trinh, trong trắng, thơm tho, hấp dẫn, thịt mềm, nhiều chất ngọt và ít mỡ.
- Thịt cừu ngon nhất là khi chế biến từ lúc còn tươi, thịt đã đông không ngon bằng. Vì thế chỉ có mùa hạ thịt thì cừu mới thật là ngon. Tuy nhiên, nếu lỡ...ham ăn, mua quá nhiều, các chị bỏ vào tủ đá thì cũng không sao. Nhớ khi lấy ra cho tan đá thì phải làm tan theo đúng phương pháp, có nghĩa là tan từ từ, nếu thịt tan đá lẹ quá thì các tế bào thịt sẽ vỡ, thịt mất chất nước, sẽ khô và dai. Tốt nhất là lấy từ tủ đá ra cho vào tủ lạnh cho tới khi thịt không còn đông đá. Tính 10 tiếng xả đá cho mỗi kí thịt cừu.
- Cừu là gái tơ, quen ở sạch, hơn nữa nơi hạ thịt của Na Uy giữ mực vệ sinh cao, nên các chị cũng chẳng nên rửa thịt trước khi nấu làm gì. Có cần thì lột bỏ bớt lớp mỡ, theo kinh nghiệm bản thân, thịt không còn giữ nguyên chất và lại có mùi "trầu" khi ta rửa nước.
- Vì là gái miền núi nên mùi hương thích hợp nhất đương nhiên phải là cây cỏ mọc trong rừng trên núi. Đất nước này đâu đâu cũng có núi nên việc tìm gia vị cho cừu chẳng gì là khó khăn. Bữa nào lang thang lạc vào cõi tiên các chị nhớ để ý đến một loại cây mọc từng bụi, lá nhỏ, trái tròn cỡ bốn năm ly, màu đen

tím. Đây là trái rừng *einebær*, khi phơi khô để lâu được, giã cho nát ra ướp vào thịt sẽ tạo hương vị đặc biệt. Để cho chắc ăn, hãy hỏi dân bản xứ xem có đúng *einebær* rồi mới hái, ăn bậy bạ mắc công le lưỡi lắm. Chắc nhất là...vào tiệm mua, lúc nào cũng có ở nơi bán gia vị. Những gia vị khác là *rosmarin*, tỏi, tiêu, lá thơm (*laurbærblad*), bột *paprika*, *timian*...

Hình sau đây sẽ cho các chị em thấy nhiều phần khác nhau trên cơ thể cừu để khi đi chợ ta dễ nhận diện loại thịt thích hợp.

1- Cổ và ngực (*bryst/nakke*): dùng cho các món hầm như *fårikål*

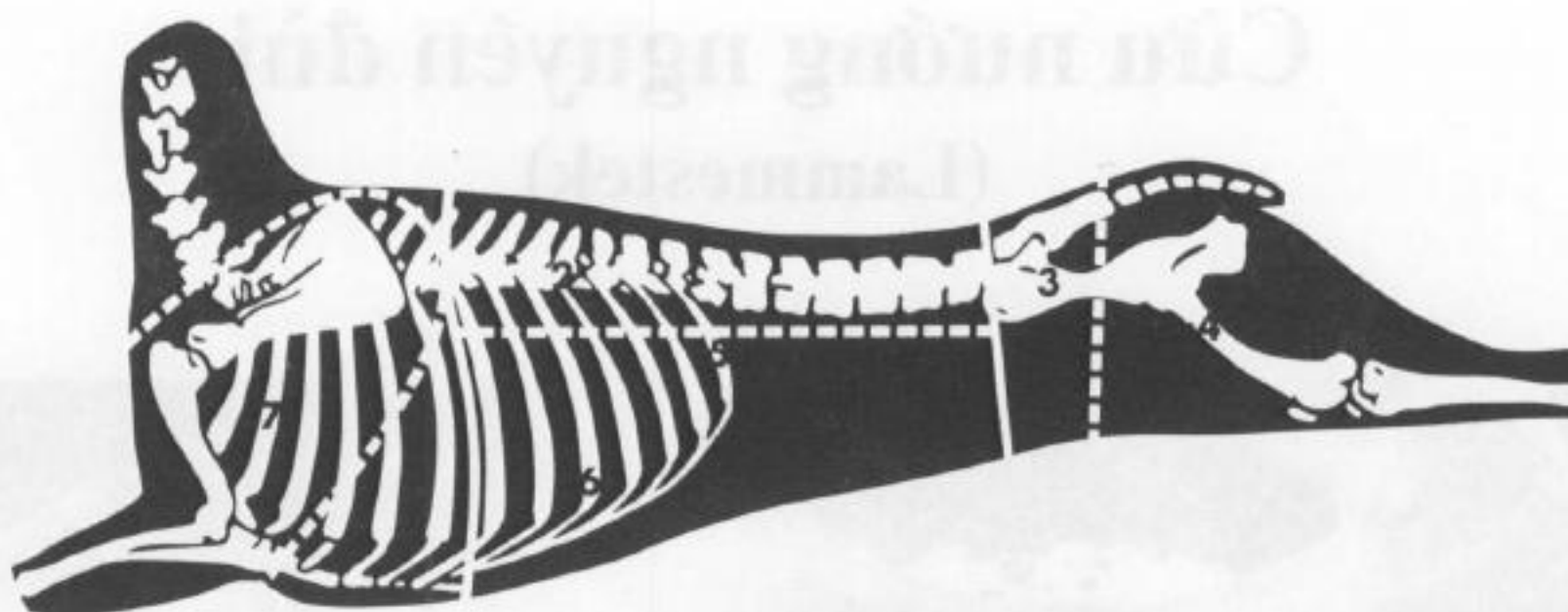
2- Phần sườn lưng (*kotelett/kam*): có thể nướng nguyên miếng, cả xương sống, như *sadel*, chiên từng miếng cốt-lết hay lóc xương để nướng *stek*.

3- Thịt bụng (*mørbrad*): hợp cho các món hầm.

4- Thịt đùi (lår) : đây là phần ngon nhất, có thể nướng nguyên khúc đùi, hay cắt từng khoanh để nướng than.

5 và 6- Thịt sườn và bụng (*nyrestykke/side*): thịt ít và lớp thịt lại mỏng, dùng để hầm, hay lóc sườn làm thịt nướng cuộn.

7- Thịt vai và chân trước (*bog*): lột thịt dùng cho các món hầm hay nướng nguyên miếng.

Sau đây xin cống hiến các chị em hai món cừ thường dùng nhất trong thực đơn Na Uy: cừ hầm cải (fårikål) và cừ nướng (lammestek)

Cừ hầm cải

(Fårikål)

Cách làm:

Cải bổ dọc ra làm tám, thịt chặt thành từng miếng vừa miệng, ướp muối, tiêu và tí đường. Đưa nồi lên bếp, để lửa lớn, cho ít dầu ăn vào. Dầu nóng thì cho thịt vào đảo qua đảo lại trong năm bảy phút, đến khi thịt vàng đều, lấy ra khỏi nồi. Sau đó để một lớp cải, một lớp thịt xen kẽ nhau, rắc vài hạt đinh hương lên trên, rồi đổ nước sôi lên cho sấp mặt. Nhớ dùng nước sôi, chớ dùng nước lạnh thịt sẽ tanh. Đậy nắp để lửa lớn, đến khi sôi thì hạ xuống riu riu, tùy theo nhiều ít, hầm khoảng một hai tiếng cho tới khi thịt và cải mềm là vừa. Có thể rắc một thìa bột mì trên mỗi lớp thịt để có nước sốt đặc. Ăn với khoai tây.

Nguyên liệu:

- 1 kí thịt ngực, cổ, vai hay bụng.
- 1 kí rươi cải tròn (hodekål)
- 2 thìa muối
- Tiêu hạt
- Đinh hương
- 3 dl nước sôi.

Cừu nướng nguyên đùi (Lammestek)

Nguyên liệu:

- Một đùi cừu tươi, chừng 2 1/2 kí
- Bốn tép tỏi hay nhiều ít tùy lòng hạp tỏi của bạn
- Einebær, chừng năm sáu hạt
- Một thìa rosmarin khô
- Hai ba củ cà-rốt
- Hai củ hành lớn, cắt làm tư.
- Một hai thìa cognac

Cách làm:

Các múi tỏi thái ra từng lát. Lấy dao nhọn xẻ thịt, nhét các lát tỏi vào sâu trong thịt cho đều hết đùi cừu. Einebær giã nát ra, cùng với những gia vị nói trên và cognac sát đều lên thịt. Để đùi thịt vào một khuôn nướng. Cà-rốt và hành củ để chung quanh. Đậy giấy bạc để nửa tiếng cho thấm gia vị. Vặn lò nướng lên 250 độ. Lò nóng gỡ giấy bạc ra, đổ 1/2 lít nước sôi vào khuôn thịt, đút khuôn vào lò nướng cho hơi vàng mặt (khoảng 20 phút). Lật mặt dưới lên nướng tiếp. Thịt vàng mặt rồi, đậy giấy bạc lên cho kín khuôn, hạ lửa xuống 120- 150 độ. Nướng khoảng một tiếng rưỡi cho tới khi dùng dao nhọn châm vào chỉ có nước trong chảy ra là thịt đã chín. Dọn ăn với khoai luộc và đậu hấp. Theo kiểu Na Uy cừu nướng ăn kèm với mứt tyttebær.

Nhớ:

- Đừng nướng thịt lâu quá, cũng đừng nướng lửa già, thịt sẽ mất chất nước, dai, khô và lạt.
- nước sôi đổ vào khuôn là để thịt và hành, cà rốt không bị cháy mặt dưới, có mùi khê.
- khi thịt chín, lấy ra chớ cắt liền, phải bọc giấy bạc, chờ thịt “chắc” lại chừng 15-20 phút rồi hãy cắt. Cắt liền lúc còn mới ra khỏi lò, thịt sẽ chảy mất nhiều nước ngọt.

Tôi hiểu nghĩa một bài thơ

Cảm ơn Thương Hoàng Phúc đã tặng tôi tập tiểu luận “nghĩ về thơ” của ông Nguyễn Hưng Quốc

Sở dĩ tôi chọn một trong một bài thơ có nhan đề “Chờ nhau” của Nguyễn Bính mà những người biên soạn có đề tựa khác nhau, khi nội dung cũng chỉ là một. Ví dụ: “Lắng lơ”(Nghĩ về thơ - Nguyễn Hưng Quốc), “hẹn hò” (thơ Nguyễn Bính - Lê Thế Dũng), “Chờ nhau” (thơ tình Nguyễn Bính - Từ Văn) và bài bản khác kể cả ở trong nước cũng như tại hải ngoại cùng có chung một đầu đề “Chờ nhau”. Trong số những bản này tôi chọn một trong những bài với nguyên văn có những chữ: “giềng”, “giập”, “giàu”, “đổ” vì tôi nghĩ đây mới đúng là âm ngữ của miền Bắc nước ta. Còn những bản in dùng chữ: “diềng”, “dập”, “trầu”, “trổ” tuy cùng đồng nghĩa nhưng có thể không chính xác với nguyên tác của nó. Qua nội dung của bài thơ:

*Láng giềng đã đổ đèn dầu
Chờ em ăn giập miếng trầu em sang
Đôi ta cùng ở một làng
Cùng chung một ngõ vội vàng chi anh?
Em nghe họ nói mong manh
Hình như họ biết chúng mình với nhau
Ai làm cả gió đất cau
Mấy hôm sương muối cho trầu đổ non*

(Chờ nhau - Nguyễn Bính)

Nguyễn Bính dựng chuyện ở một thời điểm nơi một làng quê vào thuở xưa. Nhân vật chính là một cô gái quê miền Bắc, nàng độc thoại qua ngòi bút của người gốc Bắc. Tôi chắc chắn như vậy là vì người con gái ăn trầu vào thời xưa, phải nói rằng tại miền Bắc phổ biến hơn các miền khác trong nước. Còn nội dung, tôi chỉ thấy người thôn nữ dễ thương qua tâm hồn chân chất, nàng bộc lộ chuyện tình của mình với nét chậm rãi hơi hờ - nửa như kín đáo, nửa khoe hở ra ngoài - Nói với người tình hay nói ai? Còn đọc bài thơ nàng mà “ngào ngạt” như tác giả Nguyễn Hưng Quốc trong tập “Nghĩ về thơ” của ông có đoạn: “cái hay ở bài thơ trên trước nhất ở chỗ nó phác họa lại một câu chuyện tình ngào ngạt hương hoa đồng cỏ nội trên quê hương mình ngày xưa...” Thật lòng tôi không cảm thấy “ngào ngạt”, mặc dù có thể “hoa đồng cỏ nội” ấy chính là đôi trai gái quê kia?

*Láng giềng đã đổ đèn dầu
Chờ em ăn giập miếng trầu em sang*

Trong hai câu mở đầu trên, thời gian là nhá nhem tối, vào lúc thu không, địa điểm là tại nhà cô gái. Chữ không thể quả quyết “... đang chờ đường ngõ mật mừng hân để đến địa điểm hẹn với người tình...” như ông Nguyễn Hưng Quốc đã luận.

Tôi thiên nghĩ ăn trầu mà đứng ở ngoài ngõ thì nó không thú vị. Một người ăn trầu thường có những động tác từng tự qua các món “hỗn hợp” dựng trong cời (khay) trầu như: trầu, cau, vôi, rễ, thuốc rê, bình đựng bã trầu hay nước bọt, v.v... Ăn trầu mà ngồi thì tỏ ra phong cách và duyên dáng hơn là đứng và ngồi ở nơi xa “bộ đồ nghề” của người ăn trầu. Dù cho họ tẽm xong miếng trầu và có thể nhai trầu bất cứ nơi nào, cũng không thể mạn mà bằng ngồi bên cạnh khay trầu, vừa nhai bồm bẽm vừa dùng ngón tay cái và trở kẹp cục thuốc lá vo tròn bằng viên bi chà xát qua lại hàm răng một cách thanh thần thú vị, thỉnh thoảng nhổ nước bọt vào ống nhổ. Các bà các cô ăn trầu thường ngồi trên vông, hai chân đong đưa thoải mái hơn ở các vị trí khác (nếu địa điểm không phải ngoại

trời...)

Cũng bài thơ này, nhưng có bản lại khác nghĩa ở hai câu đầu:

*Láng giềng đã đổ đèn dầu
Chờ em chừng giập miếng trầu em sang*

như trong bản của Từ Văn - thơ tình Nguyễn Bính, do nhà xuất bản Quê Hương - Canada ấn hành.

Nếu “láng giềng đã đổ đèn dầu” thì thời điểm đã tối, màn đêm đã buông phủ, chứ không còn nhá nhem chập choạng giữa thời điểm “bàn giao giữa ngày và đêm”. Thời gian này lú dơi có thể dùng rada rà mặn rà ối... được rồi. “Chờ em chừng giập miếng trầu em sang”, nàng tự hẹn với mình “chừng giập miếng trầu em sẽ đến với anh. “Chừng dập miếng trầu”, ý câu này cũng có thể chưa giập hẳn, có nghĩa là chưa mềm nhũn - chỉ chực bắt đầu mềm, thì nàng sẽ đứng dậy... đi. Nơi hẹn cũng chưa hẳn ở một địa điểm nào nhất định, cũng có thể đến nhà người yêu hay ở ngoài trời hoặc bất cứ nơi nào kín đáo và thanh vắng.

*Đôi ta cùng ở một làng
Cùng chung một ngõ vội vàng chi anh?*

Có bản chép “cùng đi”, có bản chép “cùng chung”, nhưng “đi” và “chung” cũng nghe đồng nghĩa với nhau. Qua hai câu thực này, nàng tuy nói không vội vàng, nhưng chắc “như bắp” nàng vội vàng hơn chàng là khác. Mặc dù đường đi và nơi hẹn không xa lắm, vì cùng ở chung một làng - thật là thú vị.

*Em nghe họ nói mong manh
Hình như họ biết chúng mình với nhau...*

Để chữa thẹn cho nàng thì đúng hơn, vì đã nghe “mong manh” và “hình như” thì không thể xác định đúng. Cũng chính vì vậy mà nàng đã gián tiếp xác nhận “chúng mình với nhau” rồi, để yêu biết chừng nào hồi người xưa?

Trong hai câu đề, tác giả chỉ nhằm giới thiệu nhân vật đang độc thoại với mình lúc chuẩn bị đến điểm hẹn. Nếu là chữ “dầu” và “dầu” hay “chừng giập” với “ăn giập” thì nghĩa có khác. Nhưng dù thế nào thì lúc này cũng là lúc nàng đo lường trái tim qua từng tích tắc xôn xao - Và ai đó! Nếu nàng đến trễ thì có hờn trách không? Mà nàng tự nói với mình như là sợ chàng hờn dỗi! Khoan thai mà nhẹ nhàng đến tế nhị quá! Nhân đây tôi cũng nghĩ thêm về miếng “trầu”, dù có thể ở ngoài lề câu thơ trên - Biết đâu nàng chờ ăn giập miếng trầu, không phải đợi thời gian và không gian, mà vì miếng trầu chưa giập thì “môi chưa đỏ” làm sao tăng thêm nét duyên dáng, để khi gặp chàng, mùi nhai trầu, nếu nghe quen thì cũng quen lắm chứ? Và biết đâu nơi hẹn không phải bên ngoài bóng tối, mà lại ở nơi có ánh sáng thì sao? hay ăn trầu để biểu tượng được triết lý tình nghĩa vợ chồng:...” Có phải duyên nhau thì thăm lại. Đứng xanh như lá bạc như vôi” (Hồ Xuân Hương). Quả cau xanh (vỏ) trắng (thịt) vàng tươi (hạt) trầu xanh (lá) vôi trắng (nồng) rễ đỏ tươi (chất)... Chias bốn hòa một tổng hợp cho vào miệng nhai thì lại có một màu đỏ thắm, giống màu máu, màu của sự sống.

(Tôi nghe kể lại: có một bà Dân Mít mới sang Na Uy, ở thị xã Bergen, ra bờ hồ ngồi ngắm cảnh. Mắt nhìn bóng nước tỏa, miệng nhai trầu bồm bẽm. Khi miếng trầu đã giập nát chỉ còn lại màu nước đỏ tươi, bà ta vô ý nhổ toẹt ra ở bên cạnh gần ghế ngồi. Có mấy người bản xứ ngồi gần đấy tưởng bà ta...” học máu” vội đến hên cấp cứu. Vì mới đến, chưa biết tiếng Nooc và quá sợ sệt nên lộ

về lúng túng...làm cho một phen xe cứu thương suýt phải chở một người “bệnh phong tục” đến bệnh viện. Nếu không kịp có một người đồng hương đi ngang qua và giải thích: ... “có phải duyên thắm lại”...với mấy người Tây Âu có lòng nhân này. Bây giờ trở lại với bài thơ, tôi đọc hết câu cuối, bỗng có suy nghĩ:

Ai làm cả gió đất cau

Mấy hôm sương muối cho trâu đổ non

Nếu suy nghĩa bóng, biết đâu sau lần hẹn hò, cuối cùng lại đổi ra khác. hoặc cha mẹ ép buộc nàng phải rẽ ngã, hoặc nàng có giá để được nhiều chàng theo đuổi, và nàng đã chọn xong người trăm năm của mình, xứng với “cả gió đất cau”. Còn “ai làm” thì đổ cho “số mệnh” chứ không phải “tại em”!!! “Mấy hôm sương muối cho trâu đổ non”. Cũng có thể là nước mắt...của chàng “cho”=“tặng” người “tình lỡ” khi nàng đi lấy chồng sớm (đổ non). Nhưng đây chỉ là một cách suy diễn của tôi. Mà chắc chắn ngược lại ý tác giả. Còn

nghĩa đen thì ông Nguyễn Hưng Quốc đã vui mừng khám phá ra: “Người con gái lo lắng giùm cho người tình. Thấy gió lớn, thấy sương muối đổ nhiều, nàng thấp thỏm lo lắng trâu bị héo, giá sẽ mắc, tình nhân của nàng càng thêm tốn kém...” Nghĩ như vậy vừa thực tế, cũng vừa đền đáp lại tấm lòng “chờ nhau” của nàng. Cũng bởi vì thơ Nguyễn Bính vốn có cái “mát” bình dân mà mọi người rất ưa thích, đọc dễ hiểu, và những nhân vật trong thơ của ông cũng có cái mẫu mực bình dị như tấm lòng quê vậy, nên rất phổ biến. Và tôi cũng nghĩ chuyện tình này cũng đã đẹp như “chuyện tình” trong thiên ký sự “Chùa Hương” của Nguyễn Nhược Pháp:

Em xin, cầu Trời Phật

Sao cho em lấy chàng!

Vì nếu không lấy được nhau, chắc chắn cuộc “bút chiến tình ái” sẽ còn kéo dài, và đoạn kết sẽ ai oán lắm!

• Nguyễn văn Cường

Chưa trở mùa bông trắng

*Anh vẫn mang bên lòng từng nỗi nhớ
Thủa chúng mình hôn lỡ một lần hôn
Nửa má em dấu trong trong chùm mận đỏ
Nửa em dồn vào chùm lá xanh um
Chỉ có môi em thơm mùi trái chín
Anh bắt mùi tưởng cắn trái trên cành
Nhâm vị ngọt anh lạc từng nhịp thở
Nghe rưng rưng như gió động lá cành
Anh không nhìn cũng đã thấy màu xanh
Khi hoa mận chưa trở mùa bông trắng*

Trăng vào hồn em

*Nhớ hôm tôi hôn tóc nàng
Bỗng dưng có chiếc lá vàng cũng hôn
Ngỡ ngàng tôi rút cái hôn
Vô tình nghe một mảnh hồn vụt bay*

*Một hôm tôi biết tôi say
Bởi men vườn tỏa hương đầy vành trăng
Đêm chơi vơi giữa cung hằng
Nghe mưa xuân nở vành trăng thế nào?*

*Kể từ hôm ấy dạt dào
Mưa xuân vỡ mảnh trăng vào hồn em
Cũng đêm anh vén bức rèm
Một vành trăng nhỏ thòm thềm chực say!*

• Nguyễn Văn Cường.

Thơ chảy hồn tôi nét tên em

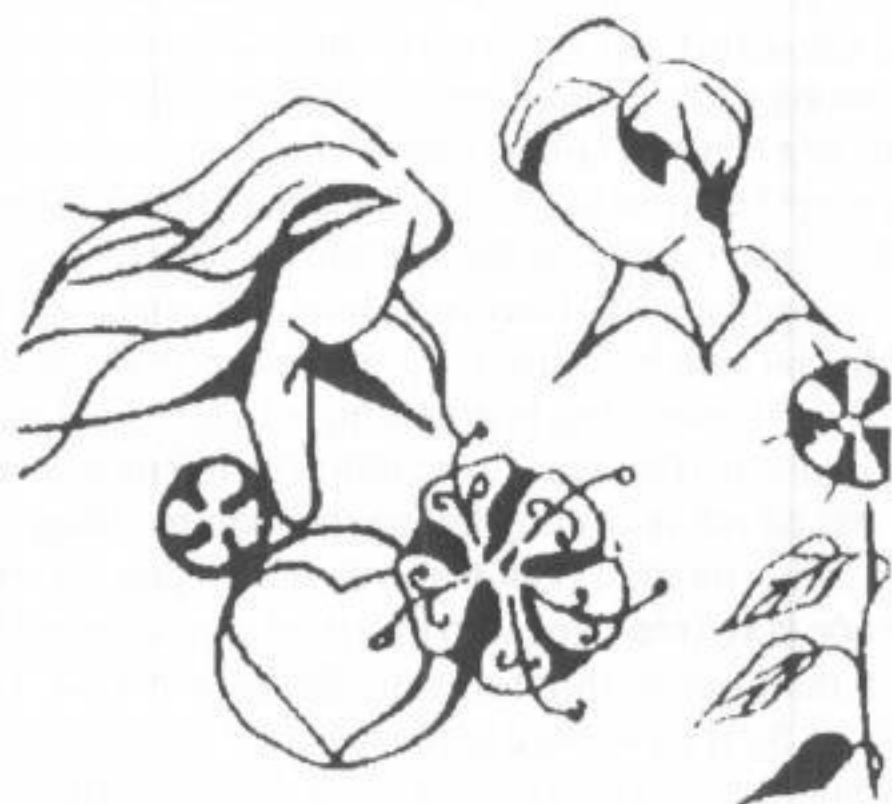
*Tôi bỏ tình yêu vào ly rượu
Cho men dẫn hồn vào canh say
Cho mùa xuân không kịp về hạ
Cho tóc tôi chưa chín một ngày*

*Chim ngâm thơ tôi trong rừng hoa
Suôi đọc thơ tôi trắng đi qua
Nắng cũng hẹn mùa thơ tôi trở
Em bưng thơ tôi trồng vườn nhà*

*Hồn nở tên em lên trong thơ
Má em hồng từng nét đợi chờ
Tim em thao thức về ngõ mộng
Chân ngập ngừng bước chực vương tơ!*

*Tôi bỏ tình yêu vào ly rượu
Thơ chảy hồn tôi nét tên em...*

• Nguyễn văn Cường

Cái Dù

Đi dạy về, chưa tới nhà, Chánh đã nghe Nghĩa nói giọng đốc thúc, hối hả:

— Anh Chánh xuống lấy nước Supply ngay... em còn chiên cá. Em xuống sau. Anh Đáng đã đưa xô xuống dưới rồi.

Thở không ra hơi vì longhouse Chánh ở trên đồi, cao hơn các longhouse khác, nhưng chuyện lấy nước thì không thể chậm được, nên cởi áo, còn cái quần đùi cũng là lúc Chánh đã đặt chân xuống đất.

Loáng một cái đã đến khu lấy nước, nhưng trước khi tìm xem Đáng đã vào được trong khu lấy nước chưa, Chánh phải vào đây nhà vệ sinh trước đã. Sau giờ dạy Chánh chưa đi tiểu.

Nước dội cầu vệ sinh không thiếu, nhưng chắc rằng người Việt nam mình quen sống lối tiết kiệm dưới chế độ xã hội nên bây giờ xài nước để dội, xối rất tần tiện, mùi hôi xông lên nồng nặc.

Ở trại tị nạn này, mọi người chỉ có sợ việc lấy nước supply mà thôi. Vì đó là nước để uống và nấu ăn mà. Vả lại, mỗi người chỉ có một xô (thế mới kẹt!). Thành ra, hầu hết mọi người ở đây đều yêu nước. Có lẽ Cao Ủy cũng đã cố gắng lắm rồi.

Đang rảo mắt kiểm Đáng, Chánh bị chọc vào mắt bởi một cái dù, màu cam vàng chói. Màu của dù rực chói mà hình trái tim màu trắng trên khung vải còn gây sự chú ý của những người xung quanh hơn nữa. Riêng với Chánh, người cầm dù còn là cái gì đáng xốn xang hơn cả hai điều kia. Người ngợm đã khoảng 40 ngoài, má chảy xệ, da xếp lớp ở mặt, còn tô son trát phấn. Đã vậy mũ còn diện vào cái quần đùi màu xanh đột chuối, cái áo thun cộc tay, để nguyên chùm lông nách ra ngoài. Ngực áo rộng đến chừng như khi cần cho con bú, chỉ cần rút đầu nó vào ngực là xong, khỏi cần vạch áo lên cho mệ.

Với ai thì dặng, chứ với mũ này, ai thấy ăn mặc như vậy mà cho rằng mũ là dân mới lên đảo, được phát áo supply, có sao mặc thế là nhận xét sai rồi đó. Ít gì thì mũ cũng là vợ của cựu xếp khu D này... mà hình như mũ ta cũng còn có tình cảm lòng thông gì nữa với tên “Sáu Quán”, chủ quán cà phê gần bãi biển. Tuổi đã lớn, còn điệu bộ như con gái và nhưng diện đến dị hợm nên ai đó ghép tên mũ là “Sâm dù”. Kêu riết rồi chết tên luôn!

— Anh Chánh đi tìm ai mà mắt để trên ngọn cây vậy?

Tiếng Đáng làm Chánh chậm bước chân lại.

— Đang tìm anh chứ ai... Mình chưa vào được khu trong à...?

Gần đây, khu lấy nước được rào bằng kẽm B.40, có cổng kiểm soát phiếu nước nên việc lấy nước ít chộn rộn, chen lấn, xô đẩy hơn trước.

— Chưa đâu... Hôm nay khu F lấy cùng lúc nên phải xếp rồng rắn... Lấy xong chắc phải hơn hai giờ.

— Ôi... lo gì nữa. Mình ăn cơm chiều luôn cho tiện.

Chánh nói và cười giả lả cho bớt đi cái không khí hầm hập của buổi trưa hè. Chánh thầm nghĩ trong bụng “ở đây ai cũng yêu nước cả, dù hiểu theo nghĩa đen hay nghĩa bóng! Nhưng bây giờ nếu Cao Ủy hỏi ai chịu ghi tên trở lại Việt Nam thì chắc chắn không ai ghi tên cả. Yêu nước nghĩa là sẽ trở về với đất nước khi không còn bóng dáng Cộng Sản, chứ không phải là yêu nước theo lối “Yêu nước là yêu Chủ nghĩa xã hội” mà hồi còn ở Việt Nam Chánh cứ nghe ra rả, nhắc đi nhắc lại mãi.

— Anh đã hỏi giùm tôi cái vụ đổi tiền chưa?

Đáng hỏi khiến Chánh nhớ lại lời đã hứa. Đáng mới được thư bà con ở Mỹ, gửi tờ check 50 đô la. Chưa có thể tị nạn và nghe nói đó là check tư nhân nên tụi mua bán check chỉ trả Đáng với giá 40 tiền Mã Lai. Như vậy, nó cửa Đáng ít ra là 70 hay 80 đồng tiền Mã Lai rồi. Không phải đồng tiền của mình nhưng Chánh nghe chuyện đó cũng thấy hăm hực làm sao. Do đó, Chánh có nói với Đáng là sẽ hỏi bà cố vấn ở trường Chánh dạy, xem có giúp được điều gì không.

— Hối mụ “Sâm dù” đi... Chánh vừa nói vừa cười.

— Chà... theo mũ vào cái sạp ở đằng kia để thẳng bờ của nó cạo luôn số tiền đổi của mình à ?...

— Anh không biết gì cả. Cả ngày chỉ dạy và soạn bài... rồi lại “ngâm cứu” cái anh văn của anh thì chỉ như “con ếch xem trời bằng vung”. “Sâm dù” mới gặp được con nhò nào đó, chẳng biết có phải là bà con không, mới đến đảo. Bà ta đưa nó ra bán thuốc lá ở sạp này. Quán của tay Sáu cũng như một số sạp khác trên đảo của “Sâm dù”, hoặc do tiền của xếp khu hoặc do tiền của tên “Sáu quán” bỏ ra khai thác đó. Quán của tên Sáu và các sạp là một hệ thống mạng lưới, được “Sâm dù” dùng trong việc trao đổi tiền đô, tiêu thụ rượu lậu, là nơi tập trung, nhận lệnh của các Bồ tặc(1).. và cũng là nơi tập hợp của các loại “xe” nữa!..

Trời cao đất dày ơi!.. Cũng cùng đi chung một chuyến tàu, chỉ khoảng có 2 tháng trên đảo, Đáng biết nhiều chuyện gây cấn, đôi khi còn mê ly, hấp dẫn nữa. Chả bù với Chánh, như là một anh dân tộc thiểu số mới lên thành phố vậy!

Cái chữ “xe” mà Chánh biết được nghĩa cũng là do Đáng nói cho Chánh hay, cách đây vài tối, khi hai người còn nằm thao thức. Rồi Đáng còn cho hay, gần khu nhà thờ có chỗ hẹn hò rất tình, đến nỗi người ta phải để bảng “Ở đây cấm lái xe” (nghĩa là: cấm trai gái dẫn nhau đến đây để du dương tình ái). Rồi cũng Đáng nói, nếu Đáng có “xe” (nghĩa là có bồ), Đáng sẽ đưa đi suốt mới tình. Ở đó rất thưa người. Lại có chỗ hoàn toàn vắng vẻ. Trừ khi có mưa, nơi gọi là suối đó, bình thường nước đục và ít đến chỉ có thể giặt được cái quần đùi. Thế mà... tội nghiệp cho cặp “lái xe”, quần nhau đến lấm cả quần áo của hai người. Thế rồi... họ cũng thích đến mới chết chứ!

Nhưng, những gì Đáng biết cũng không bằng một góc của Nghĩa. Phần thì Đáng cũng đã 40 tuổi rồi. Vì là cựu quân nhân, Đáng được chỉ định làm trưởng nhà. Làm lớn phải làm gương. Không thể tụi ba, tụi năm nói chuyện bù khú hoặc chơi bài suốt ngày được. Hơn nữa, Nghĩa còn nhỏ tuổi nên bắt bạn nhanh hơn.

Khi nghe Đáng nói đến đó, Nghĩa bật hỏi:

— Mà anh biết trong longhouse của ta, ai chịu đi suốt thường xuyên nhất? ...có khi cả vào buổi tối?

Điều này Đáng chịu, không trả lời được, đành nói mớ:

— Có, tụi cảnh sát hay Task force của Mã Lai đi tuần thì có... Ai lại đi suốt vào ban đêm.

— Anh biết thằng Mạnh không? ...dân nấu rượu đó. Ở (!) đây, nấu rượu bán được tiền lắm.

— Nghe nói nó được gia đình ở nước ngoài tiếp tế đều lắm mà, Đáng hỏi vậy.

— Bao nhiêu là đủ, bao nhiêu là thiếu ở đây anh Đáng? Hơn nữa, do cá tính mỗi người. Thằng Mạnh này có tật ham “lái xe”. Xài bao nhiêu cho đủ. Lại nữa, thích người ta coi mình là quan trọng. Hồi thằng cha trưởng khu cũ của mình còn làm việc, nó cứ cứ kè kè bên cạnh hoài. Mà tay trưởng khu đầu phải không biết là nó nấu rượu, làm việc sai bậy. Nhưng vì lỗ kệt, lâu nay đã dùng nó làm môi giới. Ai muốn chuyển từ khu này sang khu khác, nhà này sang nhà kia là phải biết điều với trưởng khu, mới có thể chuyển dời nhanh chóng được. Thằng Mạnh lại là dân lai tàu, nên tụi ở các khu như khu A và B phần nhiều là bọn có tiền cả. Ở các khu đó vừa gần chợ, trường học mà đi lãnh nước, lãnh thực phẩm cũng khỏi phải đi xa, khỏi phải leo dốc mệt nhọc.

— Mày làm trưởng khu như ông trời vậy? Đáng hỏi, giọng có hơi bức bối.

— “Sâm dù” là vợ ông ta... mà bà này tuyên bố giàn trời đất đỏ lắm. Bà ta khoe, bà ta quen tất cả giới chức cao cấp ở đây. Nào là quen với Cao Ủy, biết ông chief cảnh sát Mã Lai. Không một ai bên Task force không biết mặt bà ta... v.v... Còn mấy ông ở văn phòng trại là bạn chiến hữu gì đó của chồng bà ta, hồi còn ở Việt nam kia. Không biết thực hư ra sao, chứ em có nghe một người ở đây đã lâu, nói lại là bà ta đã từng đưa gái cho người này, người kia. Bọn này hoặc một đôi người bên lực lượng Cảnh sát đã “ngâm phải bồ hòn” nên đành để bà ta thao túng, chứ có gì lạ đâu.

— Nghe thằng Nghĩa nói, tôi thấy ớn cả người... (Đáng cười cười...). Hèn chi đi đâu, người Việt Nam cũng bị mang tiếng là phải. Nhưng, Nghĩa nè... nói như mày thì cả trại này hỗn loạn, vô trật tự quá xá trời rồi. Chắc phải dẹp tới nơi...

— Anh không nghe thầy trên chùa nói hả? Trước đây khoảng một năm, tình hình trên đảo bê bối vô cùng. Tụi du đang muốn lấy gì của ai thì lấy. Ban ngày ban mặt, bốn năm đứa bắt các cô tót vấy lên cho chúng nhìn, mà không ai dám can thiệp. Ban đêm, thỉnh thoảng có vụ hiếp dâm, giết người cướp của. Từ ngày ban điều hành trại chấn chỉnh nội bộ, cương quyết hành động, từ ngày có sự chuyển một số quân nhân và cảnh sát Mã Lai về đất liền... tình hình trên đảo mới tương đối sạch sẽ về cả hai mặt: an ninh trật tự và vệ sinh phòng dịch.

— Gì mà suy tư dữ vậy, anh Chánh? Câu hỏi của Đáng làm Chánh như sự tỉnh, khỏi

bị cái hầm hấp nóng làm cho người như ngày ngật.

— Anh Chánh có biết ai đang đi dưới cái dù đỏ không?

— Lan chứ ai.

— Còn cái dù đang đi cặp bên?

— Châu, em Lan... lạ gì

Lan cùng ở longhouse với Chánh, có chồng là lính dù trước đây. Mà không biết anh chàng này có phải là lính kiến không. Hôm bố túc hồ sơ ở SB, Chánh nghe một nhân viên vừa cười vừa nói, thuật lại chuyện một anh chàng ở một longhouse (cùng sống với Chánh) khai là “thiên thần mũ đỏ”. Nhưng, khi anh nhân viên này nói “tôi cũng là dân thiên thần mũ đỏ đây”. Anh cho biết các động tác trước khi sửa soạn nhảy dù thì anh chàng kia áp ứng đến buồn cười.

Châu, em Lan, chưa chồng nhưng cả

longhouse đều cho rằng: “còn ngựa hơn cả bà chị”. Việc gì cũng không muốn làm. Đã vậy thì chớ... còn khoe là được thằng này thằng kia phục vụ. Rồi còn nói “nó giặt quần áo cho em là tại nó kiếp trước mắc nợ em”. Rồi cười to, làm ồn cả longhouse... rồi tiếp: “Hôm trước, em đang đi với thằng Nông, gặp thằng Ngôn rủ đi uống cà phê... em cho thằng Nông rơi dãi vì đi quán sướng hơn là đi chơi vòng vòng”.

— Anh biết không vụ chồng của Lan hôm trước to tiếng với tay “Sáu quán” không?

— Không rõ lắm.

— Chồng của Lan hôm đó đi học sinh ngữ về ngang quán, thấy tay Sáu lôi kéo gì đó với bà xã của hắn nên hắn đẩy tên Sáu một cái làm tên Sáu suýt nữa té vào quầy tính tiền, đổ hết đồ đạc. Sáu quán giải thích là vì ở cùng longhouse nên hắn không lấy tiền nước của bà Lan. Hắn trả lại cho bà Lan mà bà Lan lại đưa trả lại cho hắn nên diễn ra cảnh giằng co, chứ không có ý gì

xâm xở.

— Mà nghe nói hình như bà Lan có tình ý gì với “Sáu quán” mà!

— Tình ý gì... thằng Sáu như cây tằm, gió thổi cũng bay, sức sao mà gánh hết cho mục “Sâm dù” và lại đến “khoai lang” (cô Lan). Chỉ tại bọn đàn bà hám tiền, sống hơi cực một chút là giao động, là buông tay nằm ngửa nên mới lộn xộn chứ có gì đâu. Anh thấy không, hai vợ chồng mà xài gì hơn cả chục số nước. Những người khác chỉ xài có một hai số thì không phải là con người sao... Minh phải thu vén việc tiêu dùng chứ. Kể cả việc xài tiền cũng thế. Xài xả láng, lúc hết nước, đi xin thằng Mạnh từng số. Biết ý thằng Mạnh hay nham nhở, hễ nắm tay nắm chân càng nhiều thì cho nước càng nhiều... nên bà ta và đứa em gái càng đỡ trò mồi nhử. Hễ sống nhờ cậy vào người khác là đương nhiên phải chịu lệ thuộc vào người ta mà thôi.

— Bộ chồng Lan không biết sao? Chánh hỏi, giọng trở nên ngán ngẩm.

— Chồng Lan tên Quyết mà không có quyết tâm tí nào. Hình như nó chỉ nói được và vợ nó chỉ nghe nó được một lúc mà thôi. Như anh thấy đó... Hồi đầu, anh em mình chưa tới, người ta thấy nó là cựu quân nhân nên để nó làm liên gia trưởng, mà nó có làm gì ra hồn đâu. Thằng Mạnh, bà “Sâm dù”, tên “sáu quán” là những con sâu của longhouse này. Nó cũng biết các việc sai trái của tay trưởng khu cũ nữa... nhưng sợ bè đảng tui kia trả thù sao đó nên ngồi làm bù nhìn. Thời gian trước đảo Bidong này tề hại vô cùng cũng phần nào do những tay liên gia trưởng kiểu đó.

— Thôi... để em vào lấy nước. Người em gửi số, nó đang vẫy em kìa. Nói xong, Đáng vội vã đi ngay.

Đáng là cựu quân nhân trước năm 75 nhưng tuy làm việc chuyên môn lâu hơn thời gian chiến đấu ngoài mặt trận, Đáng có tác phong vui vẻ, điệu bộ nhanh nhẹn, hành động xốc vác và dứt khoát. Lúc mới về longhouse, chưa làm nhà trưởng, đã kịch liệt phản đối về vụ bà “Sâm dù” cùng các cô gái quen bà ta, cười nói ồn ào vào lúc gần giờ giới nghiêm. “Sâm dù” bức mình, cho mấy người cùng nhà đi lãnh nước supply mà không báo cho Đáng, khiến Đáng mất phần nước hôm đó. Lại một phen to tiếng, dù Đáng biết “Sâm dù” là vợ của tay trưởng khu. Nhưng cũng chỉ là to tiếng để phân trần phải trái thôi. Sau đó Đáng có nói với Chánh: “Bực mình thì mình nói cho họ biết chuyện phải quấy thôi. Chuyện vũ lực là chuyện cuối cùng rồi”.

Nghĩa thì không thể nào chấp nhận chuyện đó. Mới thi rớt đại học, buồn tình xuống chơi nhà anh rể ở tỉnh ven biển; được giới thiệu đi... và đi tuốt qua bên này. Một lần là xong. Trong khi nghề nghiệp chính của anh rể: đi vượt biên và sau đó là người

tổ chức vượt biên, lại đi hoài không lọt,

Tuy không phải là quân nhân (có máu võ biên là thường) nhưng máu thanh niên trong người Nghĩa không thể nào chấp nhận những chuyện như thế được. Xấu là xấu, tốt là tốt. Ở Việt Nam, thấy chế độ cộng sản ra sao không biết mà Nghĩa có quan niệm là những gì xấu xa, tệ lậu, là dở, không hay... đều tượng trưng cho cộng sản cả. “Em không sống được với cộng sản, em đã ra đi. Qua đây, lại gặp cộng sản nữa thì sao chịu được”.

Khoảng tuổi Nghĩa mà chỉ biết vậy còn đỡ. Tại Việt Nam, phần lớn thanh thiếu niên ở tuổi khoảng này, chứ đừng nói ở Mỹ, không còn biết gì về việc làm của ông cha ngày trước. Sử ký là môn chủ yếu nói nhiều về giai đoạn từ khi có đảng cộng sản. Và nói về đảng toàn là điều hay đẹp, không có hư hỏng, thất bại gì cả. Còn nói về những người đối lập, những người được gọi là phe quốc gia thì toàn là những điều xấu xa, những người có tinh thần vọng ngoại. Thế mà gần 20 năm, lúc chưa thống nhất, trong miền nam, ở thủ đô hay các thành phố lớn, chưa thấy nơi nào có tượng khổng lồ của các ông ngoại quốc cả. Trong khi đó, ngay tại Hà nội, tượng ông cố nội Lê Nin đứng sừng sững, như dọa dẫm mấy đứa trẻ đói rách, đang đi lang thang ngoài phố.

Sách vở thì toàn trích dẫn kinh điển Mác, Lê. Từ đứa con nít đang học cấp 2 đến mấy cán bộ đầy tớ của nhân dân, người nào nói ra điều gì cũng ráng dẫn chứng mấy câu bóng ma, không Lê Nin thì Các Mác. Bệnh kinh điển này đưa đồng bào đi từ cải cách ruộng đất, vụ Nhân văn giai phẩm ở miền Bắc... đến “tiến nhanh, tiến mạnh, tiến vững chắc”, đến cải tạo tư sản ở miền Nam... và cứ điệu này, cũng sắp tới ngày đưa cả dân tộc Việt Nam đi xuống hố tiêu vong.

Có lần, tối khuya, thằng Mạnh đi dẫu về, chắc đã uống rượu, ca hát om sòm, to tiếng kêu tên người này ra người khác ra chọc phá. Suýt nữa thì Nghĩa đã động cho nó một trận nên thân. Mọi người cản ngăn, cho rằng Mạnh đã say, không biết gì, do đó Nghĩa mới thôi.

Lần nữa là lúc Mạnh dở trò 35 với Châu. Nghĩa cũng chẳng bà con gì và chẳng có tình ý gì với Châu... nhưng cảnh một thanh niên có thái độ nham nhở với một cô gái lúc trời mới nhá nhem tối là chuyện không làm sao coi được đối với Nghĩa. Hôm ấy Châu đang tắm, Mạnh dúi vào đi tiểu. Không vào được, Mạnh đợi lúc Châu vừa bước ra, nhào đến nắm tay Châu. Nghĩa đã vẽ một cục u, to gần bằng quả trứng gà trên mắt trái của Mạnh, bằng cái đá bổ trên xuống đất đẹp, khiến cho thằng Mạnh, mấy hôm sau, nếu có muốn nhìn ngó cô gái nào đó đang tắm thì con mắt nhức nhối đã ngăn chặn nó chuyện đó rồi.

Lúc này quang cảnh gần khu lấy nước bớt ồn ào, vì người đến lấy không còn nữa, số lấy được nước đã trở về nhà. Trời dịu nắng... có gió nhẹ, thoáng đưa hơi mát của biển nên Chánh đã cảm thấy dễ chịu hơn.

Một đám con nít gần đó chơi “thiên đàng” một cách hồn nhiên “*Thiên đàng địa ngục hai bên Ai khôn thì được ai dại thì sa...*” Tiếng chúng râm rang như tiếng cầu kinh. Hình ảnh này làm Chánh nhớ lại hồi di cư năm 54. Đôi người nhìn việc này như là việc dân Bắc kỳ, có đạo Thiên chúa ra đi lánh nạn cộng sản mà thôi. Họ không thấy được một điều là những con người này đã có kinh nghiệm là không thể sống chung với bọn vô thần.

Đám trẻ lớn lên từ sau năm 75, càng lúc càng đáng thương vì gần như bị cắt hẳn cội nguồn. Bị sự nhồi sọ quá mức của chế độ mới, chúng vô tình có khi chửi cả cha, ông. Hồi còn ở Việt Nam, có lúc Chánh nghe được con của một người chú, nói với ba nó rằng: “Ông nội trước là nguy quyền, ba hồi trước là nguy quân... Bây giờ gia đình mình còn đòi hỏi quyền lợi gì nữa” khi ba nó cho biết là nó không thể xin được vào ngành công an (chắc nó thấy ngành này dễ kiếm tiền và có oai với dân chúng).

Cây cầu gần chỗ tụi trẻ đang chơi “thiên đàng” làm Chánh có cảm tưởng như cây cầu Bến Hải. Nhưng năm 54 còn có cây cầu Bến Hải là tượng trưng cho sự chia cắt, sự phân đôi giữa xấu và tốt, giữa chính tà, giữa thiện và ác... là chứng nhân cho ngày thống nhất đất nước, là niềm hy vọng của hàng triệu con người Việt nam yêu quê hương, mong muốn đất nước sẽ chấm dứt chiến tranh, được sống trong sự no cơm, ấm áo.

Nay, còn có biểu tượng gì mang được ý nghĩa như vậy?... Có một sự phân đôi nào là dấu hiệu thống nhất trong tương lai, một sự thống nhất trong tiến bộ, thịnh vượng?...

Lịch sử có thể tái diễn chăng? Một số người đã nằm xuống để sự hy vọng đó nảy mầm. Họ đã nằm xuống, lát đường cho những con người mang niềm hy vọng, những con người mang đúng nghĩa chữ “NGƯỜI” đi tới. Nhưng, những sự hy sinh đó vô bổ chăng?... Khi... trong cộng đồng

người Việt, kẻ ra đi năm 75 nhìn kẻ ra đi vào những năm sau bằng con mắt nghi kỵ... và rồi lớp kế đó nhìn những người đi vào những năm 80 như là những người ra đi chỉ vì lý do kinh tế.

Nội bộ trong cộng đồng người ở hải ngoại chia ba, xẻ bảy. Đó mới là tự do chăng?... hay chỉ là lặp lại cảnh chia nhau xôi thịt ở Việt nam, trước 75... để rồi sau đó phải thực thủ trước sự gian trá của cộng sản !!!

Lớp đi trước ra hải ngoại, coi như lớp đàn anh (mà là đàn anh thật, vì phần đông họ là những vị có tiếng tăm trong quân lực VNCH hay trong chính giới khi trước) đã tự mình chứng tỏ được tính cách gì, ích lợi gì của mình với các nước mà họ đến định cư chưa (?) hay đã sinh sống cách nào đó... để rồi sau đấy các quốc gia ấy coi lớp người vượt biên sau này là những người sẽ đến nước họ ăn bám. Họ đã chứng tỏ tính cách ra sao khi đã định cư ở nước thứ ba thì không biết, chứ khi còn ở trại tị nạn, họ nói ra điều gì cũng cứ như là xin xỏ, van nài. Phải chi họ nói được với tính cách như sau thì hay quá, chẳng hạn: chúng tôi không chấp nhận chế độ cộng sản, chúng tôi đã vượt chết đến đây, chúng tôi mong có cơ hội tập trung những người yêu nước Việt lại... và sẵn sàng trở lại Việt nam để dẹp bỏ chế độ cộng sản, xây dựng một nước Việt nam mới, ấm no và hạnh phúc.

Không được thế mà họ còn bị cộng sản xỏ mũi khi cộng sản vẽ ra một quái vật có hai cái miệng mà chúng bảo là người bình thường... và họ cũng tin là đúng. Bọn cộng sản ở Việt nam, học sách Mác Lê nói rằng cơ sở vật chất quyết định thượng tầng kiến trúc. Và theo chúng, mọi phân chia, tụ trung chỉ là các khía cạnh của một vấn đề. Không có vấn đề chính trị, kinh tế, quân sự, văn hoá, giáo dục... tách rời nhau. Quan điểm của bất cứ cấp cán bộ nào về một vấn đề gì mà có sự tách biệt như vậy đều bị công kích thậm tệ.

Thế mà!... Hơn 15 năm trời trôi qua. Không biết tổ chức xã hội ra sao, làm ăn kinh tế thế nào mà người dân càng lúc càng mất tin tưởng, càng không thấy tương lai ra sao nên càng lúc càng bỏ nước ra đi. Đến lúc đó, chúng lại phân ra làm hai loại: vượt biên về kinh tế và vượt biên về chính trị.

Không biết có con người nào lại có một cái miệng chỉ để ăn và một cái miệng khác chỉ để nói không nhỉ(?)... hay chỉ có một miệng, khi đói thì kêu hoặc ăn no rồi mà còn đòi hỏi gì khác nữa thì cũng chính cái miệng đó kêu lên.

Thế chế chính trị của một nước ra sao khiến cho nền kinh tế cứ mãi đi xuống và nếu nền kinh tế cứ lun bại hoại thì một trong những lý do làm thất bại có lý do là thể chế chính trị quá tồi. Hai vấn đề này khăng khít, quan hệ ràng buộc qua lại, chứ đâu thể tách biệt nhau được.

Đành rằng trong sự ra đi có những người

không phải là quân nhân hoặc là công chức, nhưng có tàu nào toàn là quân nhân cùng đi với nhau. Họ đào đầu ra tiền sau khi đi học tập cải tạo về hoặc đã sống khổ sở suốt 14 năm sau ngày 30/04/75? Nhưng những người không phải là quân nhân hoặc là công chức đó hoàn toàn không có ai trong gia đình, trong bà con có liên hệ với chế độ cũ?

Thành phần đáng cho hồi hương phải là bọn trộm cắp, dĩ điểm, là bọn giết người cướp của, bọn hãm hiếp đàn bà con gái...bọn du đảng không lo học hành mà chỉ găm gù, đánh lộn nhau vì những lý do không đâu. Lúc vượt biên, trên tàu cả trăm người, thanh niên trai tráng 60,70 mạng mà chịu để 6,7 tên Thái dờ trò cướp bóc, hãm hiếp thì thật là nhục. Có khi tụi du đảng này, dám chém anh em người Việt như là một hành động oai hùng lại là bọn nhát gan như thỏ đế. Lúc tàu Thái cặp ghe, chúng nó chui rúc ở góc xó nào, không thấy mặt mũi đầu cả.

Chung qui, hể còn ra đi là còn dấu hiệu chống đối. Nhưng chỉ là dấu hiệu thì thật là một tương lai mù mịt. Phải tập hợp những người ra đi trong một tổ chức thống nhất.

Đang suy nghĩ miên man, tiếng la lớn của một cô gái làm Chánh sực tỉnh.

Một nhân viên phát nước Mã lai đang giục lấy cây dù của cô gái đó. Rồi anh chàng này đem đến đầu kia, chỗ gần cổng soát vé, để ở trên mái cổng.

Chánh hồi xung quanh về sự việc ấy. Trong đám đông có người nói là hình như cái ông có râu đi với bà có dù màu cam (đúng là “Sâm dù” và “Sáu quán”) nói với người Mã lai là các cô gái cầm dù đi xách nước có ý gian là sẽ lên để thêm vô sô vào bằng cách lấy dù che. Nhân viên Mã lai này mới ở đất liền ra đảo, đâu biết gì, chỉ nghe Sáu quán nói, rồi tịch thu dù của mấy cô. Tên Sáu định bụng rằng, sau khi người Mã lấy, hẳn đến xin lại (mấy người Mã thường đến uống nước của hắn) rồi chính hắn sẽ trả lại cho bà Lan với ý như rằng hắn là người có uy tín... rồi sau đó lại dờ trò tán tỉnh.

— Thật là quá đáng... Thanh niên họ la ó, có vẻ phản đối người nhân viên Mã lai này dữ lắm. Nhưng, chắc là vì tin lời tên “Sáu quán” người này tiếp tục tịch thu thêm mấy cái dù nữa.

Đột nhiên, thằng Mạnh giắt lấy cái dù của Châu, ném cho nhân viên người Mã.

— Thật là không được tí nào!...

Chánh vừa nói vừa đi về phía văn phòng khu. Đáng tưởng Chánh đến gây sự với nhân viên Mã nên chạy theo.

— Ông xếp của mình đâu rồi nhĩ?... (lấy lại giọng nghiêm trang) Chánh tiếp: “Nhân viên Mã tịch thu của người đi lấy nước. Làm cái gì kỳ quá!

— Xếp chưa đến... có mấy ông mới nói được. Để tôi xem con cháu tôi có bị lấy dù không? Một người ở văn phòng vừa nói vừa đi ra cửa.

Ở bên ngoài, tiếng la ó phản đối càng lúc càng lớn. Châu nói gì đó. Người Mã như có ý đưa trả lại dù.

Thế rồi, tự nhiên cây dù cam đang đầu đó, được xếp lại và chọc thẳng vào mặt Đáng. Đáng gạt được, định nói gì đó thì mấy thằng du đảng theo lệnh của “Sáu quán” nhẩy bổ vào.

Gần đó, Châu vừa cầm đến cây dù của mình thì thằng Mạnh giắt một cái bất ngờ, thật mạnh... làm Châu lúi đầu vào lưới B 40.

Chánh nhào nhanh đến đỡ Châu, một tay giắt lại cái dù. Thằng Mạnh điên tiết, nhào đến đâm vào mặt anh một cái. Chánh kịp né...

Chánh còn thấy được bên kia Quyết đã tát cho tên “Sáu quán” một cái nháng lửa.

Tai Chánh còn nghe tiếng Nghĩa “Coi chừng... anh Chánh...” Rồi sau đó Chánh không còn biết gì nữa.

Tỉnh dậy, Chánh thấy mình nằm ngay tại nhà mình, trên longhouse.

Hình như không khí hơi ngọt ngào vì có nhiều người đứng quanh. Họ là những người thuộc văn phòng trại, đến thăm Chánh để xem có bị thương nặng nhẹ gì không. Họ là những đồng bào ở các longhouse gần chỗ lấy nước, đến để khích lệ việc làm vừa rồi của Chánh. Họ là những người cùng longhouse đến để bày tỏ thái độ với những người làm việc ở văn phòng khu, yêu cầu trừng trị bọn “Sâm dù” đúng mức.

Đáng nằm ở bệnh viện trại vì bị một cây sắt của một tên du đảng đánh tét vai.

Quyết ngồi gần đó, đầu gối băng trắng, có lẽ bị bể xương.

Nghĩa ngồi cạnh Chánh, thuật lại chuyện xảy ra cho một số người nghe. Giọng nói rõ, tuy mặt mày còn đang bị sưng đỏ. Hình như cũng bị chảy máu mũi nữa. Nhưng tình trạng có lẽ đỡ hơn những người kia.

Chánh nhẹ nhất vì bị một cây vào đầu làm ngất đi mà thôi. Bù lại, thằng Mạnh bị cái đá của Chánh, làm gãy răng, phải vào nằm bệnh viện. “Sáu quán” bị Quyết bẻ lọi tay. “Sâm dù” bị Đáng tát mấy cái, vêu mỗ lên như ngậm một lúc ba bốn viên kẹo.

May quá, đám thanh niên ở longhouse gần đó kịp thời can thiệp cho Lan và Châu. Hai cô này không bị xây xát nhưng có lẽ sẽ tổn tới già cái tật ngồi không, trông nhờ vào người khác và cái tính lẳng lơ, chài mồi đàn ông. Mấy đứa du đảng bị đám thanh niên ở longhouse gần đó đánh cho đứa u đầu, thằng trật tay... và tóm đầu đứa hết lên văn phòng trại. Rồi bọn đó sẽ được xử phạt đúng mức.

Chánh chợt mỉm cười khi tự nhiên nghĩ

đến sự so sánh lực lượng của hai bên và kết quả của sự việc xảy ra buổi trưa.

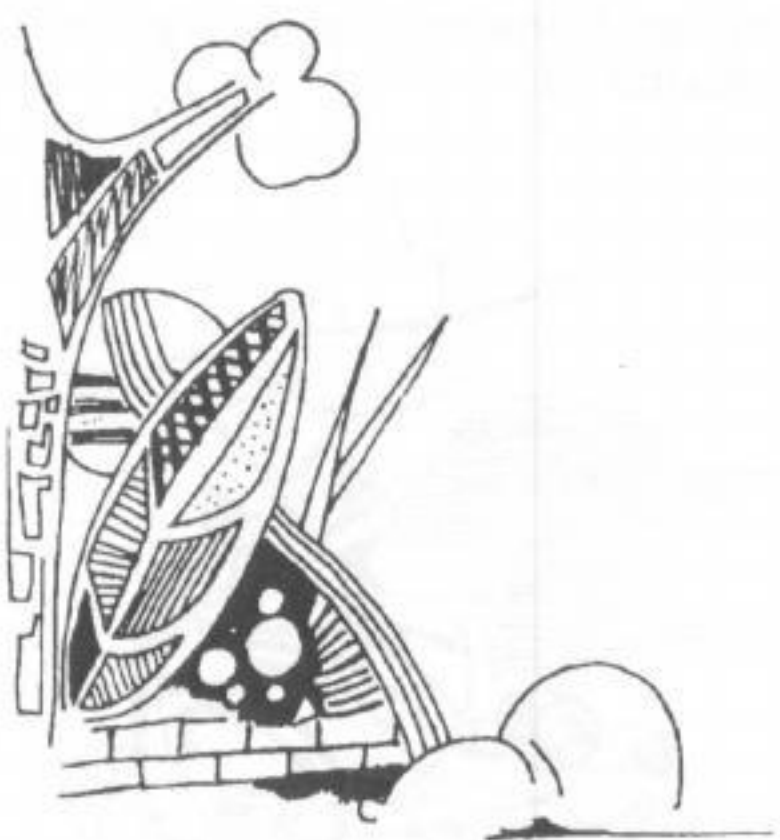
Tâm lý của bất cứ ai cũng là muốn bảo vệ sự an toàn của riêng mình. Nhưng khi một nhóm lửa đã bùng lên, một sự việc chánh đáng đã được khai màn đúng lúc, một việc làm chính nghĩa được chọn đúng thời điểm chín mùi để phát động... thì tâm lý cá nhân bị hòa nhập vào tâm thể một cách mau lẹ và hoàn toàn biến nhanh như là một khối duy nhất, một sức vô biên không có gì ngăn chặn nổi. Có lần Chánh coi được ở đâu đó một đoạn sử nói về cuộc cách mạng tháng 10 ở Liên xô. Bấy giờ, tình hình tại thủ đô hết sức rối ren, lộn xộn. Nga hoàng đưa một lực lượng chống biểu tình của dân chúng. Sĩ quan cầm đầu lực lượng chống biểu tình thay vì ra lệnh đàn áp, đã kín đáo nhẩy mắt làm hiệu. Thế là cuộc biểu tình bùng lên dữ dội!...

Việc Chánh hành động chỉ là một việc nhỏ, do tính thanh niên không chịu nổi sự bất công, sự trái tay gai mắt. Cũng như có lúc Nghĩa đã nói rằng nó không thể sống với Cộng sản được vì sự xấu và sự tốt không thể cùng hiện diện.

Nhưng, không biết các đàn anh lớn, hiện đã định cư ở các nước thứ ba có biết được lúc nào là lúc gọi là thời điểm lịch sử không? Cái dù cầm ở trong tay được bung ra đúng lúc che được nắng, mưa cho người cầm dù. Cái dù để nhẩy trên không trung được bung ra đúng lúc sẽ giữ được an toàn mạng sống cho người đeo dù và giúp họ xuống đất đúng mục tiêu đã chọn.

Lịch sử có thể được tái diễn... nhưng các vị anh hùng của đất nước phải biết đoàn kết, biết tổng hợp sức mạnh của nhiều tầng lớp dân chúng... và phải thấy được lúc nào là thời điểm lịch sử.

● Bidong, tháng 10/1989
ĐN. VĂN CHUÔNG

... từ trại tị nạn

Phải bỏ nước ra đi tị nạn là một sự đau khổ lớn. Đi tị nạn thoát bao hiểm nghèo mà khi đến khung trời tự do lại bị hất hủi xua đuổi, đối xử như những kẻ ăn xin thì không sao tả nổi sự tuyệt vọng. Vượt Sóng mới đây có nhận được từ một nhà hảo tâm Na Uy, một vài bài thơ văn của những người Việt tị nạn tại Hồng Kông, nói lên tâm sự của mình. Vượt Sóng xin đăng lên để người Việt tị nạn tại Na Uy chúng ta, những người may mắn được định cư tại một nước thứ ba, cùng chia sẻ với đồng bào ruột thịt kém may mắn hơn chúng ta.

TRẺ EM VIỆT NAM CŨNG LÀ NẠN NHÂN CỦA CHẾ ĐỘ CỘNG SẢN

Hầu hết đồng bào tị nạn Việt nam trong các trại camps Hồng Kông ai cũng có cảm giác rằng năm 1993 đến với một không khí khác thường. Chính phủ Hồng Kông đang vội vã gắn thêm những tấm rào mắt cáo, sắc cạnh vào những bức tường rào mà trước đây họ đã dựng chung quanh khu trại để làm cho nó chắc chắn, vững vàng hơn. Điều gì sẽ xảy ra cho chúng ta trong năm nay?

Hơn bốn năm trời sống trong các khu trung tâm giam giữ khắc nghiệt, đồng bào tị nạn Việt tại các trại camps Hồng Kông đã chịu biết bao nhiêu cay đắng và những thử thách gian nan để mơ ước có một ngày tự do. Thế nhưng nỗi khát vọng ấy cứ lụi tàn dần bởi những chính sách giam giữ khắc khe của chính phủ Hồng Kông và chính sách cưỡng bức hồi hương của họ. Đặc biệt là những đứa trẻ dưới tuổi thành niên không cha mẹ đi kèm (unaccompanied minors). Các em cũng phải đương đầu với những nỗi khổ giống như mọi người. Và nay các em sắp phải đương đầu với một chính sách được gọi là “giải pháp dài hạn”. Và như vậy là chờ đợi, ước mong, hy vọng đã tắt dần trong tâm hồn các em.

Giải pháp dài hạn “durable resolution” có nghĩa là gửi trả các em về với cha mẹ chúng, vì trẻ em vị thành niên cần phải có sự chăm sóc của bố mẹ... Thật là đau buồn, khi người ta thảo ra giải pháp này, người ta chỉ nhìn vào cái tâm lý chung của trẻ em. Người ta không xét đến nguyên nhân sâu xa nào mà thúc đẩy các em phải ra đi, rời xa cha mẹ, những người thân yêu để cùng những người lớn khác hành trang tìm đến bến bờ tự do. Người ta không xét đến chế độ chính trị ở Việt nam, người ta không xét đến mức độ vi phạm nhân quyền lớn nhất là ở Việt nam. Tại sao trên thế giới không có một nước nào trẻ em phải bỏ nước ra đi để tìm đến một cuộc sống tự do như ở Việt Nam?

Nửa thế kỷ qua chế độ Cộng sản đã đưa

nước Việt nam, dân tộc Việt nam đến tận cùng của sự nghèo khổ. Họ chỉ lo toan và vun đắp cho một cái lý tưởng mơ hồ của họ. Sự khiếp đảm của chủ nghĩa cộng sản sau năm 1975 là một sự kiện thô bạo nhất trong lịch sử của loài người. Hơn một triệu người dân Việt đã bằng hoàng bị xô đẩy vào cảnh ngục tù đau khổ. Hoặc bị đẩy ải đến những nơi xa xôi để giam giữ vào các khu cải tạo. Thêm vào đó khoảng 600.000 thuyền nhân Việt nam đã bị chết thảm hại ngoài biển khơi khi mà họ liều mình rời bỏ chế độ cộng sản độc tài man rợ. Từ sau sự kiện lịch sử Đông âu năm 1989 và sau sự sụp đổ hoàn toàn của Liên Xô. Cộng sản Việt nam vẫn công bố rằng họ không hề có ý định thay đổi thể chế chính trị độc tài, độc đảng. Hà nội đã khởi sự một cuộc đàn áp rộng lớn nhằm vào những người dân Việt nam mà có tư tưởng yêu tự do bị gọi là thành phần chống đối chế độ. Họ thắt chặt sự cai trị đến mọi tầng lớp, họ bưng bít những thông tin tuyên truyền từ nước ngoài. Con cái những tù nhân chính trị bị kỳ thị và gây khó khăn trong mọi sinh hoạt. Đời sống của nhân dân rơi vào tình trạng khốn cùng. Sự kiện này đã dẫn tới hậu quả tất nhiên là hàng chục ngàn người vẫn không ngừng liều chết tìm đường vượt biển. Và khi thoát khỏi chế độ cộng sản họ không bao giờ muốn quay trở lại!

Cộng sản Việt nam đã làm cho người dân Việt không còn biết yêu thương đến cái đẹp, không còn biết yêu thương đến ruộng đồng, con trâu cái cày như thời chưa có cộng sản. Họ làm cho các em thơ không còn biết yêu thương đến mái trường, thầy cô giáo như trước đây thời cha mẹ chúng. Cộng sản đã bắt các em thơ phải ca ngợi những người mà chúng không hề biết đến như Hồ chí Minh, hay bắt các em phải công nhận những gì không có thật trên đời, như xã hội chủ nghĩa là tươi đẹp! là con đường duy nhất! Trong tất cả trường học, giờ học chính trị bao giờ cũng được quan tâm và

đặt lên hàng đầu mặc dầu các em học sinh cảm thấy chán và không thực tế. Chúng cố tình nhồi nhét cho các em ngay từ khi trí óc của các em còn non trẻ... Ở Việt nam, vì cộng sản đã dày dặt nước đến sự nghèo nàn, bố mẹ các em làm lụng vất vả cũng không nuôi nổi chúng. Những em bé 7, 8 tuổi cũng phải đi kiếm ăn giống như mọi người để giúp cha mẹ. Có những gia đình khốn khó, các em phải bỏ nhà đi lang thang ngủ nơi đầu đường xó chợ, đi bụi đời... Tệ nạn xã hội như ăn cắp, đâm chém ở lứa tuổi các em rất nhiều. Ở vùng than Quảng Ninh tôi đã thấy các em thơ sau giờ tan học vội vã khoác đôi quang gánh đến những bãi than, hay chui vào những căn hầm mà người ta đã bỏ không khai thác để đào lấy than về bán. Hay có rất nhiều đứa trẻ ngồi gập ngấn ngấp dài trên sân kho gạo chờ vớt vét những hạt gạo còn vương trên đất bẩn. Nguyên nhân nào đã dày các em vào những thảm cảnh đáng thương đó? Chính là bè lũ cộng sản ở Việt nam và đó cũng một trong những nguyên nhân đưa đẩy các em phải ra đi.

Với tư cách là nhân viên bán chuyên nghiệp “para professional” của cơ quan CFSI một cơ quan chuyên giúp đỡ về mặt tinh thần cho những nhóm người bị thiệt thòi. Tôi chịu trách nhiệm về trẻ minors, khi đến thăm các em qua những câu chuyện thân mật tôi hỏi các em về chuyện Việt nam, về hoàn cảnh riêng tư của các em, các em cũng hỏi tôi, trong mỗi câu hỏi trộn lẫn với vẻ buồn rầu và lo lắng trên khuôn mặt:

— “Chú có bao giờ muốn trở về cái nơi mà khổ cực không?”

— “Chú có muốn trở về cái nơi mà chú sẽ phải làm việc vất vả xong vẫn đói không?”

— “Chú có muốn trở về nơi mà cha mẹ không còn tình thương với chú không?”

— “Chú có muốn trở về cái nơi mà lẽ ra như cái tuổi ấy được cấp sách đến trường

xong lại phải đi làm khổ không?”

Thật là cảm động! Nhiều câu hỏi như vậy đến với tôi. Tôi hiểu các em, hiểu mong muốn nguyện vọng của các em vì tôi là người Việt nam.

Trong suốt quá trình thanh lọc các em cũng phải trả lời những câu hỏi như những người lớn khác. Cuối cùng hầu hết các em đã bị loại vì không chứng minh được “nỗi lo sợ có căn cứ bị ngược đãi nếu phải quay về”.

“Giải pháp dài hạn” nghe có vẻ là nhân đạo. Xong thực chất không phù hợp với các em bé người Việt nam. Hiện nay các em dưới tuổi thành niên đang lo sợ vì sắp phải đứng đầu với chính sách cưỡng bức hồi hương. Thế giới tự do, thế giới nhân đạo nghĩ gì mà làm ngơ trước chính sách này? Bốn, năm năm đằng đẳng âm thầm chịu đựng cùng với những người Việt nam khác

trong những trung tâm giam giữ khắc nghiệt của chính phủ Hồng Kông chưa đủ để chứng minh các em là những người tị nạn chân chính hay sao?

Những người tị nạn chúng tôi cực lực phản đối chính sách giam cầm tàn tệ đã làm cho người Việt nam và các em trẻ thơ trở nên bi đát cùng cực.

Chúng tôi cực lực lên án chính sách thanh lọc và cưỡng bức hồi hương đã man đối với các em trẻ thơ và những người tị nạn Việt nam.

Chúng tôi khẩn thiết kêu gọi lương tri loài người hãy nhìn nhận lại người Việt nam và hãy cứu giúp chúng tôi và những đứa trẻ Việt nam được hưởng quyền làm người như mọi người khác trên trái đất.

● Ngày 8/2/92 **Bùi Quang Tuyền**
VRD 35/88 No. 926 High Island
Detention Centre Hong Kong

Biết đến ngày nào

Đón xuân trong trại cấm
Chỉ có ta với ta
Âm thầm không tiếng pháo
Cũng chẳng một cành hoa

Tương lai mịt mờ xa
Mấy đông tàn rồi đó
Ta vẫn hoài trần trở
Ta sẽ đi về đâu?

Ngó trước lại ngoảnh sau
Vấn hàng rào khép kín
Một khoảnh trời chật hẹp
Đời bó buộc chốn này

Ước được như đàn chim
Tung bay trong nắng ấm
Những tấm thân tù tội
Khao khát ngày tự do

Đời ta đến bao giờ
Có mùa xuân thật sự?

● **Nguyễn Anh Phong**
No. 87801 VRD: 120/91
White Head Detention Centre
Section 3 Hut 1B
SHATIN HONGKONG

Hãy đi đi!

Trời trở lạnh đông về trên xứ lạ
Nhói đau lòng ta chợt nhớ quê hương
Ngày nào đó em còn mơ, còn ước
Mà bây giờ đã biến thành không

Trời trở lạnh, báo mùa đông lại đến
Tiếng nấc lòng đau xé nát tâm can
Ta bỗng thương các em thơ nhỏ dại
Sống giam cầm trong trại cấm Hồng Kông

Đông đã về sao mãi không đi
Để lòng ta ngày càng thêm giá lạnh
Thôi đi đi để lòng ta ấm lại
Ta không muốn người xé nát tim ta.

● **Bùi Quang Tuyền**
VRD 35/88 No. 926
High Island Detention centre
Hong Kong

Tôi muốn

Tôi muốn dùng cây bút
Viết lên đây mấy dòng
Để các bạn cùng xem
Và cùng tôi tâm sự
Hồng Kông đã năm năm
Tôi sống trong mòn mỏi
Tự do tôi mong đợi
Đã biến thành như không
Tôi muốn mượn cánh chim
Bay đi khắp mọi miền
Nói cho mọi người biết
Cuộc sống của chúng ta
Những đứa trẻ xa nhà
Xa cha mẹ anh em
Xa thầy cô bạn cũ
Xa điểm mười cô chấm
Xa kỷ niệm buồn vui
Tìm tự do hạnh phúc
Tìm tình thương nhân loại
Tìm tình thương con người
Tìm những gì tốt tươi
Mà ta chưa từng thấy
Nhưng tự do đâu có
Nhân đạo chạy đâu rồi
Để chúng tôi phải sống
Cảnh buồn kẻ ly hương
Tôi muốn làm cơn lốc
Thổi bay bốn bức rào
Thổi tung mọi ngăn cản
Cho tôi thấy tự do
Tôi muốn lòng nhân đạo
Của thế giới hôm nay
Hãy cứu giúp chúng tôi
Những trẻ thơ đau khổ

● **Bùi Thế Trường**
No. 928 VRD 35/88
High Island detention
Centre South I. Hut: N
NANYEN SAI KUNG
HONGKONG

Khung trời mơ mộng

• Thanh Tâm phụ trách

Hỏi

Chị Thanh Tâm mến

Buồn quá mà em chẳng biết nói với ai đây. Nên em phải viết vài hàng gửi đến chị và để hỏi chị vài điều thắc mắc. Em là người rất mê mục chị phụ trách lắm. Và em tin chị là một người thấu hiểu hoàn toàn về tình yêu, nên em mong chị góp ý cho em trong vấn đề này.

Lâu nay em là một người con gái rất được nhiều chàng theo đuổi. Nhưng chưa lần nào em thật tình yêu họ, vì em nghĩ là tuổi em còn rất nhỏ. Bây giờ em đã 18 tuổi rồi và em cảm thấy mình đang yêu một người con trai khoảng 19 tuổi. Anh ấy học trên em một lớp (3 gymnas). Trường anh ấy rất gần trường em. Anh ấy bấy lâu nay không có một người bạn Việt Nam nào hết. Gần đây anh ấy mới quen với anh hai của em. Em cảm thấy anh là người rất tốt và em rất yêu anh. Nhưng anh chưa từng nói chuyện với một người con gái Việt nào hết. Mỗi lần gặp anh, em chẳng dám nói lấy một lời. Em với anh chỉ gật đầu chào nhau lịch sự. Chị Thanh Tâm ơi! Chỉ bảo em làm cách nào để có cơ hội làm quen với anh đây. Nếu nói với anh hai của em thì không thể nào được! Còn một chuyện khó xử nữa là: Một người con trai Na Uy cùng lớp theo đuổi em hai năm nay. Người này cũng là bạn của anh. Em sợ là người bạn Na Uy này sẽ nói với anh và rồi anh sẽ không dám làm quen với em. Em chẳng biết làm sao khi mà em và anh ngày nào cũng đứng đón cùng trạm xe buýt. Chị giúp em đi. Em rất buồn khuây trong vấn đề này. Có nhiều lúc em về trước anh một giờ, mà em đứng đó để chờ anh ta! Nhưng khi gặp nhau, hai người chỉ chào nhau lịch sự. Em cảm thấy đau lòng hết sức. Có nhiều lúc em suy nghĩ vẫn vơ nhiều đến không làm nổi bài vở đó chị Thanh Tâm ơi. Em rất mong được sự góp ý của chị.

Mỹ (Oslo)

Trả lời

Mỹ thương mến,

Đọc thư của Mỹ, Thanh Tâm cảm động và lấy làm lo lắng cho Mỹ lắm. Vì Mỹ đã lạc vào "sóng ngầm tình yêu" mất rồi. Nghĩa là yêu đã khá "mạnh" rồi mà vẫn âm thầm... Yêu đến không học nổi thì nguy kịch lắm rồi! Dù vậy, Thanh Tâm sẽ không "thắng" Mỹ lại đâu. Vì biết có muốn vẫn không được! Mỹ nên biết trước khi tụi mình vào chi tiết: Khi tình yêu gia tăng ngầm, người ta dễ cảm thấy khó chịu trong lòng, lúc đó là "bệnh tương tư" nó hành. Thật ra có bị bệnh tương tư thì chẳng sao, nếu người ta còn kiểm soát nổi mình. Mỹ thông minh chắc biết Thanh Tâm muốn nói gì. Bây giờ vào đề nhe?

Trai gái đến tuần cặp kè, thì chuyện tình yêu xảy đến là dĩ nhiên. Thanh Tâm thấy không cần phải kể lễ tí mĩ lý do yêu. Thật ra yêu mà có lý do thì hết là yêu rồi! Mỹ mến, ông bà mình thường nói "Vạn sự khởi đầu nan", tức việc gì khởi đầu cũng khó khăn cả. Huống hồ gì đây là chuyện yêu đương! Thanh Tâm hoàn toàn thông hiểu nỗi buồn khuây của Mỹ. Mở miệng nói "những điều mơ ước" với người khác phái mà mình đặc ý thật sự, thì không bao giờ là dễ cả. Mỹ ơi, Mỹ không phải là người duy nhất trên đời bị tương tư đâu, đừng tưởng tượng, xé to thành to hơn, rồi cho rằng trời sắp xập! Thanh Tâm nhìn thấy ngay trường hợp của Mỹ xán lạn hơn những người khác rất nhiều. Một người, khi thật sự yêu một đối tượng và lại có cơ hội gặp nhau đều và dễ dàng như Mỹ, thì hiếm đó nhe. Tình yêu thật sự, tự nó sẽ làm người ta dễ để lộ những cử chỉ ân cần để thương đến với đối tượng. Nhất là những cử chỉ đó thật tự nhiên và hơi có một chút e dè thì hay lắm. Chỉ có "robo" mới không động lòng, trước những cử chỉ ân cần của người khác phái (Thật ra robo trung tính nên không cảm là phải rồi). Những cử chỉ đó càng dễ được đón nhận với niềm thông cảm sâu sắc, nhất là lúc bất ngờ. Dù vậy một hành động mang kịch tính và táo bạo (Mỹ dư hiểu không phải là nhảy

ào vào lòng người ta) cũng có thể mang lại một kết quả tốt gần như không tưởng, mà nhiều người không đồng ý với Thanh Tâm và cho là "không đáng hoàn". Thanh Tâm nghĩ ngược lại "kịch tính" nói lên được mình say đắm lắm rồi và đã chờ lâu quá rồi mà vẫn chưa có cơ hội "xi nhan" hoặc "xi nhan" của mình quá yếu(?). Mình muốn cường điệu "xi nhan" vì sợ sắp "nổ" hay sợ "hết giờ" (người khác cuống mất người yêu lý tưởng). Lúc đó mình chắc chắn đối tượng đã nhận được thông điệp tình yêu rồi. Phần còn lại là chuyện "tơ duyên trời định". Người như em, có cả khối kẻ si tình, em phải có đặc điểm thu hút dữ lắm. Lợi khí thiên phú đó sẽ giúp em nhiều lắm. Thanh Tâm biết một mối tình xảy ra 15 năm trước tại Saigon. Anh chàng nhào tới nói thẳng với người bạn gái cùng lớp: "Thông thường tôi sẽ không chết vì nghèo, vì tôi ăn rất ít, thậm chí đã quen nhịn ăn. Nhưng hôm nay tôi có thể sẽ chết vì nghèo!" Cô bạn ngạc nhiên, vì anh chàng ít nói, nay nhào đến nói điều khó hiểu. Chẳng để cô nghĩ thêm được điều gì, anh chàng tiếp: "Vì hôm nay tôi muốn mời cô vào một tiệm ăn sang trọng... nhưng tôi không... tiền!". Cô bạn cười rã rượi và rủ anh chàng đi uống nước dưới cầu lạc bộ trường học sau đó. Hai người đó nay đã có chung với nhau hai con và đang sống đầm ấm! Mỹ mến, Thanh Tâm khó giúp chi tiết hơn, vì biết quá ít về người bạn của Mỹ. Nhưng Mỹ thông minh có thừa, chắc suy ra được điều cụ thể trong lời bàn trên.

Còn người bạn Na Uy của Mỹ, theo Thanh Tâm không gì là khó cả, nếu Mỹ không có gì vướn vẩn thì sợ chi. Cứ nói thẳng với người bạn ấy, Mỹ đã đem vào tim mình một bóng hình rồi (dĩ nhiên không phải anh ta). Càng hay, nếu nói rõ tên anh X của Mỹ cho người bạn Na Uy đó biết. Sắp Giáng Sinh rồi, mùa tươi vui, nhiều cơ hội lắm đó, chúc Mỹ may mắn.

Yêu Thương

Mới hôm qua còn là nỗi nhớ
Tôi tìm hoài chẳng thấy mình đâu
Sao cánh cửa đời luôn luôn đóng
Tôi gõ hoài gõ mãi huyệt hơi.

Những cảnh đời trên màn ảnh nhỏ
Đó quê hương tôi mở mắt nhìn
Em sống làm sao trong cảnh khổ
Mà vẫn hồn nhiên nở nụ cười.

Quê hương hốc hác như người bệnh
Em nhọc nhằn quang gánh trên vai
Gánh nỗi khổ đi về phía trước
Đôi chân trần ngỡ việc tương lai.

Thành phố nghiêng vai nhìn tôi hỏi
Mấy năm xa xứ có buồn không?
Tôi trôi nổi theo từng cơn nước
Rất buồn lòng nhớ chuyện bình đao.

Một trăm con giành nhau nỗi khổ
Đưa trên rừng dưới dưới sông
Bàn tay lấm bùn chân lấm đất
Tay chân nào không phải Việt Nam?

Tác dạ Lê Lai tìm đâu thấy
Hỡi Lê Minh chủ lúc sa cơ
Mà sao lúc hiển vinh phú quý
Lại xoay qua tìm giết công thần!

Nguyễn Trãi nào có tội tình chi
Mà chu di tam tộc gia hình?
Duyên Thị Lộ ngờ đâu đại họa
Nên ngậm ngùi giọt máu xa vương.

Trần Nguyễn Hân cùm gông còn đó
Cánh bồ câu thấm máu đỏ tươi
Ôi chút lớn những ngày nếm mật
Rõ ra lòng ty tiện Minh Quân.

Chúa Nguyễn có thương gì Chúa Trịnh
(Người Đàng Ngoài phải ghét Đàng Trong!)
Ôi chuyện ngày xưa Trần Hưng Đạo
Đẹp bỏ thù riêng có thật không?

Kể tôi nghe chuyện bầu thương bí
Chuyện cau trầu cha mẹ thương nhau
Chuyện Mỹ Châu thương chàng Trọng Thủy
Chuyện Trương Chi treo một nỗi buồn.

Cho tôi nghe toàn chuyện yêu thương
Cho câu ca dao ngọt ngào tình nước
Cho lúa trên đồng thơm hương bát ngát
Cho dạt dào tình nghĩa Việt Nam.

Mong đôi vợ hai màu vàng đỏ
Chân bước sang trái người chán ghét
Chân bước sang phải người lắc đầu
Tôi biết đi tìm chân lý ở đâu?

• Hà Đình Lan

Mơ ước!

Tặng ai

Mẹ ơi cho con hỏi điều này:
Trái đất còn quay, nắng vẫn say,
Tìm vẫn đập hay đang chất ngất,
Thời gian, hay đã cõi xa mây?

Mẹ ơi cho con hỏi điều này:
Chim sẽ bay và con sẽ bay,
Ngày mai này có thêm đôi cánh;
Mơ ước thường xa vẫn xót cay?

Mẹ ơi cho con hỏi điều này:
Mưa lạnh rơi bên năm mộ khuya,
Tôi tâm liệt xác con tê buốt,
Con đã về bên cõi vạn xata?

Mẹ ơi cho con hỏi điều này:
Vũ trụ mênh mông cõi ước trông,
Ngày nào con sẽ về Thiên quốc,
Bên mẹ hiền êm nỗi mộng mong?

Con yêu ơi lắng nghe lời dạy:
Trái đất quay và nắng vẫn say,
Tìm vẫn đập nhưng tìm chất ngất,
Thời gian rộng đến cõi xa mây.

Con yêu ơi lắng nghe lời mẹ dạy:
Chim sẽ bay và con sẽ bay,
Trời sẽ rộng cho con mộng ước,
Ngõ đầy hoa phủ ngập mê say.

Con yêu ơi lắng nghe lời mẹ dạy:
Mộ chí buồn ghi kỷ niệm xưa,
Phục sinh cho kẻ đầy hy vọng;
Qua bão lớn tia nắng nhẹ đưa.

Con yêu ơi lắng nghe lời mẹ dạy:
Vũ trụ mênh mông cõi ước trông,
Ngày mai này sẽ về Thiên quốc,
Bên mẹ hiền êm nỗi mộng mong.

• Nguyễn Tiến Hành
Lillehammer.

Lập Nhóm Vũ Cầu

Các bạn yêu vũ cầu (badminton) vùng Oslo, dù bạn là nam hay nữ, chơi tài tử hay chuyên nghiệp, muốn hợp lại thành một nhóm để mướn sân tập dợt một hoặc hai ngày mỗi tuần, hãy liên lạc về:

“Vũ Cầu”

Postboks 8376 Hammersborg
0129 OSLO

để biết thêm chi tiết. Nhớ ghi tên họ và địa chỉ, nhất là có số điện thoại thì càng tốt. Mong lắm thay.
Bớt mỡ.

Na Uy cuối hè

Em thích nhất cảnh Na Uy cuối hè sang thu. Những cơn mưa e thẹn kéo về. Trời xám hắt, những giọt mưa bay lất phất nhẹ bám vào lá hoa. Những tia nắng còn luyến tiếc mùa hè, chiếu những vệt sáng yếu ớt quét nhẹ vào nhà rồi biến mất hẳn. Thời gian biến chuyển ấy ôi tuyệt diệu làm sao! Đất trời lúc ấy được khoác lên người một màu xám xám, một trạng thái buồn buồn thơ mộng. Mưa cứ rơi, rơi mãi đến khi đầy đặc. Mưa giăng giăng trên đồi núi, trên cây cỏ lá hoa. Sương mù đã len lén đến tận bao giờ làm tăng thêm vẻ huyền bí thơ mộng trong cảnh vật mờ mờ ảo ảo. Phía xa xa vách núi thẳng mang một màu xanh của lá cây. Phía dưới chân một thung lũng mờ mờ trong sương mù. Cảnh vật kia thật thơ mộng và có nét hùng vĩ. Một cánh Hải Âu cô độc lướt nhanh xuống thung lũng và mất hẳn trong sương mù. Tiếng mưa rơi trên kiếng nghe vui vui náo nức. Những giọt mưa cứ kêu mãi kêu mãi trên mặt kiếng như một trận cười đùa nước nẻ. Tiếng gió rít qua kẽ cây làm em miên tưởng đến những chuyện ma rừng rợn nhất trong đêm mưa gió nơi quê nhà em được nghe. Nhưng tiếng mưa nơi này chẳng đáng làm em sợ lắm. Nó chẳng giống những bước chân vô hình ghê rợn, mà nó chỉ nhẹ nhẹ phớt phớt như cánh bướm vào thu. Mưa nơi này thường kéo dài hằng giờ hay trọn ngày, nhưng em vẫn đứng ngắm mà không chán. Mắt em cứ đắm đắm nhìn xuống thung lũng và vách núi sừng sững kia tha hồ mơ mộng, tha hồ tìm từ ca ngợi tạo hóa đã nghĩ ra được một hình ảnh tuyệt vời như vậy.

Bích Thảo

Đầu bạc

Một cô thư ký vào phòng giám đốc để ký một số giấy tờ. Trong lúc giám đốc đang đọc lướt qua các giấy tờ, ông thấy hình như cô thư ký đang ngó lên mái tóc thưa thớt của ông hỏi, ông hỏi:

—Cô đang đếm tóc bạc của tôi phải không?

Thư ký nhã nhặn đáp:

—Dạ thưa không dám, tôi chỉ đang đếm tóc đen của ngài!

Thích phi đạo

Trong một buổi dạ hội, một ông cử nhìn đắm đắm vào ngực một cô gái trẻ, mà trên đó cô mang một sợi dây chuyền với chiếc phi cơ. Cô gái hỏi:

— Ông thích chiếc phi cơ này lắm hả?

Ông khách đáp:

— Dạ thưa không. Tôi thích cái phi đạo hơn!

Quê tôi

Viễn xứ thân con sao lạnh lẽo
Quê nhà chắc mẹ cũng không vui.

Nói sao cho hết thâm sâu,
Trời kia bao rộng, biển sâu bao xa.

Ê chề mà phải ngậm nga.
Miệng cười nụ mím, lòng đà kim châm.

Giữa đường, đang buổi hoàng hôn,
Thân ai lạc lõng giữa muôn rừng người;

Gặp nhau, nói nói, cười cười,
Ôi lời nói ức, tiếng cười đau khan!

Còn đâu dưới lũy tre làng,
Đàn trẻ rộn ràng, riu rít, hát ca?

Bạc phơ mái tóc mẹ già,
Bay theo nhịp võng, hoa cà đong đưa?

Giờ đây, dưới lũy tre làng,
Đàn trẻ giữa đàng, vất vưởng xót xa!

Mẹ xưa già lại thêm già,
Thân gầy ngậm nước kéo cày thay trâu!

Thiên đàng bày vẽ thấy đâu;
Bao nhiêu năm, bấy nhiêu đau lòng người!

Người không còn được là người,
Xương phơi trắng núi, máu lơi thành dòng.

Còn đâu giòng giống tiên rồng?

Hận ai gây cảnh đau thương ấy,
Tìm ngất chiều thu mây chẳng bay.

**Nguyễn Tiến Hành
Lillehammer.**

Sự mâu thuẫn của Việt Nam
(tiếp theo trang 20)

Những nguồn lực của thị trường được phép nhập vào nhưng phải chấp nhận sự lãnh đạo của đảng. Chính sách mới đã khiến cho phe già bảo thủ lo âu. Để giữ sự ủng hộ của phe này, chính quyền rất cứng rắn đối với những người có đầu óc chính trị cởi mở. Tư bản được chấp nhận. Tự do dân chủ và nhân quyền vẫn bị cấm đoán.

Năm rồi một nhà trí thức Việt Nam bị xử 29 tù vì phổ biến văn kiện chỉ trích chế độ. Năm người khác lãnh 16 năm tù cũng vì có những hành động chống phá cách mạng. Những bản án kiểu đó có vô số. Amnesty International cho rằng có khoảng 70 tù nhân chính trị, bị kết án vì những hoạt động bất bạo động.

Nhiều bó buộc đã bị bãi bỏ nhưng không đến độ khiến đảng mất sự kiểm soát. Nhiều người Việt bây giờ có quyền du lịch ngoại quốc hơn trước. Người Việt hải ngoại xin chiếu khán về nước thăm họ hàng dễ dàng hơn.

Sa vời như sao trên trời?

Cuộc lột xác kinh tế đến với nhịp điệu nhanh, nhất là ở thành phố. Nhưng vẫn còn xa vời như sao trên trời đối với một Việt Nam nghèo xơ xác. Lợi tức trung bình hàng năm của người Việt vào khoảng 200 đô, tình trạng thất nghiệp vào khoảng 20%. Các công ty ngoại quốc muốn nhân công chỉ cần 30 đô mỗi tháng.

Một cách đo khác là coi sự tiêu thụ nhiên liệu, sự kiện đi đôi với mức sống. Một người Na Uy xài trung bình 25.000 kilowatt-giờ mỗi năm, tính luôn sự tiêu thụ trong kỹ nghệ. Người Việt chỉ xài có 120..

Tỵ nạn sau chiến tranh

20 tháng 4, 1975, tổng thống Nguyễn văn Thiệu ở miền Nam Việt Nam đầu hàng lực lượng cộng sản từ miền Bắc. Guồng máy quân sự Hoa Kỳ phải chịu thua sau 11 năm trực tiếp chiến đấu với Bắc Việt. Sự đầu hàng lập tức tạo một làn sóng tỵ nạn khỏi Việt Nam. Gần 700.000 vượt biên trong khoảng từ năm 1975 và 1980, chen chúc trên những chiếc thuyền nhỏ. Tàu Na Uy "Lysekil" vớt thuyền nhân vào năm 1979 và ký giả Erling Borgen tham dự trong công tác cứu người.

Sinh Hoạt của Hội Cao Niên được báo chí Na Uy chú ý

Hội Cao Niên Người Việt Tỵ Nạn tại Na Uy từ khi thành lập vào năm 1991 đã có nhiều sinh hoạt đáp ứng nhu cầu của giới cao niên và đóng góp rất nhiều cho cộng đồng người Việt tại Na Uy. Sinh hoạt của Hội Cao Niên cũng được người Na Uy chú ý. Gần đây đặc san "Helse og sosial Forum" có đến viếng Hội Cao Niên và viết phóng sự giới thiệu với người Na Uy. Những điểm sau đây đáng được chú ý:

"Giúp đỡ và thông cảm: Mục đích của Hội Cao Niên là giúp đỡ lẫn nhau và tạo sự thông cảm giữa người Na Uy và Việt Nam. Ngoài ra, mục đích còn nhằm bảo tồn và phát triển văn hóa Việt Nam và bảo vệ quyền lợi của cao niên Việt Nam tỵ nạn".

"Dân tộc Na Uy là một dân tộc hiếu hòa và yêu dân chủ. So sánh với các nước khác, quý vị tiếp đãi ngoại kiều tốt, nhưng việc đó còn có thể tốt hơn nữa. Chúng tôi cảm ơn dân tộc Na Uy vì tàu Na Uy đã cứu chúng tôi".

"Chúng tôi phổ biến tin tức qua đài phát thanh và qua báo của hội người Việt tỵ nạn".

Khi được hỏi làm sao tổ chức những hội tương tự cho các nhóm ngoại kiều khác thì bà Ingeborg Granhold, trưởng Trung Tâm Văn Hóa ba kommune (Internasjonalt Kultursenter) và cũng là cố vấn cho Hội Cao Niên cho biết như sau:

— Điều kiện cần thiết nhất là phải có người có khả năng để khởi đầu.

Hội Cao Niên tổ chức triển lãm

Hội Cao Niên có tổ chức một cuộc triển lãm về Việt Nam từ ngày 2 tháng 10 tới ngày 27 tháng 10 tại Trung tâm Văn Hóa ba kommuner, Kulandsvn. 30, Lørenstad. Cuộc triển lãm gồm tranh ảnh, sơn mài, vật dụng, đồ cổ Việt Nam mà Hội Cao Niên đã gom mượn được từ hội viên. Buổi lễ khai mạc có sự tham dự của bà thị trưởng ba kommune và bà cựu bộ trưởng tư pháp. Mục đích cuộc triển lãm nhằm giới thiệu phần nào văn hóa Việt Nam cho người Na Uy và tạo thêm sự thông cảm.

BÁNH TIỆC

Nhận đặt các loại bánh cưới, hỏi, sinh nhật và bánh dùng trong các buổi lễ, tiệc, ăn mừng v.v..

Nhiều kiểu mới lạ, giá phải chăng.

Xin liên lạc điện thoại số: 63 83 08 82

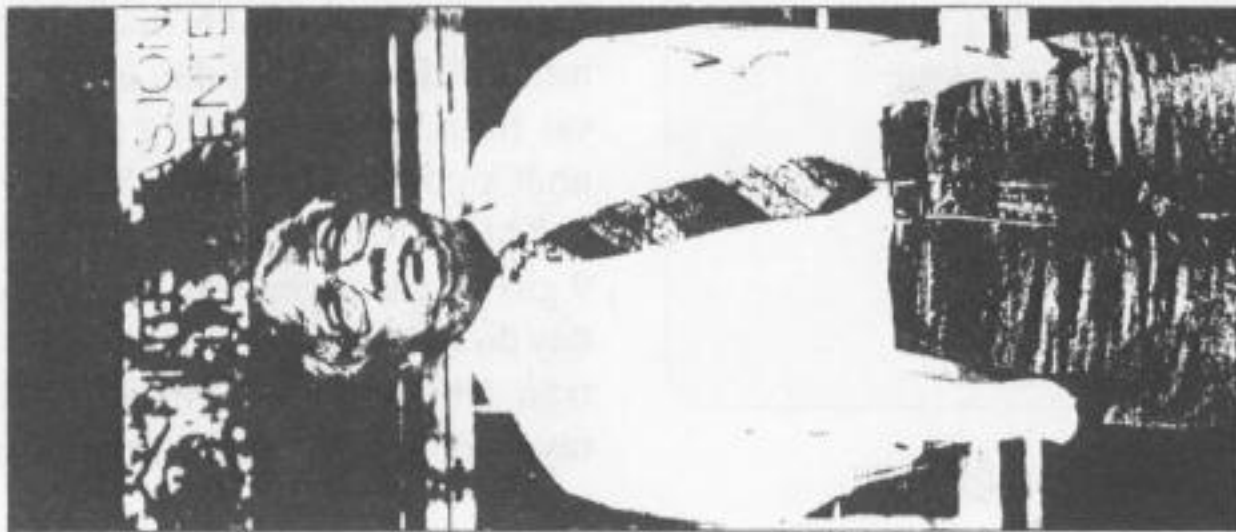
LOAN NGUYEN
Elgtraaket 5B
2014 Blystadlia

Aktiv eldre- gruppe for «norske» vietnamesere

Av Marte Bjerke

I 1991 ble den første og hittil eneste eldregruppa for vietnamesere i Norge stiftet. Internasjonalt kultursenter, som dekker Lørenskog, Rælingen og Skedsmo, tok initiativet sammen med ivrige vietnamesere i lokalsamfunnet. Gruppa er fortsatt spill levende.

FOTO: LITTE BRUNSE/HULTMANN

LEDER: Do Duy Huynh er leder for vietnamesernes eldregruppe.

Det er en livlig gjeng som møter oss da vi besøker Internasjonalt kultursenter. Språket forstår vi ikke og huddiargen vitner om at de helt sikkert ikke er norske. Allikevel toler vi oss velkommen her. Jo mer tolken arbeider, jo sikrere blir vi på at forstettntrykket er riktig. De ønsker oss vennlig velkommen!

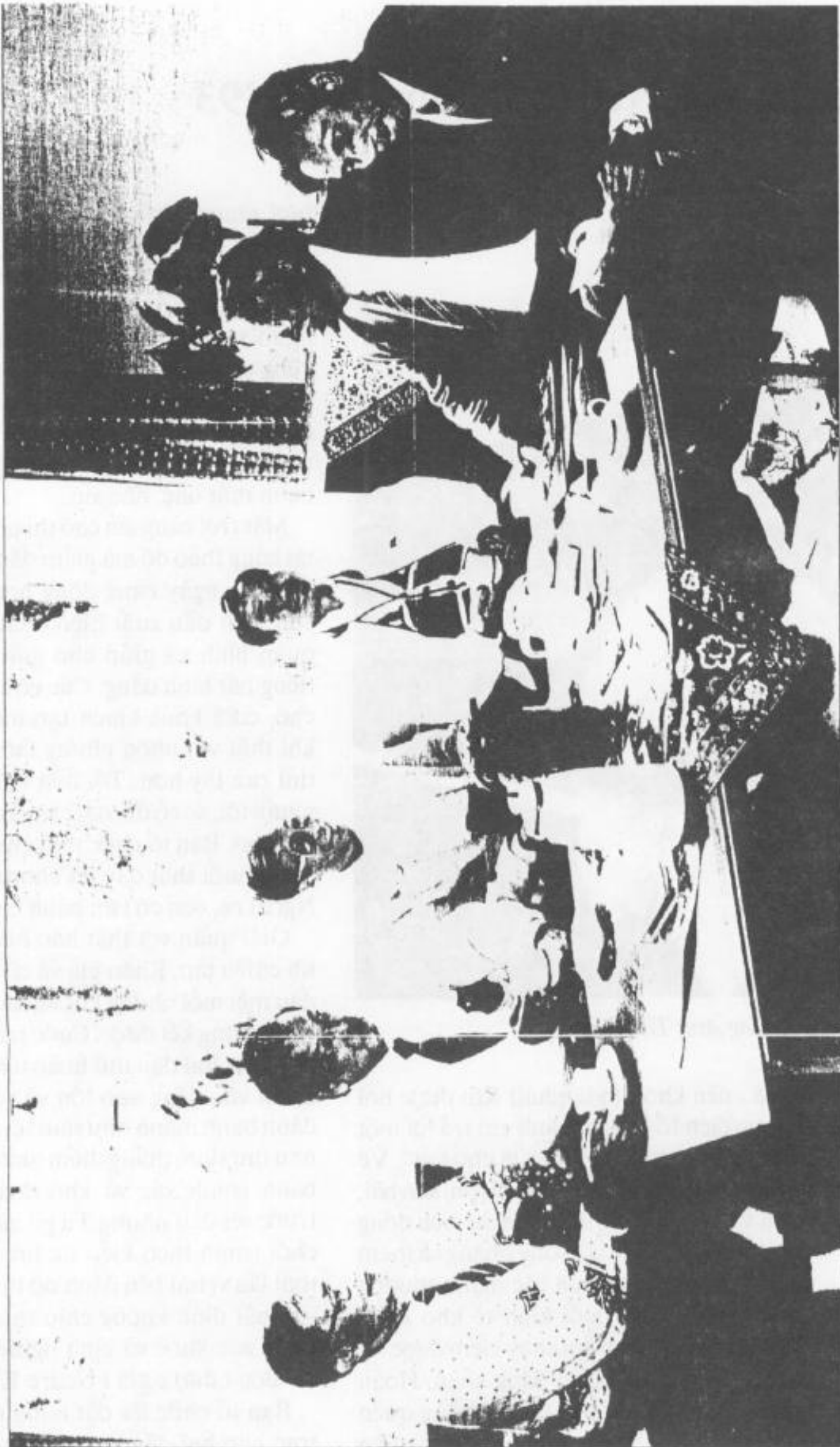
105 medlemmer har den eneste eldregruppa.

De har møter en gang i måneden. En gang i året er de på dagstur sammen.

Hjelp og forståelse

Den vietnamesiske eldregruppas formål er å gi hver enkelt den hjelp han trenger, og skape forståelse mellom vietnamesere og nordmenn. Dessuten bevare og utvikle vietnamesisk kultur, og verne om rettighetene til eldre vietnamesiske flyktninger.

Gruppa har betydd mye for eldre vietnamesere i lokalsamfunnet, forsikrer de vi møter. De sier det er lettere å møte

PÅ FREMMED GRUNN: Alle kommer de fra Vietnam. Nå samles de jevnlig på Internasjonalt senter i Lørenskog.

problemer i den norske hverdagen når man har en stottegruppe i ryggen. Likevel føyer de til at de sannsynligvis ville holdt kontakten med hverandre, selv om denne gruppa ikke hadde blitt stiftet.

Medlemmene av eldregruppa bruker mye tid på å hjelpe hverandre med å løse problemer som oppstår når de skal tilpasse seg det norske samfunnet. Gruppa gir ikke norskopplæring, de samarbeider isteden med norske eldregrupper.

Nordmenn – et fredelig folkeferd

Har de så lært noe av å være sammen med eldre nordmenn?

Hoflig svarer de at de liker spørsmålet: – Selvfølgelig har vi lært mye om det norske samfunnssystemet. De eldre vi har møtt er alltid positive og glade. Dessuten prater de ikke så mye rundt groten som oss vietnamesere, de går rett på sak.

– Hva synes dere om nordmenn generelt? – Nordmenn er et fredelig og demokratisk folk. Sammenlignet med mange andre land, behandler dere innvandrere bra, men det kunne absolutt vært bedre. Vi står i en evig takknemlighetsgjeld til

det norske folk, fordi norske bøter plukket oss opp under vietnamkrigen. Tran Van Thuy forteller hvordan han ville betale ned på gjelden:

– Jeg tok med meg 30 familiemedlemmer og flyttet til Norge for å takke det norske folk. Jeg valgte Norge framfor USA.

Eldregruppa vil i framtida dele ut en pris til nordmenn, som i lokalsamfunnet har gjort en innsats for vietnamesere.

– Hvordan finansieres arbeidet i eldregruppa?

– Den er et ledd i Internasjonalt kultursenters arbeid, vi får en del penger derfra. Alle medlemmer må betale en koningent. Pengene vi får inn, går til gaver til folk som trenger det. For eksempel ved et sykehusopphold.

Fjernsyn og radio

– Hva gjør dere for å spre informasjon om eldregruppa?

– NRKs innvandreredaksjon informasjon på vietnamesisk to g uka. Vi har ofte hatt innslag. Lokalradien er også en god med for å spre informasjon. Dessute Vietnamessisk flyktningforening om gruppa.

Selv om tiltaket er en suksess ikke dra inn andre nasjonaliteter i – Det blir ofte problemer med og kulturforskjeller. Dermed blir hensikten med eldregruppa bortlig å hjelpe hverandre med probleforhold til det norske samfunnet. Kultursenteret kan derimot te

Giải quần vợt Nedre Eiker Open '93

Hạng nhất Trần Anh Luân (trái) và hạng nhì Hoàng Anh Tú (phải).

Vào những tuần giữa tháng 7, bỗng nhiên giới thanh niên Việt Nam tại Vùng Đông xôn xao bàn tán về một giải tê nít mà không ai biết rõ. Một vài tuần sau đó thì có lác đác một vài tờ quảng cáo ghi thật sớm tựa "Nedre Eiker Open '93". Ngạc nhiên và tò mò, phái viên Vượt Sóng liền tìm cách săn lùng 3 "quý vị" trong ban tổ chức giải tê nít open đầu tiên của người Việt tại Na Uy.

Vất vả chạy lên chạy xuống, kêu đi kêu lại, VS phát giác ra ban tổ chức gồm một số anh em trẻ, xõng xáo, yêu tê nít và yêu

tất cả.. nên khó tìm là phải! Khi được hỏi về mục đích tổ chức thì anh em trả lời một cách ngắn gọn và dễ hiểu "là cho vui". Về phần tài chánh để trang trải chi phí sân bãi, banh và giải thưởng thì tham dự viên đóng góp 150 đồng một cách sòng phẳng và thêm vào đó là sự ủng hộ của các mạnh thường quân. Trong thời buổi kinh tế khó khăn hiện nay mà các anh em chạy kiếm được tài trợ như vậy, phải nói là đáng khen. Hoan hô anh em một phát và cũng không quên hoan hô tinh thần các mạnh thường quân Na Uy và Việt Nam một phát.

Tất cả chuẩn bị đầu vào đó thì một mối đe dọa khác xuất hiện: Trời mưa. Mùa hè năm nay đặc biệt mưa nhiều, mưa liên tiếp không ngưng. Nếu hôm tổ chức trời cũng mưa thì coi như xong. Các anh em hơi mất tinh thần nhưng chỉ biết vãi trời và nhắm mắt đưa chân thôi.

Ngày thứ bảy 7 tháng 8, trời vẫn tiếp tục mưa và phái viên VS đang mừng trong bụng vì đỡ phải thức dậy sớm đi tham dự! 7 giờ sáng chủ nhật 8 tháng 8, mưa tạnh, một vài tia nắng bắt đầu lộ dạng, rồi thêm vài tia nữa và cuối cùng là một buổi chủ nhật xinh đẹp (Beautiful Sunday).

Khi VS tới sân Nedre Eiker, vào khoảng 9 giờ thì các tuyển thủ An Nam đã có mặt đầy đủ và ban tổ chức đã cho bắt thăm chọn trận. Những tay hên thì cười hí hửng, những tay "sui" thì mặt mất đi phần nào nét vui

tươi nhưng không sao.. Cuộc tranh hùng bắt đầu. Đấu thủ có nhiều loại: cao cổ thấp cổ, giỏi có dở có, non choẹt có sồn sồn có, chững diện có lè phè có,.. Nói chung mỗi người một vẻ, ai cũng có cái hay riêng và ai cũng cố gắng. Các trận đấu cũng rất khác nhau. Có trận thật căng thẳng, đấu thủ dùng hết sức đánh banh. Nhưng cũng có trận tà tà, các đấu thủ dùng kỹ thuật đánh banh thật nhẹ, nhẹ xiu.

Mặt trời càng lên cao thì nhịp điệu tranh tài cũng theo đó mà giảm dần. Khán giả thì lại càng ngày càng đông hơn. Bóng hồng cũng bắt đầu xuất hiện, mang dần lại thể quần bình và giúp cho giải không mang tiếng bất bình đẳng. Các cô xí xồ xí xào chỉ chỗ, cười khúc khích tạo một bầu không khí thật vui nhộn nhưng làm cho các đấu thủ run tay hơn. Tới nửa trưa thì tấp nập người tới, xe cộ đủ loại chạy ra vô ào ào như hội chợ. Ban tổ chức thật chu đáo, lo nước và .. chuối thật đầy đủ cho vận động viên. Ngoài ra, còn có bán bánh bao và chè nữa.

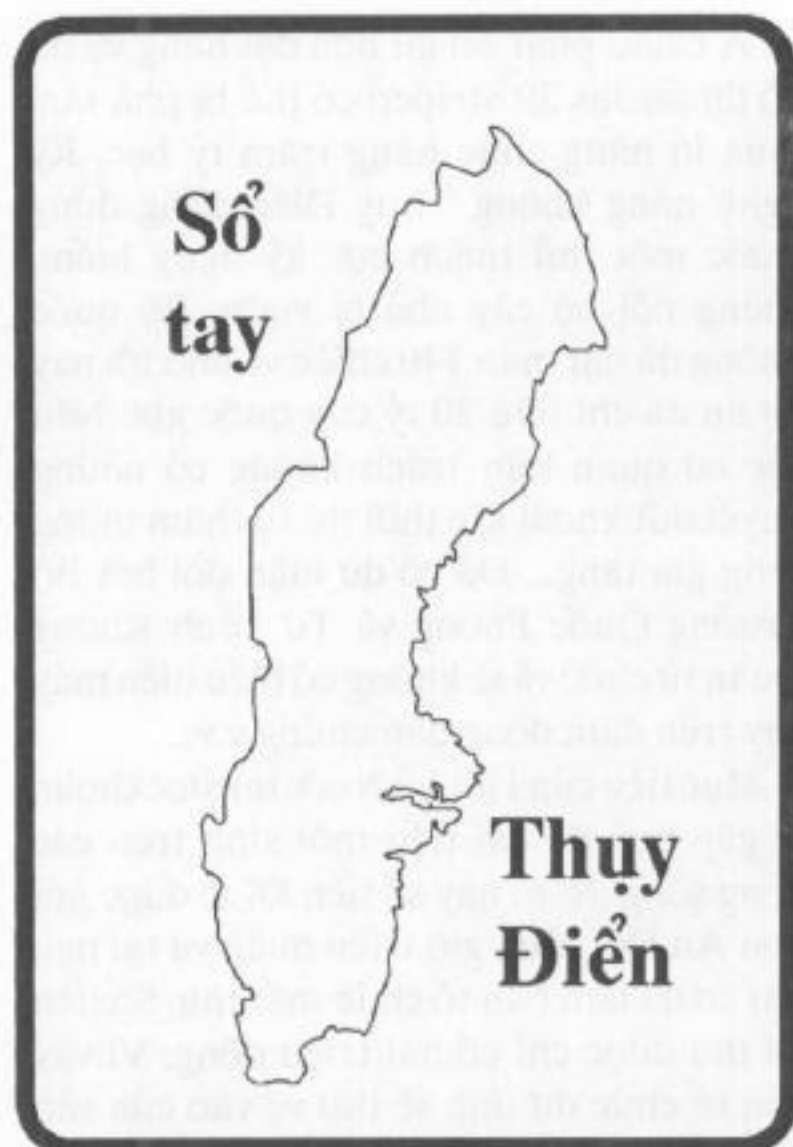
Giải quần vợt thật hào hứng và kéo dài tới chiều tàn. Khán giả và cổ động viên bắt đầu mệt mỏi nhưng không sao rời mắt khỏi trận chung kết được. Cuộc tranh hùng cuối này giữa hai đấu thủ hoàn toàn khác nhau. Luân vốc đáng cao lớn và vạm vỡ, set và đánh banh mạnh như sấm sét. Tú thì roi roi như thư sinh, thắng điểm nhờ những đường banh chính xác và khó đoán. Luân dẫn trước set đầu nhưng Tú gỡ lại một đều. Set chót tranh theo kiểu tie break và kéo dài thật lâu vì hai bên đánh đỡ thật ngoạn mục và nhất định không chịu thua. Cuối cùng Luân sức khỏe và kinh nghiệm nhiều hơn đã đoạt được giải Nedre Eiker '93.

Ban tổ chức lật đặt bưng cúp và đĩa ra trao cho hai đấu thủ trước sự cổ vũ nồng nhiệt của khán giả. Hạng nhất là một cái cúp thật to và một bao thơ dày. Hạng nhì là một đĩa bạc và cũng một bao thơ nữa. Có người hiếu kỳ hỏi có bao nhiêu trong đó thì Luân Tú chỉ cười đắc ý và không trả lời. Hai bạn trẻ Luân Tú bắt tay nhau một cách thân mật và hẹn gặp lại kỳ sau. Sau khi phụ nhau dọn dẹp, tất cả chia tay ra về, mang theo một kỷ niệm đẹp của mùa hè 93. Một lần nữa hoan hô tinh thần và sự tháo vát các bạn trẻ trong ban tổ chức Nedre Eiker Open '93.

Dưới đây là 10 cầu thủ tennis đã được ranking cao nhất sau giải Nedre Eiker Open 1993.

1. Trần Anh Luân
2. Hoàng Anh Tú
3. Nguyễn Gia Yên
4. Trần Tuấn Khải
5. Trần Quang Khải
6. Khuê Ngọc Kỳ Cương
7. Võ Lưu Nguyên
8. Hoàng Minh Luân
9. Trần Trung Thiện
10. Lâm Minh Dũng

Một đặc tính độc đáo của mùa hè Thụy Điển là trời mưa. Không có mưa không phải là mùa hè. Ba phần tư những ngày tháng bảy, mưa gió sụt sùi. Nước nổi đầy đủ cho nên hoa lá mơn mớn, xanh tươi, dân tình hứng khởi.

Hè này, tôi trụ hình, không di chơi xa; chỉ quanh quẩn và lu bu với sinh hoạt nội bộ: Giới thiệu văn hóa Việt Nam cho người Thụy Điển; chuẩn bị tờ báo Song ngữ Tự Do; trình diễn văn nghệ, các trận bóng tròn giao hữu và tổ chức trại hè cho đồng hương giải trí... Được cái may: mỗi khi dân tộc đen ra quân thì trời lại nắng ráo, y như mình có phone dẫn Thần Mưa trước vậy!

Những khi rảnh rỗi tôi thường mò ra Thư viện lượm lật tin tức. Mùa hè đỏ lửa vẫn tiếp diễn ở Bosnien/Nam tư. Hình ảnh màu sắc rực rỡ của kỹ nghệ chị em ta tại Mặc Tư Khoa/Nga đang phát triển vượt chỉ tiêu: áo khoát lông, ngực để trần và cái quần lót mini nhỏ xíu đang chặn khách làng chơi trên các đường phố... Tôi chú ý tới một bài báo cũ viết về quê hương mình. Từ 40 năm nay, tôi vẫn mang tâm trạng của cậu bé An Di trong Tâm Hồn Cao Thượng của HÀ Mai Anh. Cậu bé lênh đênh trên một du thuyền vui nhộn giữa trời nước bao la. Nhớ nhà, nhớ gia đình, nhớ bạn bè. Bỗng nghe từ đâu đó vang lên tiếng nói bằng ngôn ngữ mẹ đẻ của mình giữa một đám đông người ngoại quốc. Lòng bồi hồi xúc động, cậu bé đã không cầm được nước mắt...

Bài báo đăng nhiều bức ảnh. Ảnh Ngụy Ngữ chán đời: bị tù tội dưới chế độ Việt Nam Cộng Hòa vì những bài báo khuynh tả. Được tháo cũi sổ lồng khi Cộng sản đến. Và rồi bị nhốt trở lại trong trại cải tạo mà hiện thời Việt Cộng đã đổi tên gọi là trại tập trung. Dưới ảnh Ngụy Ngữ là ảnh "danh tướng" Võ Nguyên Giáp. Ông Giáp

muốn mọi chuyện chìm vào quên lãng. Ông tự gọi mình là Việt Cộng, một danh từ mà trước đây bọn Cộng sản không chấp nhận. Cùng với ông Giáp, nhiều tên Việt Cộng cao cấp khác đã không còn gọi các cựu quân nhân, công chức của Việt Nam Cộng Hòa là "ngụy" nữa. Thực sự, ông Giáp và Bộ chính trị Cộng sản còn đi sau Trung đoàn 655 và Tỉnh đội Pleiku đến gần hai thập niên.

Tôi còn nhớ, khoảng năm 1978, các sĩ quan Quân lực Việt Nam Cộng Hòa từ cấp trung úy đến trung tá đang sống tại Pleiku đã sống sót khi nhận được một thư của Tỉnh đội Pleiku. Họ gửi đến từng anh em một với đầy đủ tên họ, đại chỉ và CẤP BẬC QUÂN ĐỘI. Chúng tôi không tin vào cặp mắt mình nữa. Quân lực Việt Nam Cộng Hòa đã tan hàng. Vừa mới ở tù về. Họ định chơi trò ú tim chẳng?? Không thể có một sự đùa giỡn bất nhưn ác đức được vì họ ghi rất trân trọng: Kính gửi: Đại Úy... Bao nhiêu câu hỏi quay cuồng. Dù sao cũng phải tận hưởng những giờ phút huy hoàng trước năm 1975... Cuối cùng, bì thư được rọc ra, lá thư được mở: "Trân trọng kính mời Đại Úy tham gia công tác tháo gỡ mìn bẫy, giải phóng đất đai cho nhân dân. Các bạn sẽ được hưởng đầy đủ mọi chế độ như những sĩ quan của chúng tôi. Trong trường hợp tử thương, các bạn cũng sẽ trở thành liệt sĩ..."

Lá thư được ký tên bởi Thượng Tá Hồ Quang Đàm, Tỉnh đội trưởng Tỉnh đội Pleiku. Ông Đàm, khi hiệp định Paris được ký kết ngày 27/01/73 là Phó trưởng đoàn quân sự Việt Nam Dân Chủ Cộng Hoà (Bất Việt) tại ban Liên Hợp Quân Sự Bốn Bên khu III Pleiku. Lần đầu tiên tôi gặp ông Đàm là khi ông ta sang văn phòng chúng tôi gọi nhờ điện thoại về nói với Võ Đông Giang ở trại Davis/Tân Sơn Nhứt. Khác với đại đa số những tên Việt Cộng khác mà Bộ Thông Tin và Dân Vận Việt Nam Cộng Hòa thường vẽ hình chế giễu "7 thằng Việt Cộng đeo một cành đu đủ không gãy", Hồ Quang Đàm mập mập, bự con. Mặt đỏ hoa, đen dứa. Khi y vừa bước vào văn phòng tôi, y đứng rạp chân, tay giơ ngang trán chào kính, xưng tên họ, cấp bậc đảng hoàng. Tôi ngạc nhiên và buồn cười. Tôi biết y ngỡ ngàng và nhăm lẩn nên vội nói: "Tôi là chánh văn phòng của Đại tá Nguyễn Văn Trân, trưởng đoàn quân sự Việt nam Cộng hòa / Ban Liên hợp quân sự bốn bên khu III Pleiku. Đại tá trưởng đoàn chúng tôi đang chờ Trung tá. Xin mời Trung tá vào điện thoại về Sài Gòn."

Hồ Quang Đàm thường họp mỗi ngày với chúng tôi. Những cuộc họp tại Khu vực hay Trung ương là những cuộc họp giữa những người diếc. Phía Việt nam Cộng hòa và Mỹ còn linh động và uyển chuyển; trong khi đó Việt cộng (Bắc Việt và Mặt Trận Giải Phóng) thì hoàn toàn là những người máy. Họ giả ngơ, giả diếc. Họ chỉ biết đọc

những tài liệu họ mang theo. Không bao giờ dám tự ý trả lời một vấn đề gì. Tuân hành lệnh của Đảng là kỷ luật tuyệt đối.

Tháng 03/75, trên đường triệt thoái khỏi Cao nguyên, tôi bị bắt cùng với các anh em sĩ quan khác từ Kontum, Pleiku, Phú bốn và Ban mê thuật. Trung đoàn 655 Việt cộng canh giữ chúng tôi. Những nhóm sĩ quan bị đưa trể vào trại giam tạm thời gần biên giới Việt Miên không có quần áo tù binh màu xám sọc đỏ mặc. Tên chính trị viên Trung đoàn nói: "Trong trận này, chúng tôi dự trù bắt có 1000 tù binh mà thôi!" Nhờ được đối xử như tù binh, nên đã có một sự thông cảm đặc biệt giữa hai màu áo kaki. Anh em Sĩ quan Quân lực Việt nam Cộng hòa đã nhận được sự nể trọng của phía bên kia qua lời nói, cử chỉ và hành động. Các sĩ quan của trại vẫn thường xuống "tâm sự" với chúng tôi. Có thể họ khai thác ngầm về quân sự, tìm hiểu về đời sống xã hội ở miền Nam... Đã có lần tôi hỏi một tên chính trị viên của trại: "Hỏi thật anh, trong các đơn vị của chúng tôi, các anh ngán đơn vị nào nhất?" — "Dù và lính Thủy đánh bộ (Thủy quân lục chiến). Hề nghe họ hành quân nơi đâu là chúng tôi phải tránh né. Còn tại Cao nguyên, Trung đoàn 47 và 53 là những đơn vị khá." Ngược lại, họ kể cho chúng tôi nghe về những xâm nhập cảm tử của đặc công khi vào thành phố, hoặc một cơ sở, đồn bót v.v... Khi bị phát giác họ phải lẩn tránh vào bất cứ nơi nào thí dụ cầu tiêu hay trong hầm ngủ của binh sĩ mà thỉnh thoảng họ được chứng kiến cảnh lâm trận ướt át của những người vợ lính vừa mới lên thăm chồng. Tôi cảm mến và xúc động cái tình người chân thật của anh em Trung đoàn 655...

Sau khi được phóng thích, tôi trở về Pleiku. Và nơi đây, tôi tái ngộ cố nhân: Thượng tá Hồ Quang Đàm. Gặp nhau lần này, ông ta không còn lăm lẩn để phải đứng nghiêm... chào tôi như bốn năm về trước. Những câu chuyện trời mây, trăng nước được trao đổi. Và để rồi, một thời gian sau đó, ông ta đã ký tên trân trọng mời chúng tôi đi gỡ mìn bằng tay 75 ngày...

Việt cộng hiện đang ve vuốt Mỹ để cầu xin được bam giao kiểm soát chảo cầm hơi. Con cộp giấy Mỹ ngày xưa vẫn chưa quên được sự lăm lẩn để thua trận nhục nhã của 20 năm về trước. Hãy để mọi chuyện chìm vào quên lãng không phải là một việc làm dễ dàng. Việt cộng cũng biết điều đó. Tôi nghĩ rằng họ đang mở một chiến dịch khác: chiến dịch ve vuốt, tăng bốc chính phủ Việt nam Cộng hòa và các nhân viên dân sự và quân sự của Việt nam Cộng hòa. Sự ve vuốt này chỉ là một nghi lễ ngoại giao. Chuyện đầu môi chót lưỡi. Một lời kinh sám hối. Ở đâu cũng vậy, cuối cùng rồi chính nghĩa cũng sẽ thắng gian tà...

Tháng 8/93, trời vẫn tiếp tục mưa. Mưa nhiều đến nỗi nước của các con sông dâng lên quá cao. Có nơi một tấc mỗi ngày, làm chính phủ Thụy Điển phải chuẩn bị đối phó với ngập lụt.

Tháng 8, Stockholm bước vào một kỷ nguyên mới. Mặc dầu Hội Lễ Nước còn quá son trẻ — chỉ mới có ba tuổi, nhưng đã nghiêm nhiên trở thành ngày Hội vui nhất của Stockholm. Cũng giống như Sài Gòn trong đêm lễ Giáng sinh. Người đi như trẩy hội. Ngựa xe như nước, áo quần như nêm. Năm ngoái đã có 1.200.000 người tham dự. Năm nay, con số được ước tính cao hơn. Vì vậy mà chương trình được chuẩn bị rất công phu. Hơn 1.500 tiết mục cho mọi sinh hoạt văn hóa và thể thao. Đường phố được sơn phết lại. Khách sạn được chỉnh trang. Đêm 6/8, ngày khai mạc Hội Lễ nước, pháo bông ngợp trời, muôn hồng ngàn tía. Thật là Hội Hoa Đăng của một quốc gia thái bình thịnh trị!

Từ hai con đường Hoàng Đế và Hoàng Hậu trong trung tâm thành phố đổ sang khu Cổ Thành và Quốc Hội, các khán đài, quán, sạp và lều nhà hàng mọc lên như nấm. Du khách được dịp thưởng thức nhiều món ăn lạ của gần 4000 nhà hàng mà trong đó 90% là những cửa hàng lâu.

Vì là Hội Lễ Nước nên người ta chú ý nhiều đến các con sông quanh Stockholm. Đua thuyền, nhào lộn, trượt nước v.v... Gần 40 chiếc thuyền hoa màu sắc sặc sỡ len lỏi giữa những chiếc tàu khách Viking Line khổng lồ và du thuyền... như những con bướm nhón nhơ trong cánh rừng xanh tươi, bát ngát đầy những cây cổ thụ.

“Chiếc phi cơ đang bay lượn trên bầu

trời là chiếc phản lực cơ chiến đấu tối tân nhất của chúng ta - Jas 39 Stripen. phi cơ được trang bị bằng hệ thống điện tử... ” Tiếng nói của phát ngôn viên buổi lễ bỗng ngưng bật, vì trên trời cao, chiếc Jas 39 như đang đứng yên một chỗ và viên phi công đã bung dù. Hàng trăm ngàn người cùng hốt hoảng la lên. Mạnh ai nấy chạy tìm chỗ trú ẩn. Chiếc Jas 39 đâm sầm xuống. Phép lạ đã hiện lên. Máy bay rớt vào một rừng cây nhỏ không có người, bốc cháy cách đám đông khoảng vài trăm thước. thật là kinh hồn! Không một khán giả nào chết giữa một biển người đang hoang mang đến tột cùng. Chỉ cần mau hay chậm hơn một tích tắc là hàng sinh mệnh sẽ tiêu di.

Jas 39 Stripen nặng 22 tấn, dài 14 mét, rộng 8 mét, trị giá 150 triệu mỗi chiếc. Được thai nghén chừng năm năm nay. Đã bay thử 1.200 lần và ngay lần đầu tiên đã bị trục trặc kỹ thuật, suýt gây tai nạn lớn khi đáp xuống. Lý do: hệ thống điều khiển bị sai. Lần này, các chuyên gia hàng không cũng nghĩ như vậy. Và ngay chính Lars Raadestrom, người phi công nhiều kinh nghiệm nhất của Thụy Điển cũng đã xác nhận như trên.

Sau một tuần nghiên cứu, ủy ban điều tra tai nạn đã kết luận: hệ thống điều khiển quá nhạy bén và phi công đã không có những phản ứng thích nghi với máy móc.

Jas 39 Stripen được đánh giá ngang hàng với F18 của Mỹ và Mig 29 của Nga. Nhưng những trục trặc kỹ thuật đã làm cho dự án sản xuất phải ngưng trệ. Toàn bộ hệ thống điều khiển phải sửa đổi. Khách hàng ở Đan Mạch, Na Uy, Thụy Sĩ, Hung Gia Lợi và nhiều nước nhỏ khác ở Châu Âu, Nam Mỹ

và Á Châu phải xét lại đơn đặt hàng và do đó dự án Jas 39 Stripen có thể bị phá sản, thua lỗ hàng chục hàng trăm tỷ bạc. Kỹ nghệ hàng không Thụy Điển đang đứng trước một thử thách cực kỳ nguy hiểm. Riêng nội bộ cây nhà lá vườn, Bộ quốc phòng đã đặt mua 140 chiếc và cho tới nay dự án đã chi tiêu 20 tỷ của quốc gia. Nếu các cơ quan hữu trách không có những quyết dứt khoát kịp thời thì sự thâm thủng càng gia tăng... Đã có dư luận đòi hỏi Bộ Trưởng Quốc Phòng và Tư Lệnh Không Quân từ chức và sẽ không có biểu diễn máy bay trên đám đông dân chúng v.v...

Mục tiêu của Hội Lễ Nước tại Stockholm là gây quỹ để cải tiến môi sinh trên các dòng sông. Năm nay số tiền lời sẽ được gởi qua Ấn Độ. Mưa gió triền miên và tai nạn phi cơ đã làm ban tổ chức thất thu. Số tiền lời thu được chỉ có hai triệu đồng. Vì vậy ban tổ chức dự tính sẽ thu vé vào cửa vào năm tới.

Jas 39 Stripen rớt hôm chủ nhật 8.8.93 thì thứ năm 12.8.93 chiếc trực thăng chở nhiv Thủ Tướng John Major và Carl Bild, trong khi chuẩn bị đáp xuống để Thủ Tướng Anh và Thụy Điển thăm Bảo tàng viện Vasa, sức gió của cánh quạt đã làm sập những lều nhà hàng chung quanh đó. Các ông chủ nhà hàng đã đòi chính phủ bồi thường mấy trăm ngàn đồng.

Thật là: phước bất trùng lai họa vô đơn chí!!

Người Thụy Điển - 08/93

VƯỢT SÓNG NHẤN TIN

Trong Số báo này Vượt Sóng nhận được những bài vở, thơ từ, sách báo và tài liệu của những quý vị, cơ quan và đoàn thể sau: (Những thư từ, bài vở hay sách báo gởi cho các mục Thiếu nhi, Phụ nữ, Nhóm trẻ và Bác học không có liệt kê dưới đây):

Việt Báo Kinh Tế (Hoa Kỳ), Nhân Bản (Pháp), Báo Hy Vọng (Bi), Bộ Nội Vụ Na Uy, Nha Ngoại Kiều Na Uy (UDI), ông Nguyễn Văn Cường, báo Làng Văn (Gia Nã Đại), Bà Nguyễn Thủy Phương, ông Trương Văn (Oslo), ông Tùng (K'sand), báo Chiến Sĩ Tự Do (Gia Nã Đại), báo Việt Nam Nguyệt San (Bi), báo Pháp Âm (Na Uy), Boat People SOS (Hoa Kỳ), ông Trần Tú, ông Nguyễn Hoàng Thân, ông Hà Đình Lan, ông Nguyễn Hữu Minh (Trondheim), ông Nguyễn Tiến Thành (Lillehammer), bà N.N. Hoa (Sandefjord), ông Phạm Bá Hoan, ông Thành Nhật, ông Nguyễn H. Lưu.

Vượt Sóng chân thành cảm ơn tất cả quý vị và các cơ quan cùng hội đoàn khắp nơi đã cung cấp tin tức, tài liệu, bài vở, sách báo, góp ý ủng hộ Vượt Sóng. Điều kiện tài chánh eo hẹp không cho phép chúng tôi thư riêng đến từng nơi, rất mong sự thông cảm. Bài vở và tài liệu đến kịp lúc và hợp đề tài được sử dụng và cho chạy ngay trong số. Tuy vậy, số trang Vượt Sóng có hạn nên không thể tải đăng tất cả những bài hay mà chúng tôi nhận được.

Quý vị gởi bài cho Vượt Sóng:
Ngoài bút hiệu, xin ghi tên họ thật và địa chỉ phía trên mỗi bài. Nếu có gởi cho báo khác xin cho biết trước.

Quảng cáo:
Mẫu quảng cáo do Vượt Sóng layout chỉ sử dụng trên Vượt Sóng.
Khi nhận được quảng cáo chúng tôi sẽ gởi giấy tính tiền.
Chỉ những quảng cáo đã thanh toán tài chánh mới được tải đăng.

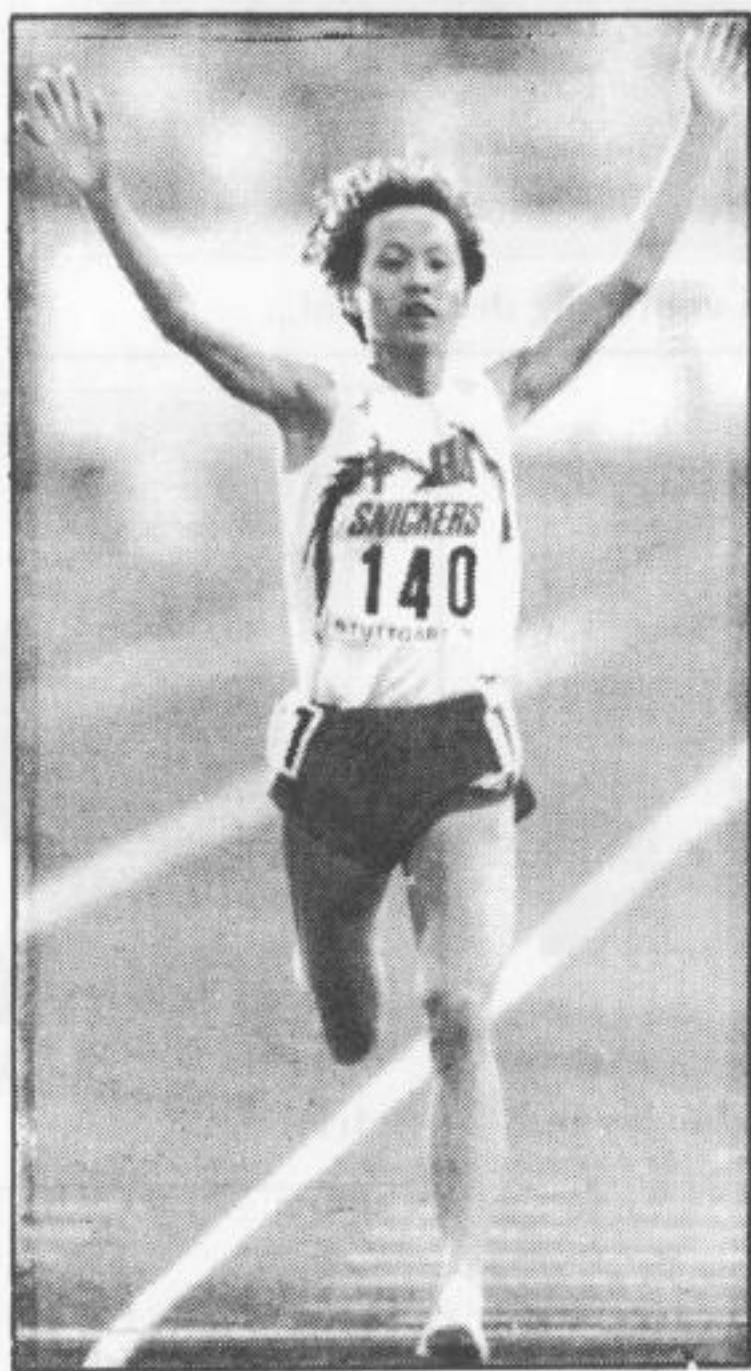
Báo Miễn Phí:
Những độc giả còn trong các trại tỵ nạn Đông nam Á hoặc đang tỵ nạn ở các nước Đông Âu được nhận báo miễn phí. Nếu cùng vùng hoặc cùng trại xin gom lại một địa chỉ, để giảm bớt bưu phí cho tòa soạn.

V S

Nr. 005
Onedag
14. okl
1993
Uke 41
Kr. 7,00

Chúng nào tạt nấy

TRUNG CỘNG xổ trò bịp bợm !

Trung cộng tự nhiên khi không nhảy lên hàng đầu về điền kinh nữ và làm cả thế giới hoang man. Năm rồi, Trung cộng chỉ có ba nữ lực sĩ được lọt vào mười hạng đầu cho các cự ly 800m, 1.500m, 3.000m và 10.000m. Năm nay, con số tự nhiên nhảy vọt lên 21. Đã vậy các á xấm còn phá kỷ lục 10.000m của nữ lực sĩ Ingrid Kristiansen, một

trong những kỷ lục được coi là châm xê nhứt và phá gần một phút nữa chớ trong một giải điền kinh quốc gia.

Thành tích của các á xấm đó khó có thể cắt nghĩa một cách hợp lý. Một câu hỏi có thể nêu lên là nếu giỏi như vậy tại sao các á hổng tham dự giải vô địch điền kinh quốc tế tại Stuttgart? Câu trả lời thật đơn giản: Sự kiểm soát tại các giải quốc tế kỹ lưỡng hơn và dễ bị tố hơn nếu "đốp", tức sử dụng các loại kích thích tố, chất hóa học có hại và bị cấm. Tổng Hội Điền Kinh Thế Giới hiện nay hông có một phương cách nào để kiểm soát các giải quốc gia hết!

Ai cũng biết là từ khi Đông Tây Đức thống nhứt thì rất đông huấn luyện viên đã di cư qua Trung Cộng. Nền thể thao của Đông Đức xuống dốc bạo và cùng lúc Trung Cộng lên như điều gặp gió về mọi bộ môn. Cũng được biết thêm là cơ thể của phụ nữ phát triển dữ dội hơn của nam giới khi sử dụng kích thích tố. Và cũng có thể vì vậy mà gần phân nửa số kỷ lục của phụ nữ đã đoạt tại các giải nội địa trong khi về phía nam thì chỉ có 2 trên 20.

Nói đi nói lại cho mất công, Trung Cộng thiệt cũng chỉ chơi chiêu cũ xi của cộng sản. Vắt chanh bỏ vỏ miễn nhà nước và chế độ nổi danh là được. Biết bao lực sĩ Nga và Đông Đức đã thành thân tàn ma dại sau khi chiếm được huy chương cho Bạc và vàng. Trước kia, Trung Cộng chưa có đủ tiền nuôi các chuyên viên đốp nên chưa chơi chiêu này được và phải chờ tới bây giờ. Các khứa lão tại Hà Nội coi Trung Cộng thêm chảy nước miếng và chắc chắn cũng sẽ học theo khi khám khá hơn.

VS

Thiết nghĩ

Lê Nin hết còn lê lết!

Lốp cốp! Lốp cốp! Các chàng hồng quân Liên Xô vừa đi vừa đá chun xung quanh xác ướp của Lê nin lần chót để rồi thôi! Tổng thống Jeltsin đã ra dẹp tiệm Lê Nin, thủ phạm đưa nước Nga vào cuộc phiêu lưu đẫm máu mang tên cộng sản. Con mấm Lê Nin đã nằm tại quảng trường đỏ từ mấy chục năm nay và gây tổn kém hàng trăm triệu mỗi năm cho dân Nga. Lê Nin có lẽ sẽ cùng chung số phận với Stalin, bị đem đi chôn một cách bình thường sau điện Kremlin.

Cả thế giới và toàn dân Nga thờ phào nhẹ nhõm. Cái ngọn đuốc cộng sản cháy rộ lên lần chót để rồi thiết sự tắt lịm. Âm mưu đảo chánh của bọn "tàn dư" cộng sản Nga vừa qua đã thất bại hoàn toàn và chủ nghĩa cộng sản cũng đã thiết sự qua đời.

Lê Nin nằm tê cứng người trong hộp bằng kiếng, hông biết phải làm gì đây, chỉ biết dòm một cách bất lực! Bọn đệ tử tồi quá, hông làm nên tích sự gì hết và làm hại lây tới thầy luôn. Cách đây lâu lắm rồi, năm một chín trăm mười mĩ, thầy cũng dậy giặc và dụ dỗ được dân ngu theo, lật đổ chánh quyền Nga Hoàng, tạo dựng được cơ nghiệp. Bọn đệ tử bây giờ hông "đẹp trai" và "quyến rũ" như thầy nên đành phải thất bại chua cay.

Tại khám đường chánh của thành Mốt cô va, trong xà lim tối đen, Ka Bu La Tốp và Khu Sói, thờ dài chán nản, bức đầu bức trán hông biết mình làm sai chỗ nào mà thất bại. Mới vô đề ba, coi cũng xôm trò ra phết, chiếm được đài truyền hình truyền thanh, tuyên bố kêu gọi toàn dân tổng nổi dậy theo đúng bài bản của cách mạng chuyên chính vô sản. Nhưng hông biết tại sao dân chúng tỉnh bơ hông nhứt nhứt gì hết. Cuộc tổng nổi dậy hông lan ra

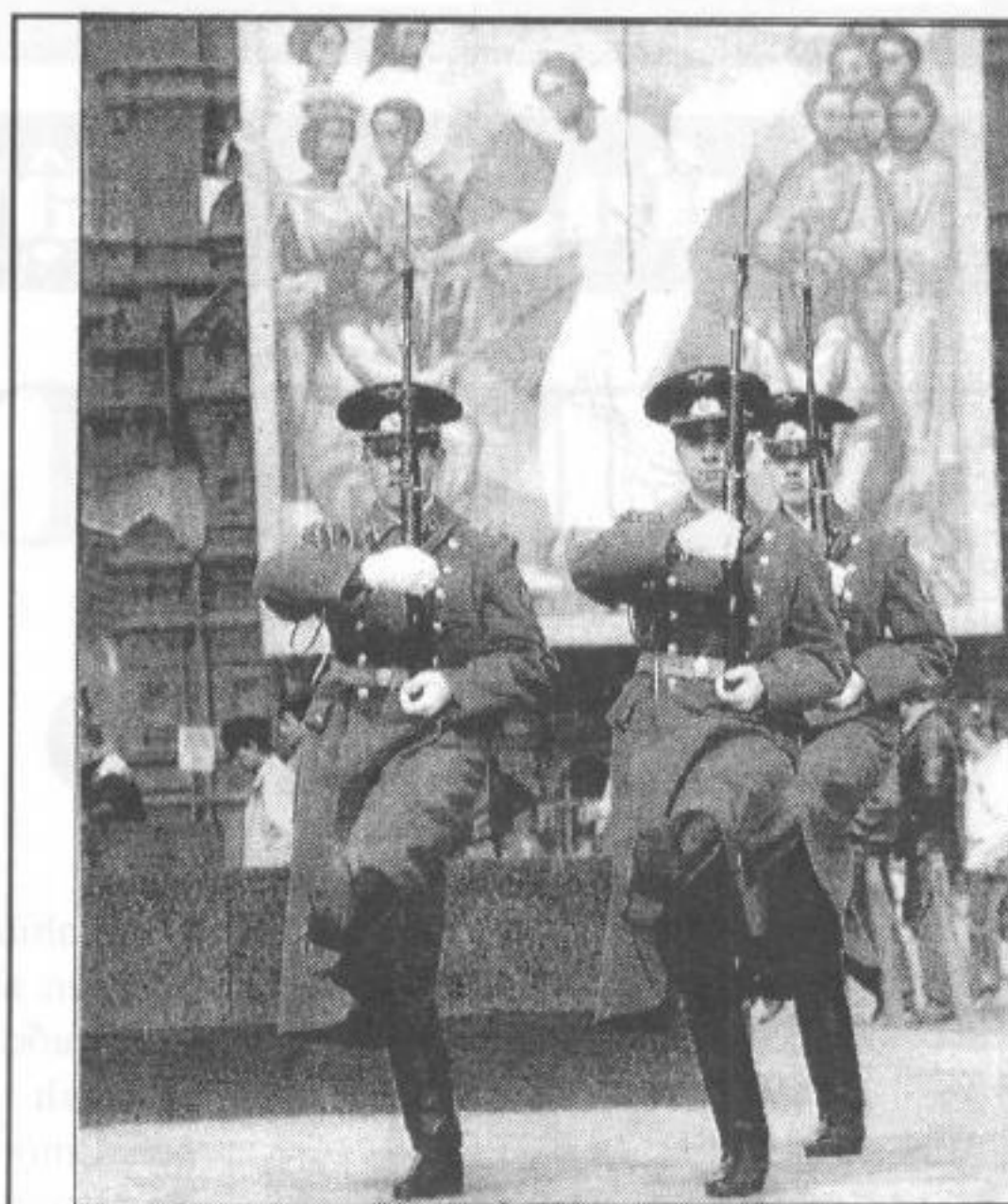
VERDENS SANG

Partipolitisk og økonomisk fritt og uavhengig dagblad. Utgitt av Verdens Sang A/S, Postboks 8376 Hammenborg, 0129 Oslo 1.

Ansvarlig redaktør: Phi Dốt Ham Bẹt

Politisk redaktør: Anh Bẹt Nút Xanh

Redaktør: Dú run Hân Xanh

Đá lốp cốp lần cuối cùng để rồi thôi...

Aleksander vrutskoj và Ruslan Khasbulatov, hai đệ tử vô dụng làm hại lây thầy Lê Nin.

Lê Nin hết thời bị chim tè trên đầu!

khỏi trung tâm Mốt Cô Va và phải thất bại chua cay. Tướng Jeltsin bị dân chúng ghét lắm nào dè họ cũng lại ủng hộ thẳng chả! Rồi quân đội mà chính cộng sản nuôi dưỡng cũng ngã theo luôn thì thua là phải rồi.

Một điều mà cả Lê Nin và đảng em cộng sản chưa hiểu là dân Nga và có lẽ tất cả mọi dân tộc đã chán và sợ cộng sản lắm rồi. Mấy cái bánh vẽ mà cộng sản đem ra dụ khi đã lỗi thời và hết ăn khách rồi! Bây giờ cho đầu Lê Nin có giỏ hộp kiếng bỏ ra cũng hông làm gì được hết! Hông

biết các chàng nón cối tại Hà Nội theo dõi tình hình nghĩ sao nhưng chắc chắn là hông vui rồi và có lẽ còn teo bu gì nữa. Tù bít bùng là tương lai các khứa đó!

Cuộc đảo chánh vừa qua cũng cho thế giới thấy sự dữ dằn của con thú cộng sản: nó hông bao giờ chịu thua hết và đối với nó thì phải dùng biện pháp mạnh mới được. Thiết nghĩ dân Nam ta cũng nên học bài này cho thuộc và chớ nên để luận điệu hòa hợp hòa giải làm mờ mắt.

Đặng Tiểu Bình đã chết hay sẽ chết

Hồng Kông - Một tờ báo Hồng Kông do Bắc Kinh kiểm soát, hôm qua đã cải chánh một tin đồn cho rằng lãnh tụ Trung Cộng Đặng Tiểu Bình đã chết hay đang hấp hối. Tờ Đại Công Báo coi như cơ quan phát ngôn của chánh phủ Trung Cộng loan rằng cuộc khám bệnh cho thấy “bố già Trung Cộng” họ Đặng năm nay 88 tuổi nhưng sức khỏe bình thường.

Tờ báo thuật lại một lời tuyên bố của cấp lãnh đạo cao cho những lời đồn đại là vô căn cứ.

Trước đây những tin đồn về sự suy yếu của họ Đặng vẫn thường được loan truyền tại Bắc Kinh và Hồng Kông. Nhưng mấy tuần gần đây, tin đồn này đã lên tới cao độ, đưa những suy luận giũt gân về vấn đề kế vị của họ Đặng.

Tờ Đại Công Báo còn đăng lời của con gái Đặng Tiểu Bình, nghệ sĩ Đặng Liên như sau: “Chớ có nghe lời đồn bậy bạ như chuyện về bệnh ung thư chẳng hạn. Nếu quả thật như vậy làm sao chúng tôi có thể đi ngoài và vui vẻ thế này”.

Tháng trước tờ báo Nhật Yomiuri loan tin họ Đặng phải giải phẫu vì ung thư thận tại một bệnh viện ở Bắc Kinh. Tin này cũng bị cải chánh ngay.

Tục chưa từng thấy là Vị lãnh tụ muôn vàn kính yêu ...

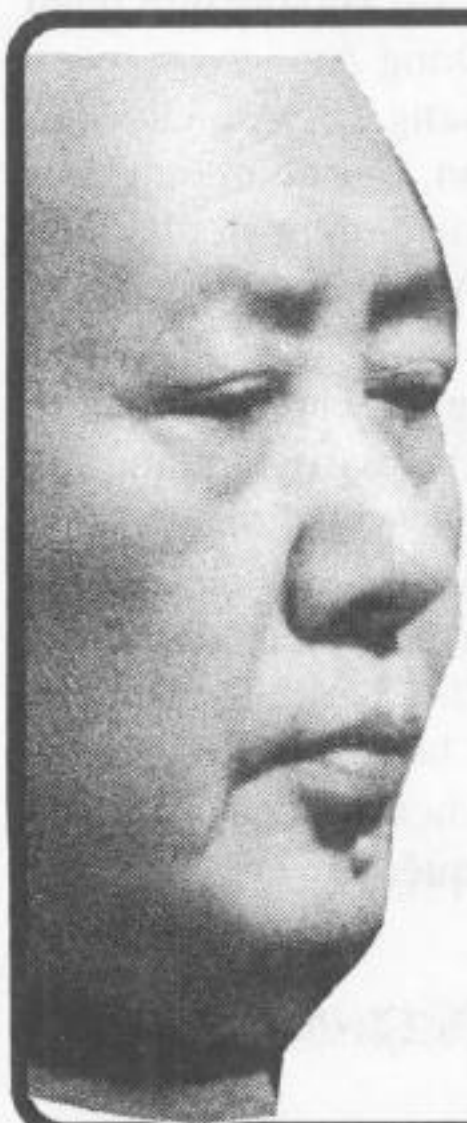
Theo bản tin của hãng thông tấn xã Bắc Hàn, đứa con lớn của Bắc Hàn, vị lãnh tụ yêu quý Kim Jong Il lại một lần nữa được ca ngợi trong một bản nhạc pop, mang tên “Thu Hút”. Hồng giống như các bản nhạc pop thường hay chỉ trích các lãnh tụ chánh trị, nhạc phẩm của băng nhạc Pochonbo Electronic Bands chỉ toàn những lời ca tụng đầy kính trọng đối với Kim Jong Il, 51 tuổi.

” Không ai trên đời khiêm nhường, trong sạch, rộng lượng và tài ba như đồng chí kính mến Kim Jong Il”. “Ai gặp ông ta đều lập tức bị thu hút và sẽ sẵn sàng trao số phận và tương lai của mình cho ông ta. Đó là một trong những lời bợ đít thúi trong bản nhạc. Thiệt cộng sản ở đâu cũng tòi bại như nhau. Việt cộng có Tố Hữu thì Bắc Hàn có nhóm Pochonbo Electronics. Kim Jong Il được ca tụng là phải vì không sớm thì muộn khúc cũng sẽ nổi ngôi tía là Kim Il Sung.

Làm tiền đủ mọi cách Núi Mao móc địa du khách

Hồng Kông (NTB)- Hòn núi giống Mao sẽ là một nơi du lịch mới tại Trung Cộng.

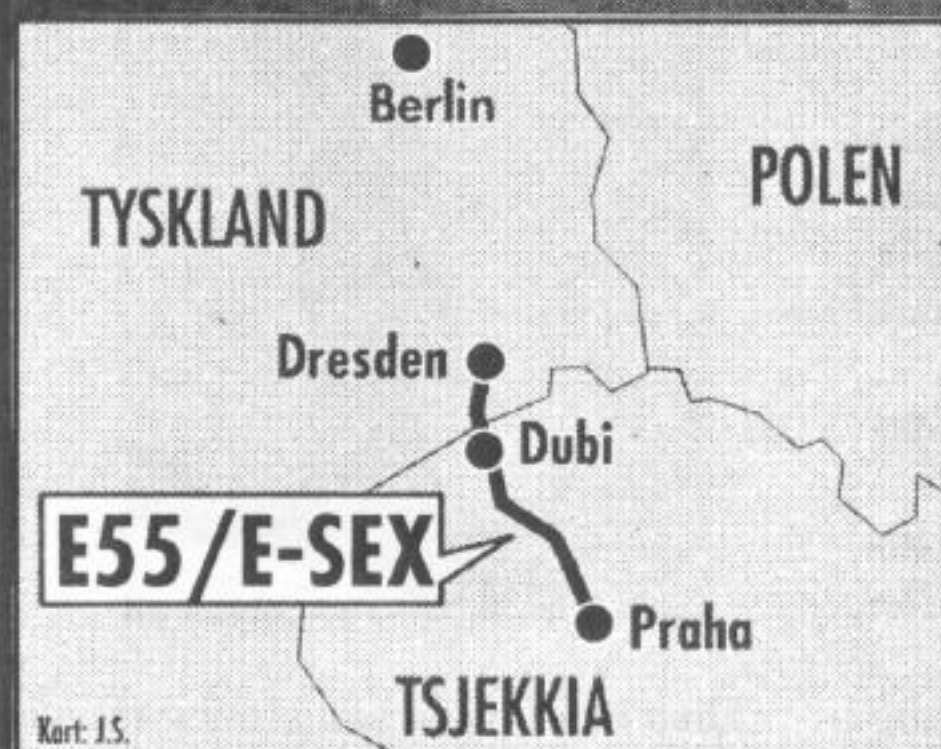
Đây là lần thứ hai, các thầy tại Bắc Kinh thấy một hòn núi giống chủ tịch đảng họ Mao. Hòn núi Mao mới này tên là Thái Dương Phong và “giống như sóng mũi cao và trán rộng của họ Mao”. Hòn núi này lại nằm một cách tài tình trên trục lưu thông giữa Hồng Kông và các tỉnh phía Bắc. Hồng biết hòn núi có giống Mao thiệt hay không nhưng các xếp lớn ở Bắc Kinh hy vọng sẽ hốt bạc lớn.

Cô Ewa, 18 tuổi đứng trên xa lộ E 55, ngực để trần và mời mọc khách trên đường. Cô nàng là một trong mấy

chục ngàn thiếu nữ Đông Âu bị dụ dỗ vào con đường mãi dâm.

E 55: Con đường "tình" dài nhất châu Âu

Dubi - Chỗ làm của cô nàng là xa lộ E 55 nối liền thành phố Đông Đức Dresden và thủ đô nước Tiệp Praha. Cô nàng đứng phía nước Tiệp cách trạm biên giới vài trăm mét.

Chàng ma cô ngồi trong xe cắm trại đậu cách đó cỡ 100 m. Khách hàng đồng ý sẽ được dẫn về đó. Giá cả cho nửa tiếng từ 50 tới 100 đức mã tùy theo dịch vụ.

E 55 có lẽ là con đường mãi dâm dài nhất Âu Châu. Từ biên giới tới làng Dubi, cỡ khoảng 5 km có hơn 300 gái mãi dâm.

Gái mãi dâm có đủ mọi lứa tuổi từ 15, 16 tuổi cho tới sồn sồn trung niên. Đa số là người Tiệp nhưng có số từ các nước Baltic, Nga, Bulgari, Romani và Khắc. Hàng chục ngàn đã tràn sang Ba Lan và Tiệp, hai nước giáp ranh với Đức, đại diện cho khối Tây Âu.

Ewa cũng đại đa số hồng qua được Tây Âu. Cô ta đứng phơi ngực cho đầu trời nắng, trời mưa hay trời tuyết. Cô nàng dọa dẫm thân xác trong khi ma cô hốt bạc. Cô nàng hông nói mấy lời nhưng tên ma cô người Bulgari nói tía lía.

— Tui có năm sáu em lận.

— Tui có nhiều tiền lắm! Anh muốn thử một màn hông? Tui để giá đặc biệt cho!

— Khách hàng của tui phần đông từ Đông Đức. Gái điếm ở Dresden mắc lắm. Ở đây một màn chỉ tốn bằng một phần tư giá mà thôi.

Cảnh sát Tiệp bố ráp thường xuyên trên đường E 55 nhưng chỉ để bắt các thiếu nữ ngoại quốc hông có giấy tờ hợp lệ chớ hông phải để bài trừ nạn mãi dâm.

— Thịnh thoảng các thầy được một

màn và một vài mark. Các thầy rất thoả mãn và để yên cho tui tui làm ăn.

Hiện nay có hơn khoảng 500.000 gái mãi dâm tại Đức. Cỡ khoảng một phần tư từ các nước Đông Âu.

Khi đặt chun sang Tây Âu, cuộc đời các cô coi như tàn. Các cô bị tịch thu giấy tờ, nhốt ở các ổ điểm và phải làm việc ngày đêm cho tên ma cô đem các cô qua.

Sau một thời gian, các cô bị bán đi cho các ma cô khác với giá giảm lần. Một số cô bị bán sang Portugal làm điếm cho phu lục lộ hay bán sang Hy Lạp và Tây Ban Nha làm điếm cho ngoại kiều người Phi Châu hay Thổ Nhĩ Kỳ. Các cô bán thân với giá vài đồng và sau đó chết đi. Chết vì bị giết hay chết vì kiệt quệ.

Na Uy và Bắc Âu mới có một sư phụ mới: Arne Ronold, 36 tuổi vừa lãnh tước “Master of Wine”, một tước mà chỉ có 179 người trên thế giới có.

Muốn được tước này, bạn phải có mũi và lưỡi thiết chiến và một bộ óc thiết bén nhạy. Tước “Master of Wine” do viện “The Institute of Masters of Wine” ở Luân Đôn cấp sau 5 cuộc thi lý thuyết và 3 cuộc thi thực nghiệm.

Cao nhất

Tước này là tước cao nhất của ngành rượu nho. Trước kia, tước này chỉ cấp cho những người sản xuất rượu của Anh quốc. Tới năm 1983, tước này được nới rộng ra cho giới bán rượu và sưu tầm rượu của Anh. Cho tới năm 1987, tước này mới được cấp cho tất cả mọi người trên thế giới qua những cuộc thi.

Đừng hiểu lầm chữ “Tất cả”. Các cuộc thi rất khó và tỷ lệ rớt lên tới 90%. Năm nay, lần đầu tiên tất cả thí sinh đều rớt. Arne Ronold phải thi ba lần mới đậu và là người đầu tiên tại Bắc Âu lãnh được tước đó.

Ronold nguyên là kỹ sư và làm việc tại Det Norsk Veritas. Ngoài ra, anh ta còn là chủ bút cho tạp chí về rượu nho “Vinforum” trong hơn bảy năm và là một người yêu rượu nho hơn 15 năm.

THẦY RƯỢU

— Trình độ hiểu biết của tước này tương đương với một trình độ đại học cỡ trung bình. Tước này đối với tôi, một người yêu rượu, là một thành công lớn và là một hậu thuẫn cho tạp chí Vinforum. Đó là lời của Ronold.

— Tôi hy vọng trong tương lai sẽ có những dịch vụ cố vấn về rượu trên tầm

vóc quốc tế.

Được hỏi về hãng rượu độc quyền của nhà nước Na Uy, Vinmonopolet, anh Ronold cho biết như sau:

Hông hài lòng

— Tôi hông hài lòng. Các loại rượu quá ít và phẩm chất cũng thấp. Hơn nữa, tất cả mọi loại rượu ở Na uy đều mắc. Vinmonopolet chỉ trả có một đồng cho một lít rượu, phần còn lại của giá rượu là thuế. Muốn có được một thứ rượu uống được, bạn nên trả từ 70 cho tới 90 đồng.

Thích nhất

Trong các loại rượu giá phải chăng, Ronold thích nhất là Côte de Marmandais. Theo Ronold thì loại rượu này có những năm rượu ngon. Nói chung chung thì Ronold thích Bourgogne nhất. Thỉnh thoảng, anh ta cũng có uống rượu Ý.

Có thai chín !

Koebenhavn - Phương pháp chữa trị bằng hormon và thụ thai nhân tạo kết thúc bằng một bi kịch cho một phụ nữ Đan Mạch, 40 tuổi. Sự sai lầm của bác sĩ khiến cho bà ta thụ thai chín con.

Một phụ nữ, 28 tuổi, gặp khó khăn trong việc thụ thai đã đi khám tại một bệnh viện tư ở Kobenhavn. Bác sĩ điều trị bằng cách chích hormon kích thích

sự sản xuất của trứng. Về mặt này thì cuộc điều trị thành công nhưng các bác sĩ quên kiểm soát số trứng trong người phụ nữ này và ngưng lại khi số trứng lên quá cao.

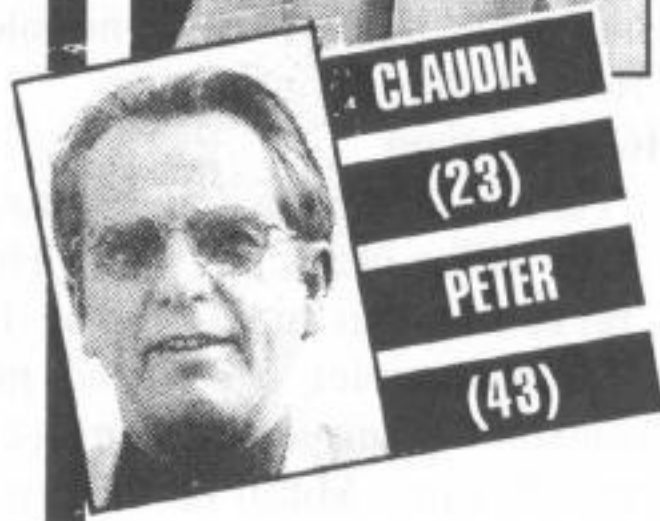
Người đàn bà này sau đó được đưa qua bệnh viện công của Kobenhavn và bác sĩ hiện nay cũng chưa quyết định sẽ điều trị ra sao.

Sự thụ thai hiện còn trong thời kỳ đầu và hông rõ sẽ biến ra sao. Một trong những bào thai sẽ chết đi vì thiếu chỗ hay vì người mẹ hông đủ sức nuôi hết. Có lẽ, chúng tôi sẽ tìm cách phá

một vài bào thai, đó là lời bác sĩ Johannes E. Boch tại Rikshospitalet ở Kobenhavn.

Ở Thụy điển gần đây, có trường hợp thụ thai năm và tạo một cuộc tranh cãi dữ dội. Ở Na Uy, chỉ cho thụ thai tối đa bốn và ở Đan Mạch tối đa hai.

Cách đây vài năm, tại Ý có một người sanh chín nhưng không tất chín đều sống sót. Ở Nam Phi, có một người sanh sáu và tất cả em bé đều lớn khôn. Hai trường hợp hiếm có này đều do sự sắp xếp của tạo hóa!

Năm anh hai mươi Em mới chào đời!

"Năm anh hai mươi, em mới sinh ra đời..."

Hai mươi năm sau, hai ta lại gặp nhau..." Anh chàng Peter Gabriel (43) đã hát như vậy (nếu dịch sang lời Việt!) với nàng super model Claudia Schiffer (23). Cách đây bốn tháng hai người đã gặp nhau, rồi... gặp nhau đi nghỉ mát ở Mallorca và Riviera đến mấy bận. Không chuyện "tày trời" nào thoát khỏi các cặp mắt của các chàng báo... đời! (VS dịch lại để thỏa lòng độc giả mà thôi!)

Gabriel đã đáp máy bay qua Paris để hát chúc mừng sinh nhật nàng, không ngại tốn kém thì giờ: Máy nui anh cũng bay vào đến nơi! Báo "SE & HÖR" cũng đã có hình hai người đang phơi nắng, dĩ nhiên mỗi người chỉ có được một mảnh che... nắng, trên du thuyền ở vùng biển ấm cách xa Na Uy...

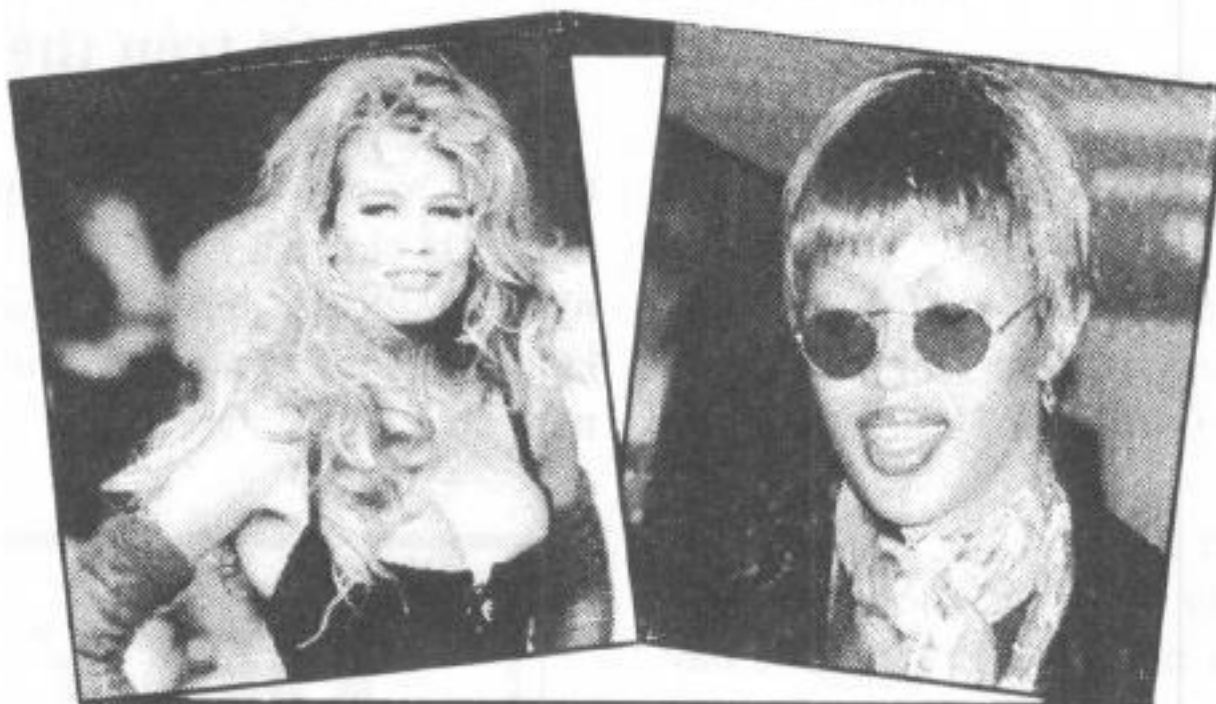
Model Claudia bị "lên báo" khá nhiều vì nàng đã từng là "bạn thân" của Thái Tử Albert - Monaco. Nay nàng, với "chú" Peter, lại sóc-kẹt các chàng săn tin vịt lần nữa.

Một "bụng" kỷ lục

Joumana Daroische (Oslo) gốc Libanon, vừa ghi một kỷ lục thế giới vào sách "Guinness" về "múa bụng"! Joumana đã uốn bụng, múa suốt con đường Fredenborgvei về Oslo 16,6 cây số (!) Xe cô hơi bị cản trở ít nhiều trên Fredenborgvei vì nhiều tài xế đã ngừng lại để chiêm ngưỡng người bộ hành lạ lùng này. Trước đây Joumana đã từng múa bụng khoảng 10 cây số, nhưng chưa được ghi vào sách Guinness.

Mình mơ thành mình

Hầu như tất cả người mẫu đều mơ làm tài tử nhưng số thành công trên màn bạc đếm trên đầu ngón tay! Thế nhưng người mẫu nổi tiếng Naomi Campbell và Claudia Schiffer cuối cùng cũng đã nhận được vai trò trong phim của Robert Altman mang tên "Prêt-à-porter", tạm dịch là đồ mặc liền. Hai sẽ đóng vai ... chính mình và như vậy hy vọng sẽ trung thực.

Được tiên muốn tu?

Bạn có biết là Richard Gere là một Phật tử ngoan đạo. Sau khi cưới Cindy, Richard đã buộc hay dụ (ai biết?!) Cindy phải theo Phật giáo như anh ta. Đám cưới cũng đã diễn ra theo nghi thức Phật giáo. Richard rất sùng bái Đại la lạt ma. Nghe đâu những lúc về sau này, Richard chỉ chú trọng tới thiền và rất ít ngó ngàng tới Cindy. Có vợ mơn mớn như Cindy mà có thể nghĩ tới việc tu hành thì thiệt là đáng...!!?

Khát kiến thức..

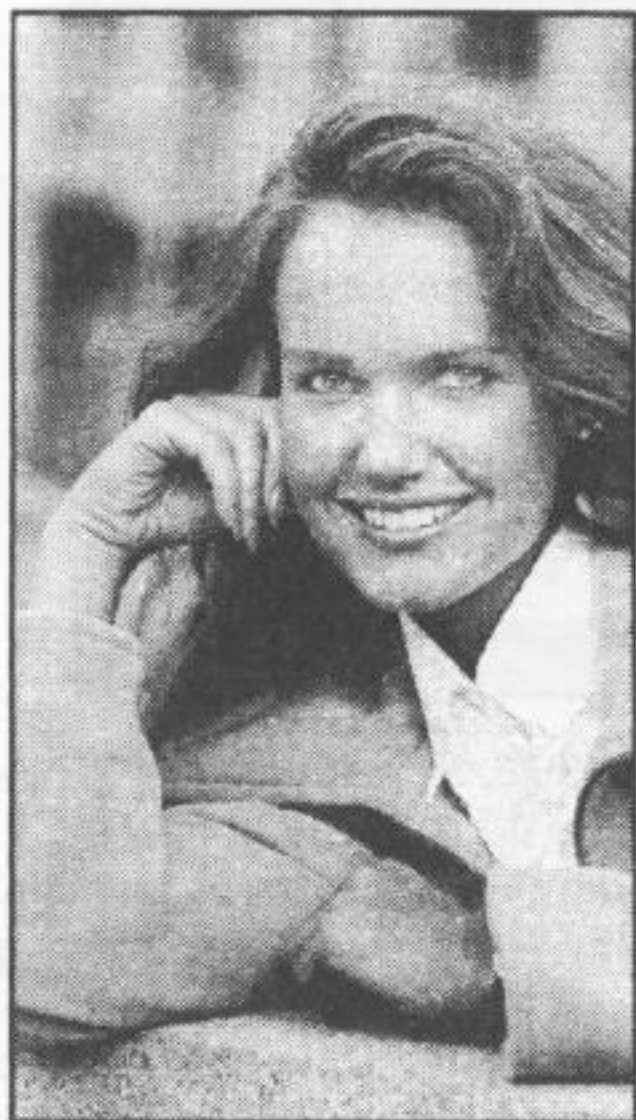
Trong một cuộc thăm dò kiến thức tổng quát, thanh niên ở Anh Quốc (lứa tuổi 17) đã cho biết như sau:

— 10% không tìm được nước của mình trên bản đồ thế giới!

— Đa số cứ tưởng rằng thế chiến thứ hai vẫn còn tiếp diễn.

— 98% biết chắc chắn rằng sẽ được phép mua bia khi đã tròn 18 tuổi.

Hoa hậu Na Uy

Rita Omvik (21) vừa mới được bầu là hoa hậu Na Uy. Show đã được TV 2 trực tiếp truyền hình trong thứ bảy vừa qua. Rita là thí sinh rất nổi trong cuộc thi này, vì trong cuối tháng sáu vừa qua, Rita đã đoạt chức "Queen of the year" trong một cuộc thi được tổ chức tại Malaysia. Rita được bầu là hoa hậu năm nay đúng như nhiều người chờ đợi.

Hoa hậu Rita sẽ cùng với hơn 80 người đẹp từ các nước khác đến Sun City tham dự cuộc thi hoa hậu thế giới vào 27/11 sắp tới.

Hoa hậu Huê Kỳ

Cô Kimberly Clarice Aiken, 18 tuổi, vừa đoạt chức Hoa Hậu Hoa Kỳ năm nay. Có lẽ vì Kimberly đã hứa rằng sẽ dùng trọn năm, với mỹ hiệu Hoa Hậu Hoa Kỳ, đi thăm và giúp đỡ những người vô gia cư tại Mỹ. Ngoài chiếc vương miện, Kimberly còn được 200.000 Đô la tiền thưởng, một xe hơi và 35.000 Đô la học bổng.

Kimberly, Rita (Na Uy) và Jacqui (Nam Phi) sẽ sang Sun City cùng tranh chức Hoa Hậu thế giới vào cuối tháng mười một này.

Nặng quá

Los Angeles (VS): Modell Anna Nicole Smith đã phải đi khám bác sĩ vì bệnh đau lưng. Không đầy 30 giây, bác sĩ đã tìm ra nguyên nhân gây nên bệnh khó trị này. Đó là trọng lượng của hai quả trước ngực nặng quá nặng. Đề nghị của bác sĩ là làm giảm bớt trọng lượng ấy đi! Nhưng Anna Nicole không muốn phá hủy của trời ban, nên đã đi tìm người khác để chữa bệnh này: thợ đâm lưng!

Kuala Lumpur: Thành phố cấm tình yêu

Kuala Lumpur (NTB/VS): Hôn nhau ở trong công viên phố Kuala Lumpur bạn phải nhìn trước ngó sau coi chừng mấy anh phú lít bất gặp.

Trong tháng tám vừa qua, đã có 9 cặp bị bắt quả tang tại công viên đang hôn nhau. Tiền phạt từ 100-500 ringgit (270-1400 kr.) tùy theo "độ đắm đuối" của nụ hôn qua con mắt của thầy đội.

Cuộc đời Lý Tiểu Long (1940- 1973) lên phim

Trong tháng chín vừa qua, phim về Lý Tiểu Long (Dragon - The Bruce Lee Story) đã được chiếu ở Na Uy. Jason Scott Lee (cũng họ Lý nhưng không họ hàng gì với Lý Tiểu Long!)

thủ vai Lý Tiểu Long dưới sự đạo diễn của Rob Cohen đã làm cho các khán giả ái mộ Tiểu Long đã phải thất vọng vô cùng... Đối với những người chưa biết nhiều về nhà họ Lý, phim tạo một ấn tượng không tốt đối với khán giả. Đối với khán giả đã ái mộ họ Lý hơn 20 năm qua, phim đã làm cho họ thất vọng và buồn cho họ Lý.

Phim diễn tả lại cuộc đời Tiểu Long theo lời kể của vợ ông. Sinh tại Mỹ, trưởng thành ở Hồng Kông, rồi phải trốn qua Mỹ vì đã dính liểu đến chuyện phạm pháp. Trong đời sống sinh viên ở Mỹ, Lý Tiểu Long phải dùng đến võ thuật để giải quyết những chuyện kỳ thị trực tiếp đối với ông. Tài nghệ tuyệt luân của ông đã làm cho nhiều người ái mộ và theo học. Họ Lý vừa đi học, vừa dạy võ để sinh sống. Các hãng phim đã để ý đến tài nghệ của ông và

mời đến đóng phim. Nhưng mộng thành tài tử của Hồ Ly Vọng không xong, họ Lý quay về Hồng Kông để làm phim theo ý mình muốn. Phim "Đường Sơn Đại Huỳnh" là phim đầu tiên của ông đã thực hiện tại Hồng Kông. Họ Lý từ trần đột ngột năm 1973, được giải thích qua lời kể lại của vợ ông, là do bệnh đau màn óc gây nên.

Với sự đạo diễn của Rob Cohen, người không có sự kính trọng đối với Lý Tiểu Long, và vai chánh là Jason Scott Lee, một người không rành võ thuật, cộng với kỹ thuật ráp nối tầm thường, làm người xem tưởng rằng Jason Scott đang múa ballette chứ không phải đấu võ. Lý Tiểu Long chỉ là một anh sinh viên gàn gàn, bị ám ảnh bởi một vị thần tượng thời xa xưa, và võ thuật là cách duy nhất để giải quyết mọi vấn đề.

Hoa hậu da màu

Johannesburg (NTB/VS): Cô Jacqui Mofokeng, 21 tuổi, sinh viên kinh tế và vừa là model, đã được chấm là Hoa Hậu của Nam Phi năm nay hôm 07/08 vừa qua. Lần đầu tiên Nam Phi một thiếu nữ da màu được bầu làm Hoa Hậu. Sau cuộc thi, hàng trăm khán giả da trắng đã gọi điện thoại vào phản đối ban giám khảo quá cỡ.

Một trong những ưu điểm của Jacqui là những con số sau: 1.74 m và 87-64-92. Hai cô Á Hậu là Corinne Denrheim và Marleze Steyn (phải).

Cà phê làm tiêu mỡ

Tin vui cho giới yêu cà phê: Nếu uống cà phê trước khi bắt đầu vận động thì cơ thể đốt mỡ mau hơn.

Các nghiên cứu mới cho thấy, một hớp cà phê làm tăng sự tiêu hóa kalori khoảng 10-20 phần trăm, theo tạp chí New Woman.

Sự gia tăng của sự tiêu hóa kalori giải thích như sau: chất koffein trong cà phê làm tăng hormon HSL trong máu. HSL đóng vai trò quan trọng trong việc làm tiêu tế bào mỡ trong cơ thể.

Tuy nhiên, cà phê chỉ kích thích sự bào chế hormon đối với những người tối đa ba tách cà phê mỗi ngày. Nếu bạn uống cà phê nhiều, cơ thể quen với koffein và hông "ép phê" gì hết (chỉ tốn tiền thôi!)

Trần truồng nhưng hông khoe của!

Trước đây hồng lâu, minh tinh Demi Moore làm chấn động dư luận khi khỏa thân trên trang bìa của tạp chí Vanity Fair. Bây giờ đã có người bắt chước, đó là "Rambo" Sylvester Stallone. Trang bìa của Vanity Fair số tháng 11 tới đây sẽ có hình Stallone ngồi theo kiểu bức tượng nổi tiếng "Người suy nghĩ" của Rodin và dĩ nhiên không một mảnh vải che thân! Mặc dầu trần truồng, Stallone hông khoe hết "của cải" và tiêu biểu cho một tâm hồn nghệ thuật trong một thể xác đầy nghệ thuật (theo lời tòa soạn Vanity Fair).

Đoái công Chuộc tội

John Denver bị bắt buộc hát cho một đêm văn nghệ chống say rượu lái xe sau khi bị bắt quả tang lái xe khi có 1,4 phần ngàn rượu trong máu.

Anh chàng ca sĩ dân ca Mỹ nổi tiếng qua các nhạc phẩm như "Thank God I'm a country boy", "Rocky Mountain High" và đặc biệt là "Take me home, country roads", phải làm tròn bản án bắt buộc anh ta phải đóng góp vào công ích xã hội trong 28 tiếng đồng hồ. Vốn yêu rượu, Denver ô kê hát để gây quỹ cho dịch vụ chuyên chở những người quá say hông lái xe nổi. Mức độ rượu cho phép tại Colorado là 1,00 phần ngàn. Ở Na Uy là 0,5.

Lột trần vấn đề

Minh tinh phim con h. nổi tiếng Ý đại Lợi Moana Pozzi tuyên bố là nàng ta sẽ ứng cử đô trưởng Roma vào tháng 12 tới đây. Nàng thâu được 12.500 phiếu khi ứng cử quốc hội năm rồi. Chương trình vận động của nàng hiện chưa rõ ràng nhưng chắc chắn nàng sẽ tiến thẳng, lột trần vấn đề và giải quyết nhanh gọn..

Nạn Tình

Những người Na Uy đói tình đã điện thoại tất cả 150 triệu năm rồi cho các nơi cung cấp ái tình bằng miệng ở ngoại quốc, tiếng Na Uy gọi là telefonsex. Công ty viễn thông Na Uy (Televerket) đã bỏ cỡ khoảng 40 triệu.

MÀN BẠC HỒNG KÔNG

Chu hải My cải chính tin đồn

Chu Hải Mi đóng rất nhiều phim nhưng nổi bật nhất trong vai Gia Dự với bộ phim "Định Mệnh". Nhiều người hỏi cô có bồ chưa? Cô chỉ trả lời bằng nụ cười trên môi. Nhưng đến khi người ta hỏi đến những tiêu chuẩn để theo đuổi cô thì cô trả lời: "Người đó phải tử mĩ, dịu dàng, biết tặng hoa và hoạt bát".

Cách đây hai năm có một cô nàng làm việc tại đài truyền hình ba màu vì thương thầm anh chàng Lê Minh nhưng không nhận được sự phản hồi, do đó cô ta đã tung tin đồn rằng nàng Châu Hải Mi đang cặp bồ với Lê Minh. Lúc đó Châu Hải Mi không phản đối vì nàng đang hợp tác đóng bộ phim "Kiếp này vô hận" với Lê Minh (lúc đó Lê Minh chưa được nổi tiếng).

Gần đây vì có nhiều tin đồn về chuyện tình trong bóng tối của nàng, nên nhân cơ hội này nàng đã nhờ một số ký giả cải chính những chuyện không có thật và tin đồn cách đây hai năm giữa nàng và chàng Lê Minh nổi tiếng. Nàng muốn chứng minh rằng đó chỉ là những chuyện nhầm nhứ, không có thật. Điều quan trọng nàng nhấn mạnh với ký giả là hiện tại nàng vẫn chưa có "Người Yêu".

Lưu Đức Hòa hội ngộ người đẹp

Anh Lưu Đức Hòa đã nổi tiếng nhiều năm trên mặt nghệ thuật, đặc biệt nhất trong bộ phim "Lộc đỉnh ký". Mới đây anh đã tham dự chương trình "Nước biếc xanh xanh" do đài phát thanh thương nghiệp Hồng Kông tổ chức, và trong đợt thi này anh đã đoạt được nhiều giải thưởng như bơi lội và bóng chuyền.

Gần đây trong chuyến du lịch tại Gia-Nã-Đại có tin đồn rằng anh đã tái ngộ với người yêu cũ Du Khả Khâm (là người con gái duy nhất được anh công nhận là người yêu). Anh hoàn toàn không phản đối với tin đồn này nhưng chỉ đính chính rằng địa điểm không phải là Gia-Nã-Đại mà ở Los Angeles.

Tại đây anh có tổ chức buổi trình diễn văn nghệ, cô Du Khả Khâm và mẹ cô ta đã tỏ ra hết sức ủng hộ anh ta. Chính vì vậy

khán giả đã đặt ra nhiều câu hỏi về sự quan hệ giữa hai người: "Chẳng lẽ họ đã quay lại với nhau rồi sao? Hai người chia tay nhau đã hơn sáu năm rồi mà". Gặp lại người xưa anh rất là vui, nhưng những gì đã thành quá khứ thì anh mong rằng mọi người đừng thêu dệt nữa.

Lúc còn đi học thì anh từng có ý định lập gia đình và tạo cho mình một cuộc sống thật là đáng hoàng, nhưng đến bây giờ thì anh không còn nhắc tới ý định đó nữa.

Tăng Huệ Thuyên hy sinh mái tóc

Nói tới Tăng Huệ Thuyên thì chắc chắn ai cũng mến mộ cô, cô ta đóng phim rất nhí nhảnh. Nàng rất hoạt bát và đáng diện tươi trẻ. Vì đóng bộ phim "Thắng giả làm vua 2, Thiên hạ vô địch". Nàng đã cắt tóc ngắn và tạm thời không sang Đài Loan để đóng phim. Nhìn cô ta thật liễu yếu nhưng khi đóng phim đấm đá, đánh nhau thì cô ta không sợ bị thương hay đau đớn gì cả. Nàng thường hay nói muốn thay đổi kiểu đóng phim, thì kỳ này là cơ hội tốt cho nàng và cũng như ý muốn của nàng.

Nàng đã nhảy qua đài Á Châu nửa năm nay, ở đây nàng đã có dịp biểu diễn tài năng của mình. Đài Á Châu đã bỏ vốn nặng trong bộ phim "Thắng giả làm vua 2", và đây cũng lần thứ ba nàng hợp tác với kếp Trần Đình Oai. Theo nàng thì Trần Đình Oai là một người rất là năng nổ, hiền lành và chịu đựng trong công tác. Vì muốn đóng phim đạt đến mức hoàn hảo anh ta chấp nhận hao tổn thời gian để nghiên cứu những vai tuồng khác nhau khi đoạn phim đòi hỏi.

Nhiều phóng viên hỏi nàng chắc là Trần Đình Oai và nàng có dịp săn sóc lẫn nhau, nàng cười và đáp: "Tụi em là đồng nghiệp mà". Thật tình mà nói nàng rất hòa mình với anh chị em đóng phim.

Theo quan niệm của Tăng Huệ Thuyên về chuyện cặp bồ là điều tự nhiên của con người và cũng rất là bình thường. Trong vấn đề tình cảm nàng không muốn lẫn lộn tình yêu và sự nghiệp.

Lắm lắm

Lớn lên con sẽ làm báo!
(Lời con chủ bút)

PSSST!

53 ngày nữa

Ngày Quốc Tế Nhân Quyền 10
tháng 12, 1993

HỘI NGƯỜI VIỆT
TỶ NẠN TẠI
NA UY

Ông yêu ông!

- Tui bị chích chút chút nhưng hông sao hết, đó là lời Norm Gary, giáo sư chuyên về ông.

San Jose (Huê Kỳ) - Gary Norm là một giáo sư nghiên cứu về ông, và có lẽ không được bình thường cho lắm!

Giáo sư cho biết là ông ta bị ông chích nhưng hông sao hết. Trong hội chợ Santa Clara festival tại José, Gary Norm đã thổi clarinet cho ông nghe. Nhưng rất tiếc hông phải tài nhạc của Gary quyến rũ được ông nhưng là một chất mà Gary đã bôi trên mình, đã dụ được ông chúa và sau đó cả bấy ông. Khán giả thấy lạ bu coi rất đông. Gary Norm hiện giảng dạy tại Đại Học California.

Tình yêu không phân biệt tuổi tác

Không bao giờ quá trẻ, cũng không bao giờ quá sớm. Đó có phải là sự suy nghĩ của Wally Hoehme, 88 tuổi và Lothar Schiller, 28 tuổi khi họ cưới nhau tại thành phố Plauen, Đức Quốc. Sự khác biệt 60 năm về tuổi tác hoàn toàn không thành vấn đề!

Tình yêu.. Trần truồng

Austin (Huê Kỳ) - Họ hông phải là A Đông và E Và nhưng là Karen Loomis, 37 tuổi và Bill Scales, 36 tuổi. Vừa qua

họ làm đám cưới tại Hippie Hall, ngoại ô Austin thuộc tiểu bang Texas và Y phục đám cưới là bộ đồ da mà thượng đế ban cho.

Karen đầu chỉ đội một vòng hoa, cổ mang một xâu chuỗi và tay cầm một bó hoa. Bill thì chỉ đeo một dây chuyền. Ngoài ra hông có gì khác nữa. Tình yêu trần truồng! Và họ hứa sẽ giữ tình yêu mãi mãi trần truồng cho nhau!

Làm khi Chơi chó !

Ở thành phố Pueblo, Colorado, Huê Kỳ, vừa qua có tổ chức một giải rodeo, tức thi cỡi ngựa theo kiểu cao bồi miền Viễn tây. Để mở màn, chú khỉ cao bồi Whiplash đã cỡi chó biểu diễn dưới sự cổ vũ nồng nhiệt của khán giả.

Tin Vui

Vui mừng nhận được hồng thiệp báo tin

*Võ Thị Thanh Vân
và
Khưu Ngọc Ẩn*

sẽ làm lễ thành hôn tại Oslo vào ngày
16.10.1993.

Thương chúc hai em Thanh Vân và
Ngọc Ẩn Trăm Năm Hạnh Phúc.

Gia Đình Trường-Điệp

Tin Vui

Nhận được tin vui gia đình anh chị Hàng
Ngãi Àng và gia đình anh Đỗ văn Hữu đã
kết nghĩa thông gia, làm lễ thành hôn cho
hai cháu:

*Hàng Kim Quang
và
Đỗ Thị Ngọc Loan*

Mừng cho hai họ Hàng-Đỗ.

Chúc hai cháu Kim Quang và Ngọc Loan
Trăm Năm Hạnh Phúc

Gia Đình Trường-Điệp

VƯỢT SÓNG

tiếng nói của người Việt tỵ nạn

- Nơi trao đổi tâm tình và phổ biến các tin tức
sinh hoạt của cộng đồng người Việt
- Bảo tồn và phát huy văn hóa Việt nam

Mỗi
người
Việt
nam

ĐỌC VÀ CỔ ĐỘNG VƯỢT SÓNG

Đóng góp bài vở

Đặt mua VƯỢT SÓNG dài hạn

Giới thiệu VƯỢT SÓNG với bạn bè và gia đình

Một
từ
Vượt
Sóng

Cảm tạ

Chúng tôi chân thành cảm tạ

Thượng tọa Thích Trí Minh cùng quý thầy.
Chi Hội Phật Giáo Bergen.
Cộng Đoàn Công Giáo bergen.
Hội Thánh Tin Lành Bergen.
Cơ sở Mặt Trận Quốc Gia Thống Nhất Giải Phóng Việt Nam tại Bergen.
Gia đình Phật Tử Đức Dục Bergen.
Cộng Đoàn Người Việt tại Bergen.
Cùng quý đồng hương thân bằng quyến thuộc xa gần và quý thân hữu người Na Uy.

Đã tận tình đích thân hay cử đại diện đến hộ niệm, phân ưu, hướng dẫn, góp ý kiến hoặc trực tiếp giúp đỡ trong việc tang lễ, tham dự lễ nhập quan, hoặc cùng dự lễ tiễn đưa con, em, chồng, anh, cha, chú bác, cậu của chúng tôi là

Thái Cang

Từ trần ngày 09.09.1993, nhằm ngày 23 tháng bảy năm Quý Dậu tại Bergen, Hưởng Dương 43 tuổi đến nơi an nghỉ cuối cùng. Trong lúc tang gia bối rối, có điều chi sơ xuất, xin quý vị niệm tình tha thứ.

Thay mặt toàn thể tang gia
Vợ
Đoàn thị Tiệp

Phân Ưu

Nhận được tin buồn thân mẫu anh Nguyễn
Hương Hữu là bà:

PHAN THỊ NGHI

đã qua đời tại Việt nam ngày 04-09-93 hưởng thọ
76 tuổi.

Thành thật chia buồn cùng anh Hữu và tang
quyển. Nguyên cầu hương linh Cụ bà sớm được
siêu thăng tịnh độ.

Ông bà Trần văn Tiến
Stavanger.

Phân Ưu

Được tin buồn

ông Trần Tâm

là thân phụ của anh Trần Minh Phúc, thành viên
ban chấp hành chi hội người Việt tỵ nạn tại
Stavanger,
đã từ trần ngày 26 tháng 6 năm 1993 tại Úc Đại
Lợi, hưởng thọ 63 tuổi.

Chúng tôi thành thật chia buồn cùng gia đình anh
Trần Minh Phúc.

Ban chấp hành chi hội Stavanger
Ban chấp hành trung ương Hội Người Việt tỵ nạn
tại Na Uy.

Ditt verkstedsenter i Groruddalen

Vi utfører alt i bilreparasjon:

**Oppretting
Lakkering**

Fast pris før repasjon

Km service fra kr.1.000 - kr. 1.500

Forstilling justering kr. 300

Bremser, Clutch

Eksosanlegg, støtdempere

Ring for pris!

HAAVARD MARTINSENSVEI 31 . OSLO 9

ROMMEN Bil

Tlf: 21 23 18

&

ROMMEN AUTOSKADE A.S

Tlf: 10 99 00

Công ty Rommen Bil / Autoskade a.s

- * *Chuyên viên Na uy nhiều năm kinh nghiệm*
- * *Được sự công nhận của Nha lộ vận và Liên đoàn xe hơi*
- * *Tiếp đãi nồng hậu*
- * *Sửa chữa chu đáo*
- * *Giá phải chăng*

Bạn mang xe đến - Chúng tôi định giá - Bạn quyết định - Chúng tôi sửa chữa

PHIẾU ĐẶT MUA BÁO

(Xin xem giá biểu và thể thức nơi trang bìa 2)

Tên họ: _____

Địa chỉ: _____

đặt mua dài hạn 1 năm báo Vượt Sóng.

- ☐ Xin gửi kèm phiếu trả tiền trong số báo đầu tiên.
☐ Đã chuyển tiền vào trương mục của Vượt Sóng,
postgirokontonr 0813 24 80754
☐ Ngân phiếu kèm theo trong thư.

- Xin đánh chéo vào ô thích hợp
- Xin đừng gửi kèm tiền mặt trong thư
- Quý vị nào muốn đặt mua các số báo cũ
xin liên lạc với tòa soạn qua thư.

PHIẾU TẶNG BÁO

(Xin xem giá biểu và thể thức nơi trang bìa 2)

Tên họ: _____

Địa chỉ: _____

gửi tặng 1 năm báo Vượt Sóng cho

Tên họ: _____

Địa chỉ: _____

- ☐ Xin gửi phiếu trả tiền đến người tặng báo.
☐ Đã chuyển tiền vào trương mục của Vượt Sóng,
postgirokontonr 0813 24 80754
☐ Ngân phiếu kèm theo trong thư.

PHIẾU ĐẶT ĐĂNG QUẢNG CÁO / NHẮN TIN / RAO VẬT

(Xin xem giá biểu và thể thức nơi trang bìa 2)

Tên họ: _____

Địa chỉ: _____

Nội dung: _____

Số lần đăng: _____

☐ 1/4 trang - ☐ 1/2 trang ☐ 1 trang ☐ trang bìa (nguyên trang)

(Xin gửi đến tòa soạn ít nhất một tháng trước ngày phát hành báo)

SIÊU THỊ

Việt Thái mat

THỰC PHẨM Á CHÂU - NAUY

Stenersgt. 8 - OSLO 1

Tlf.: 22 17 56 10

Fax: 22 17 56 12

Trạm xe lửa Oslo-S

Oslo City

stenersgt.

Việt Thái Mat

Bán sỉ và lẻ

Rau tươi Á Châu: ngò rí,
rau răm, ớt, húng quế,
ngò om, bạc hà...

Rau cải: tần ô, cải bẹ
cải xanh, mồng tơi, dền...

Trái cây giá đặc biệt:
Sầu riêng, măng cụt,
chôm chôm, nhãn, ổi, xoài...

Các mặt hàng khô

Đặc biệt: cá rô, cá trê, cá lóc,
mực, tôm...

Giờ mở cửa:

- Thứ hai - thứ sáu: 10⁰⁰ - 19⁰⁰
- Thứ bảy: 10⁰⁰ - 17⁰⁰

Chủ nhân kính mời

B

VƯỢT SÓNG

Cơ quan ngôn luận của hội người Việt tỵ nạn tại Na Uy

Postboks 8376 Hammersborg
0129 Oslo 1 - NORGE
6 nr/år - Løssalg: kr. 40
Abonnement: Norge: kr. 200/år
Andre land: kr. 220

Ansvarlig redaktør: Đỗ Văn Thành
Redaktør: Lâm Việt Trường
Redaksjonssekretær: Lâm Anh Dũng
Regnskap: Lâm Tiến Dũng
Layout: Nguyễn Thị Lệ Hằng

utgitt av Det Vietnamesiske Flyktningsforbund i Norge